

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 17
5 ΦΕΒΡ. 1939. Δ.!

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 17 — 4 Φεβρουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

	Μελῶν καὶ μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ) Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » »	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » »	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας): ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε, λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσι τοῦ Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ λίγο τὴν τιμή του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορίας, Ἑταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δῆμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφορίες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμό τους 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησία συνδρομή.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Ἡ συνδρομὴ ἀπαραίτητο εἶναι νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα μικρὸ σημείωμα, στὸ ὁποῖο νὰ γράφεται τί ἀντιπροσωπεύει τὸ ἀποστελλόμενον ποσόν. Αὐτὸ γίνεται εὔκολα, ἂν ἡ ἀποστολὴ γίνεται ταχυδρομικῶς, ὁπότε ἡ σημείωσι μπορεῖ νὰ γράφεται στὸ στέλεχος τῆς ἐπιταγῆς.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριὸ ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Β΄.

Προσεπάθησα εἰς τὸ προηγούμενον νὰ ἐξηγήσω τὸ νόημα τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου. Καὶ νομίζω ὅτι τὸ ἐξήγησα περισσότερον ἀπὸ τὴν πιστότητα τῆς ἑρμηνείας τῶν πραγματοποιήσεών της παρὰ ἀπὸ τὴν ἔφεσιν τῶν ἐργατῶν της. Τὸ λέγω αὐτό, μ' ὅλο ποὺ πιστεύω πὼς ἡ δύναμις τῆς ψυχικῆς ἐφέσεως τῶν ἐργατῶν της δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἰσχυρὰ καὶ πραγματική, ἀπὸ τὰ πραγματοποιημένα ἔργα. Ἄλλως τε τίποτε δὲν πραγματοποιοῦν τὰ χέρια, ἂν δὲν τὸ κατακτήσῃ πρῶτα ἡ ψυχή. Αὐτὸ ποὺ ἔχουμε νὰ πραγματοποιήσουμε εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι μέγα καὶ δυσχερὲς ἔργον καὶ ἔργον μακρᾶς προσπαθείας, μακρᾶς πνοῆς. Θὰ χρειασθῇ ἐπομένως καὶ τῶν χεριῶν μας τὴν δύναμιν ὅλην, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς μας ὅλην τὴν ἔφεσιν. Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω ἐπίμονα : Ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος, πολλαπλασιάζετε τὴν ψυχικὴν ἀντοχήν σας, χαλυβδώνετε τὴν ὑπομονήν. Εἶναι εὔκολον νὰ κρημνίζῃ κανεὶς τυφλῶς καὶ νὰ μεθύσκεται ἔπειτα μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ θριάμβου του. Τὸ δύσκολον εἶναι νὰ ἀνοικοδομῇ. Ἀκόμη δυσκολώτερον ν' ἀνοικοδομῇ συντηρῶν. Ἡμεῖς ἐξελέξαμεν τὸ δυσκολώτερον. Ἡ ἱστορική μας εὐγένεια μᾶς ἐπέβαλεν αὐτὴν τὴν ἐκλογήν. Κάθε βάρβαρος θὰ ἐξέλεγε τὸ πρῶτον. Ἐπάνω μας ὅμως βαρύνουν αἱ ὑποχρεώσεις ἱστορίας τριάκοντα αἰώνων, καὶ ἡ ἐγγύησις τῆς ἐπιτυχίας μας κρύπτεται ἀκριβῶς εἰς τὴν σοφίαν τῆς ἱστορικῆς πείρας, ποὺ εἶναι ἐναποθηκευμένη βαθύτατα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ μας καὶ ἐκδηλώνεται μὲ τὴν φυσικὴν ἡμερότητα καὶ τὸν διαυγῆ ὀρθολογισμόν του. Ἂν ἔλειπεν ὁ ὀρθολογισμὸς αὐτός, ἡ Χώρα θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε κατασπαραχθῇ ὄχι μόνον μίαν φορὰν κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν.

Ὅ,τι ἀπομένει ἀκόμη νὰ ὑπερνικηθῇ εἶναι ὁ δισταγμὸς καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότης. Δύο στοιχεῖα, δύο στίγματα, θὰ ἔλεγον, τὰ ὁποῖα ἐνεκόλαψαν εἰς τὴν κλειστὴν φύσιν τοῦ χαρακτῆρος μας αἱ συνεχεῖς κατὰ τὸ μακρὸν παρελθὸν πολιτικαὶ ἀπογοητεύσεις. Ἡ πολιτικὴ μεταβολή, ἡ ὁποία ἐπῆλθε τὸν Αὔγουστον τοῦ 1936, ἐπραγματοποίησεν ἤδη ὄγκον ἔργων. Ἀπὸ τὴν ποιοτικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων αὐτῶν, ἀπὸ τώρα ἀκόμη, ἠμπορεῖ κανεὶς εὐχερῶς νὰ κατανοήσῃ τὸ πνεῦμα των καὶ νὰ προχωρήσῃ συνθετικῶς εἰς μορφικὴν ἀναπαράστασιν τῆς αὐριανῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἀρ-

γεῖ βέβαια ἀκόμη ἡ πλαισίωσις τῆς προσπαθείας εἰς ὡλοκληρωμένους θεσμούς. Τοῦτο ὀφείλεται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν της καὶ εἰς τὴν βραδύτητα μὲ τὴν ὁποίαν κατανικῶνται πάντοτε καὶ ὑποτάσσονται αἱ κεκτημέναι ἕξεις, ἀκόμη καὶ αἱ κακαί, πρὸ πάντων αὐταί, καὶ τὰς ἀναποδράστους ἀντιδράσεις, ἀπὸ τὸ ὀργανωτικῶς ἀπαρασκεύαστον τῆς μεταβολῆς, ἡ ὁποία ἐπεταχύνθη διὰ νὰ προληφθοῦν, ὡς ἔχουν ὄντως προληφθῆ, δεινὰ μέγιστα. Ὅ,τι παρελείφθη, θὰ προστεθῆ ἐκ τῶν ὑστέρων. Ὅ,τι ἀποκλείεται εἶναι ἡ παλινδρόμησις. Διὰ τὴν μορφικὴν ὁλοκλήρωσιν τῶν νέων θεσμῶν θὰ χρειασθῆ νὰ προηγηθῆ ἡ διαμόρφωσις πολιτῶν νέου τύπου.

Ἡ ἀποστολή μας, ἡ ἀποστολή σας, ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἐδῶ ἔγκειται ἀκριβῶς. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν νέων πολιτῶν τῆς μεταβολῆς. Ὁ ἀγών σας εἶναι ἀγὼν πνεύματος, διότι καὶ τὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ εἶναι πνευματικόν, πρὸ παντὸς διότι πνευματικαὶ εἶναι αἱ πηγαὶ κάθε μεταβολῆς εἰς τὴν ἱστορίαν. Κρίνετε ὀλιγώτερον καὶ προσπαθῆτε νὰ θέτετε ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τὸν ἑαυτόν σας ὑπὸ κρίσιν. Ζητῆτε περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἑαυτούς σας, διὰ νὰ δικαιοῦσθε νὰ περιμένετε ἀπὸ τοὺς ἄλλους πολλά. Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ὥραν τῆς προσφορᾶς. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀμοιβῆς, ὁ καθεὶς θὰ ἀμειφθῆ κατὰ τὴν προσφοράν του. Ἀλλὰ μήπως χρειάζεται ἀμοιβὴ δι' ἐκείνους, ποὺ ἐκπληροῦν συνειδητὸν χρέος; Τὴν ἀμοιβήν μας δὲν θὰ περιμένωμεν νὰ μᾶς τὴν δώσουν. Θὰ τὴν ἔχωμεν, ὅταν τὸ χρέος ἔχῃ ἐκτελεσθῆ, ὅπως τὴν ἔχομεν ἤδη, κάθε στιγμὴ ποὺ ἐκτελοῦμε τὸ χρέος μας. Πρέπει νὰ μάθωμε νὰ ὑπηρετοῦμε τὰς ἰδέας μας καὶ τὴν Πατρίδα, ὅπου στεκόμεθα καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν. Πρέπει νὰ μάθωμε ν' ἀφαιροῦμε τὸν ἑαυτό μας, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπηρετοῦμε τὰ κοινά. Πρέπει νὰ γίνωμε ὑποδείγματα ὅσοι πρωτοποροῦμε, διὰ νὰ ἔχουν οἱ ἄλλοι, οἱ βραδυποροῦντες, τί νὰ ἀκολουθήσουν καὶ τί νὰ μιμηθοῦν. Ἡ ἀμοιβὴ θὰ ἔλθῃ μόνη της καὶ ἂν δὲν μᾶς προφθάσῃ, θὰ τὴν μοιρασθοῦν οἱ ἐπιγινόμενοι. Χρειάζεται νὰ δώσουμε πλάτος εἰς τὰς ἐπιδιώξεις μας. Ὡς τώρα ὁ ἀτομισμός μας ἦτο πολὺ στενός. Τὸ Κράτος, τὸ παλαιὸν Κράτος, συνήργει μὲ ὅλα του τὰ μέσα εἰς τὸ νὰ τὸν στενεύῃ. Σήμερα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀντιδικῆ κανεὶς μὲ τὸ Κράτος, διότι τὸ Κράτος τείνει νὰ ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν ὀρθήν του θέσιν, ἐκεῖ ὅπου ὤφειλε νὰ εὑρίσκεται πάντοτε, εἰς τὴν θέσιν τοῦ κοινοῦ φροντιστοῦ. Θὰ τὸ βοηθήσωμεν ὅλοι εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχῃ ταχύτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τοὺς σκοπούς του. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἴσης στοργῆς του ὀφείλομεν τὴν ἴσην ὑποταγήν. Βεβαίως τὸ Κράτος εἶναι δύναμις καὶ ἠμπορεῖ νὰ διατυπώνῃ καὶ νὰ πραγματοποιῆ τὰ αἰτήματά του ὡς ἀξιώσεις.

Ἀλλ' ἡ γονιμότης τῶν πραγματοποιήσεων τοῦ Κράτους πολλαπλασιάζεται ὅσον προθυμότερα καὶ συνειδητότερα ἀποκρίνεται εἰς τὰ αἰτήματά του ἡ λαϊκὴ συνείδησις. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἱστορικῶς καθυστερήσει καὶ ἔχει ἀνάγκην νὰ προχωρῆ μὲ γοργὰ βήματα, διὰ νὰ συγχρονίζῃ καὶ ἀρτιώνῃ τὸν ὑλικὸν πολιτισμόν της. Λέγομεν τὸν ὑλικόν, διότι ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς καλλιεργείας καὶ ἠθικοῦ βάθους, ποιοτικῶς τουλάχιστον, ὁ Ἑλληνισμός, καὶ ἂν δεχθῶμεν ἀκόμη ὅτι δὲν ὑπερέχει, οὐδόλως, πάντως, ὑστερεῖ ἀπέναντι οἱουδήποτε Ἔθνους εἰς τὴν ὑφήλιον. Ἀπὸ ἀνατολῶν τῆς ἱστορίας ἡ γεωγραφική μας περιοχή, καὶ εἰδικῶς αἱ ζῶναι ποὺ περιέβρεχεν ἡ Ἀνατολικὴ Μεσόγειος, ὑπῆρξαν καὶ παρέμειναν τὸ λίκνον τοῦ ἐκλεκτοτέρου ἀνθρωπίνου εἴδους. Καὶ σήμερα πάλιν, πολυτιμότερον κεφάλαιον καὶ ὑπερτάτη ἐγγύησις εὐοδώσεως τοῦ ἄθλου ποὺ ἐπιχειρεῖ ἡ Ἑλλάς, εἶναι οἱ Ἕλληνες. Ποιὸς ἠμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν; Μήπως, ἄλλως τε, ἐπιχειροῦμεν ἔργα δυσχερέστερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἐπραγματοποιήσαμεν κατὰ τὴν πρόσφατον ἱστορίαν μας; Πρὸ 118 ἐτῶν ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν εἶχεν οὔτε γωνίαν γῆς ἰδικήν του. Καὶ πρὸ 110 ἐτῶν, ἡ μικρὰ ἑστία, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν ἀπὸ τὴν ἐθνικήν του κληρονομίαν, παρουσίαζε τὴν εἰκόνα καπνιζόντων ἐρειπίων. Ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἤρχισε τότε ἡ κρατικὴ συγκρότησις, μὲ ἐκεῖνα ποὺ διαθέτει σήμερα τὸ Ἔθνος; Ἐπὶ πλέον, οἱ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι ἐκλήθησαν πρὸ αἰῶνος νὰ συγκροτήσουν τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν, ἐβαρύνοντο μὲ τὴν πρόσθετον ὑποχρέωσιν νὰ ἀγρυπνοῦν διηνεκῶς ἐπὶ τῶν τειχῶν τοῦ μείζονος τμήματος τοῦ Ἔθνους, ποὺ παρέμενε ἀλύτρωτον. Δὲν πλεονεκτοῦμεν, ἑπομένως, μόνον ὡς ἀριθμός, ὡς ἔκτασις, ὡς πλάτος ἀπέναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους

τοῦ 1838. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως διαφορᾶς ὑποχρεώσεως. Ἐμειονεκτήσαμεν ὅμως ὡς πίστις. Σήμερα πλέον ὄχι. Χθὲς ὅμως;

Μήπως ἐλησμονήθη ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ Λαοῦ ὡς πρὸς τὴν ἱκανότητα τοῦ Κράτους νὰ κατορθώσῃ νὰ προασπίσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας δὲν εἶχε βαθύτατα κλονισθῆ; Καὶ ὅμως ἔζη ἡ γενεὰ τοῦ 1912, ἡ ὁποία ἐκκινήσασα πάνοπλος ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν, ὑπερέβη τὸν Ὄρβηλον καὶ τὴν Ροδόπην καὶ ἔφερε τὰ ὅρια τοῦ Κράτους εἰς τὸν Νέστον καὶ πέραν, πολὺ πέραν κατόπιν...

Ἐπὶ πλέον συνετελέσθησαν ἐν τῷ μεταξὺ τόσαι μεταβολαί, ποὺ ἐπύκνωσαν τὴν ἐθνικὴν δύναμιν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Θράκην. Τί ἐξηγεῖ λοιπὸν τὸν κλονισμὸν τῆς ἐμπιστοσύνης; Τί ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τῆς αὐτοπεποιθήσεως τοῦ Ἔθνους; Ἀπὸ τὴν ἐλάττωσιν τῆς πίστεώς του πρὸς ἑαυτό. Ἀπὸ τὸν θρυμματισμόν του κατὰ κόμματα, καθ' ὁμάδας, κατὰ ἐπαγγέλματα, κατὰ κοινωνικὰς διακρίσεις καὶ κοινωνικὰς δοξασίας. Σήμερον ὑπερενικήσαμεν τὸν θρυμματισμόν. Δὲν τὸν ἀνεχαιτίσαμεν μόνον. Τὸν κατεβάλαμεν καὶ τὸν καταβάλλομεν καθ' ἡμέραν.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἀνασυγκροτεῖται εἰς ἑνότητα, ἀνασυγκροτεῖται εἰς πίστιν. Καὶ ἡ ἀνασυγκρότησις τῆς πίστεως πολλαπλασιάζει τὸν δυναμισμόν του. Ὅ,τι ἔχομεν νὰ κάμωμεν τώρα, ὅσας δυσκολίας καὶ ἂν ἐμφανίζῃ, εἶναι πάντως ἀπείρως εὐχερέστερον ἀπὸ ὅσα ἐπεχειρήσαμεν τῷ 1912, τῷ 1917, τῷ 1920.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει σήμερον ἀνάγκην ἐργασίας ἐντατικῆς, δραστηρίας, ὠργανωμένης, μεθοδικῆς, ἐργασίας, ἡ ὁποία πρέπει νὰ προσφέρεται μὲ προθυμίαν καὶ μὲ ἐγκαρτέρησιν εἰς ὅλα τὰ στάδια καὶ εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς. Ὄχι πλέον ὡς καταναγκασμός, οὔτε ὡς ἐμπορεύσιμον ἁπλῶς εἶδος, ἀλλ' ὡς ὑπηρεσία, ἀπὸ πληρότητα συνειδήσεως, ὡς ἅγιον χρέος πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἐπαύριον. Σήμερα πλέον εἶναι καιρὸς νὰ γίνῃ συνείδησις κοινή, ὅτι τὸ ἐργάζεσθαι ἰσοῦται πρὸς τὸ «ἀμύνεσθαι περὶ Πάτρης». Αὐτὴ ἡ συνείδησις καὶ ἀκόμη ἡ συνείδησις ὅτι ἡ ἱερότης τῆς ἐργασίας δὲν κρίνεται ποτὲ ἀπὸ τὸ εἶδος οὔτε ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας καὶ ὅτι, τοὐναντίον, ὅσον βαρύτερος ὁ μόχθος, τόσον ἱερώτερος, καὶ τέλος μία τρίτη, ὅτι τὸ ἀνέργως ζῆν προσάπτει ἀτιμίαν, συνθέτουν νέον κώδικα ζωῆς, ποὺ φθάνει αὐτὸς μόνον, ὄχι ὑλικῶς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶς νὰ ἀναγεννήσῃ τὸν κόσμον. Διότι ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας, ἂν εἶναι πολύτιμος ἀπὸ τὴν ἀποτίμησιν τῶν ὑλικῶν ἀξιῶν ποὺ παράγει, εἶναι ἀνεκτίμητος ὡς παράγων διαμορφώσεως ἤθους.

Μὲ τὴν ἐργασίαν θὰ κατακτήσωμεν ὁλοκληρωτικὰ τὴν γῆν μας. Θὰ ζωογονήσωμεν ὅλους τοὺς πόρους της. Θὰ κάμωμεν νὰ λειτουργήσουν ὅλαι αἱ φυσικαὶ πηγαὶ τοῦ πλούτου, ποὺ κλείουν ἡ στερεὰ καὶ αἱ θάλασσαί μας καὶ συγχρόνως θὰ καλλιεργήσωμεν, θ' ἀναπτύξωμεν, θὰ χαλυβδώσωμεν τὰς ἐμφύτους ἀρετὰς τοῦ Λαοῦ μας. Δι' ὅλα αὐτὰ ἐπιβάλλεται νὰ πνεύσῃ πνεῦμα πίστεως, αἰσιοδοξίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ θὰ τὸ καλλιεργήσετε σεῖς.

Τὸν σπινθῆρα τῆς ἐλπίδος ποὺ ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου θὰ τὸν πάρετε, θὰ τὸν αὐξήσετε μὲ τὴν ἰδικήν του ἕκαστος πνοήν, διὰ νὰ τὸν κάμετε φλόγα μεγάλην, ποὺ θὰ λαμπαδιάσῃ, ὥστε νὰ ἀντιφλογισθοῦν ἀπὸ τὴν χαρούμενην ἀνταύγειάν της ὅλα τὰ μέτωπα καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος. Ἡ μεταβολή, ἡ ὁποία ἀφήρεσεν ἀπὸ τὰ ἄτομα τὴν ἄνευ περιορισμοῦ καὶ μέτρου κακοποιὸν ἀσυδοσίαν, δίδει εἰς ὅλους ὅσην θέλουν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦν διὰ τὸ καλόν, διὰ τὴν δημιουργίαν, διὰ τὴν πρόοδον.

Σήμερα ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἴμεθα ὅσον ποτὲ ἐλεύθεροι εἰς τὸ νὰ κατεργαζώμεθα τὸ ἀγαθόν. Ἂς τὴν χρησιμοποιήσωμεν τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν θαρραλεώτερα, γονιμώτερα, ἡρωϊκώτερα δι' ὅλους. Διότι κάθε ἔργον ἀληθινὸ καὶ μεγάλο ἀπαιτεῖ ἡρωϊσμόν. Συγχρόνως ἂς ἐργασθῶμεν μὲ φρόνημα, μὲ μέθοδον, μὲ ἐνθουσιασμόν, διὰ νὰ παρασκευάσωμεν τὴν Πατρίδα αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προκοπὴν τῶν ἐπιγινομένων.

Ἂς ἑνώσωμεν τὰς δυνάμεις καὶ τὰς θελήσεις ὑπὸ τὴν ἑνιαίαν Ἑλληνικὴν στέγην, ὑπὸ τὸν Βασιλέα, ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν, διὰ τοὺς ἀνανεωθέντας σκοποὺς τοῦ Ἔθνους. Ὁ πολιτισμὸς θὰ ἔλθῃ, ὅταν ἡ κατεργασία τῶν ψυχῶν προχωρήσῃ, ὅταν ἡ ὀργάνωσις τῶν δυνάμεων συντελεσθῇ. Θὰ ἔλθῃ κατὰ τὸν ἴδιον φυσικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον σκάζει τὸ ἄνθος καὶ πλέκεται ὁ καρπὸς εἰς τὴν καλλιεργημένην γῆν. Καὶ θὰ φωτίσῃ πάλιν τὸν κόσμον μὲ τὴν πληρότητα τοῦ εἴδους του καὶ τοῦ κάλλους του εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κδς

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς παρακολουθῶν εἰς τὴν Σχολὴν Καλογραιῶν τὴν δοθεῖσαν ἑορτὴν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου.

«Δὲν εἶσθε χρήσιμοι μόνον διὰ τὸ μέλλον. Δὲν εἶσθε μόνον μέλλον, εἶσθε καὶ παρόν. Τὸ σημερινὸν Ἔθνος δὲν ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ ἀνθρώπους ἡλικιωμένους. Ἔχει ἀνάγκην νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον τῆς ζωῆς, νὰ βλέπῃ τὴν φλόγα ἡ ὁποία θὰ τοῦ θερμαίνῃ τὰ στήθη».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στὸ Περιθώριον

ΓΙΑ ΤΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΣ

Ἀνάμεσα στὰ τόσα θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Νέου Κράτους συγκαταλέγεται καὶ τὸ Κέντρον Ἐργαζομένης Γυναικός, τμῆμα τῆς Ἐργατικῆς Ἑστίας.

Τὸ Κέντρον αὐτὸ εἶναι πολύτιμο καταφύγιο τῶν ἐργαζομένων κοριτσιῶν, εἶναι μιὰ βάσις στὴ ζωὴ κάθε κοπέλλας ποὺ βγῆκε στὴ βιοπάλη.

Μιὰ καθαρή, ἄνετη, ζεστή, χαρούμενη γωνιά, ἕνα πρόχειρο καὶ ἀσφαλὲς καταφύγιο, γιὰ νὰ περάσῃ μιὰ κοπέλλα τὸ μεσημέρι της σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα οἰκογενειακή, εὐχάριστη, ἀξιοπρεπῆ. Καὶ τὸ λιτώτερο φαγητὸ γίνεται χίλιες φορὲς πιὸ νόστιμο, πιὸ ὀρεκτικό, ὅταν τρώγεται μὲ μουσική, κοντὰ σὲ θερμάστρα, σὲ καθαρὰ τραπέζια, σὲ θαυμάσιες ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες.

Ἡ μέριμνα γιὰ τὸ ἐργαζόμενο κορίτσι εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες προσπάθειες τοῦ Νέου Κράτους. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ Κέντρον διευθύνεται ἀπὸ ἀνώτερη βαθμοφόρο τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἡ ὁποία ἔχει δώσει ὅλη της τὴν προσωπικότητα γι' αὐτὸ μὲ ἀποτελέσματα ἄριστα.

Τὸ Κέντρον τῆς Ἐργαζομένης Γυναικὸς ποὺ ἄνοιξε τὶς πύλες του μετὰ τὴν ἱστορικὴ Μεταβολή, ἔγινε σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ σπάνια ἱδρύματα ποὺ συναντᾷ κανεὶς στὸν τόπο μας. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται, ὅπως ἀνεφέραμεν πάρα πάνω, στὴν δραστηριότητα καὶ μεγάλη φροντίδα τῆς διευθυνούσης τὸ Κέντρον ἀξιωματούχου τῆς Ε. Ο. Ν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Ἡ μαθητιῶσα καὶ σπουδάζουσα Νεολαία, μαζὶ μὲ τὸν διανοούμενον κόσμον τῆς Ἑλλάδος, ἑώρτασαν τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τῶν ἰδεωδῶν αὐτῶν θεμελιωτῶν τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς μορφώσεως. Ὁ γενικὸς αὐτὸς ἑορτασμὸς μαθητῶν καὶ διδασκάλων δὲν εἶναι μόνον ἀφιερωμένος εἰς τὴν μνήμην τῶν τριῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μορφώσεως. Εἶναι ὁ μεγάλος πανηγυρισμὸς τοῦ πνεύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ, ποὺ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ μέσα εἰς τὸ ἀτελεύτητον μάκρος τῶν ἐτῶν ἐσπινθηροβόλησε καταυγάζον μὲ τὸ φῶς του ὁλόκληρον τὴν Οἰκουμένην, διαλύον τὰ πρωτόγονα σκότη καὶ δημιουργοῦν πολιτισμούς....

Ὁ Ἀρχηγός μας, διὰ τῆς προσωπικῆς συμμετοχῆς του εἰς τὰς γενομένας συγκεντρώσεις, ἔδωσεν, ὡς Πρωθυπουργὸς τοῦ Νέου Κράτους, τὴν ὀρθὴν σημασίαν εἰς τὸν ἑορτασμόν. Ἡ αὐστηρά του γλῶσσα δι' ὡρισμένας παραλείψεις καὶ ἀπουσίας ἔδωσεν ἐπίσης τὸ μέγεθος τῆς σημασίας αὐτῆς.

Μία ὡραία φωτογραφία τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου κατὰ τοὺς ἀγῶνας ἀνωμάλου δρόμου τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν.

«Πρὸ πάντων θέλω νὰ διαπλασθοῦν ρωμαλέα τὰ σώματα ὅλων σας. Δὲν μπορεῖτε νὰ φτιάσετε οἰκογένεια μὲ σώματα καχεκτικὰ καὶ ἀρρωστημένα. Μὴ λησμονεῖτε ποτὲ ὅτι τὸ ἰδεῶδες τῆς φυλῆς μας ἦτο ὄχι μόνον νὰ παράγῃ μεγάλα πνεύματα, ἀλλὰ καὶ ὡραῖα δυνατὰ σώματα».

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Οἱ μαθηταὶ τῶν Δημοτικῶν Σχολείων Γ' Περιφερείας ἀποδίδοντες τιμὰς εἰς τὸν Κυβερν. Ἐπίτροπον κατὰ τὴν ἑορτὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ Ε.Ο.Ν. εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της ἔστρεψε τὴν προσοχήν της εἰς τὸν ἀθλητισμόν. Τί ἔχει γίνει ὥς τώρα ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο ζήτημα, εἶναι γνωστόν. Οἱ ἀθλητικοί της στίβοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα συνεχῶς πυκνοῦνται καὶ αἱ ἐπιδόσεις τῶν Νέων μας κάθε μέρα παρουσιάζουν τὰς προόδους των.

Ὅμως τὸν ἀθλητισμὸ τῶν κόλπων της ἡ Ε. Ο. Ν. δὲν τὸν θέλει ξεχωριστὸν ἀπὸ τὸν ὅλον Ἑλληνικὸν Ἀθλητισμόν. Τὸν ἰδικόν της τὸν θεωρεῖ συμπαραστάτην του καὶ ἐπίκουρον τῆς προόδου του καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἔννοιαν ἔχει ἡ προχθεσινὴ ἐγκύκλιος τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου. Τὴν ἐγκύκλιον ἐκείνην, πηγάσασαν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἔρχεται νὰ ἐπιγραμματίσῃ ἡ προχθεσινὴ Του ἀπάντησις εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Ἀθλητικῶν Σωματείων εἰπὼν μεταξὺ τῶν ἄλλων:

«Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία θὰ ἀποτελῇ τὴν πηγήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ προέρχεται ὅλον τὸ ἀνθρώπινον ὑλικὸν καὶ ἀπὸ αὐτὴν σεῖς θὰ ἀντλῆτε τὰ ἀναγκαῖα πρόσωπα...».

Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι Ἀργολιδοκορινθίας διὰ τῶν περιφερειακῶν των διοικητῶν κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως μας Κωνσταντίνου ΙΒ'.

Στὸ Περιθώριον

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἡ «Νεολαία» στὴν προσπάθειά της νὰ βοηθήσῃ ἐν παντὶ τὴν «Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν» τῆς ὁποίας τυγχάνει, ὄχι μόνον τὸ ἐπίσημον ὄργανον, ἀλλὰ καὶ σὰρξ ἐκ τῆς ἰδίας της σαρκός, εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἀνακοινώσῃ σήμερον ὅτι μολονότι δὲν ἀριθμεῖ εἰσέτι ζωὴν μακράν, κατώρθωσε σύμφωνα μὲ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἀρχηγοῦ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἴσως περιοδικὸν κατώρθωσεν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀνέκαθεν: Νὰ ἀποσπάσῃ δηλαδὴ πλήρη καὶ ἀμέριστον τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς οἰκογενείας, ὥστε αὐτὴ νὰ ἐμπιστεύεται τὴν ἀνάγνωσιν τῆς «Νεολαίας» εἰς τὰ τέκνα της, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι προάγει τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως. Αὐτὸ λέγουν αἱ χιλιάδες τῶν ἐπιστολῶν τῶν γονέων τῶν ἀναγνωστῶν μας ποὺ καταφθάνουν καθ' ἑκάστην, ἀλλὰ καὶ τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες χρησιμοποιοῦν τὴν ὕλην τῆς «Νεολαίας» ὡς συμπλήρωσιν τοῦ ἔργου τοῦ σχολικοῦ βιβλίου.

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καὶ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι ἀποτελεῖ τὸν συνδετικὸν κρίκον ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως, δέον νὰ ἀποδοθῇ ἡ τεραστία κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ μας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος. Κυκλοφορία τὴν ὁποίαν οὔτε ὡς ὄνειρον δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ἑλληνικὸν ἔντυπον.

Η ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

νάμεσα στὰ τόσα ἄλλα, πολλὰ καὶ μεγάλα ἔργα τῆς Ἐθνικῆς μας Κυβερνήσεως, ἀξίζει νὰ μὴ μείνῃ ἀπαρατήρητη μιὰ εὐγενικὴ καὶ γενναία χειρονομία γιὰ τὴν καλυτέρευσι τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας. Θέλω νὰ πῶ γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία τῶν οἰκοκυρικῶν μαθημάτων, ποὺ ἐθεσπίσθη εἰς τὰ Γυμνάσια θηλέων. Ἦταν πιὰ καιρός! Ἔπρεπε νὰ περάσουν περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Ἔθνους μας καὶ νὰ ἔλθῃ ἡ σημερινὴ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις γιὰ νὰ βρεθῇ ὁ ὀρθὸς δρόμος, ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ σὲ μιὰν ἀληθινὴ μόρφωσι τὶς Ἑλληνοποῦλες μας καὶ θὰ τὶς καταστήσῃ ἱκανὲς νὰ ἐκπληρώσουν ἀργότερα τὸν μεγάλον προορισμόν τους ὡς σύζυγοι, ὡς μητέρες καὶ νοικοκυρές, ὁ δρόμος ὁ ὀρθός, ποὺ θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

«Ἡ γυναῖκα, εἶπαν πολὺ ὀρθά, κάνει καὶ ξεκάνει τὸ σπίτι». Ἀλήθεια! Ἀπὸ αὐτὴν κατὰ μέγα μέρος, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὑφαίνεται ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τῆς οἰκογενείας. Αὐτή, ὅταν εἶναι στὸ ὕψος της, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ τὸ σπίτι. Αὐτὴ κάμνει τὴν ἑστία εὐτυχισμένη μὲ τὴν ἀγάπη τοῦ σπιτιοῦ, τελειοποιεῖ τὴν ἰδιωτικὴ ζωή, τὴν ἐμψυχώνει, τὴν ὡμορφαίνει, τὴν καθαγιάζει. Αὐτὴ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς οἰκογενείας, ἡ ἑστιάδα τοῦ οἴκου, ὁ συντηρητὴς τοῦ οἰκογενειακοῦ βωμοῦ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐξ ἄλλου μὲ τὴν ἀφροντισίαν της, τὴν ἀνικανότητά της, τὰ ἔξοδά της τὰ ἄτακτα, ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς τὸ νοικοκυριὸ εἰς τὴν καταστροφὴν τὴν ὑλικήν, ἡ ὁποία, ἀλλοίμονον, πολὺ συχνὰ συνοδεύεται μὲ τὴν ἠθικὴν τοιαύτην, ποὺ εἶναι περισσότερον καταστρεπτική».

Ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἡ οἰκοκυρικὴ μόρφωσις τῶν κοριτσιῶν θεωρεῖται σήμερον ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς γυναικείας μορφώσεως ἀπὸ ὅλους τοὺς πολιτισμένους λαούς. Ἀπὸ τὸ δημοτικὸ ἀκόμη σχολεῖο διδάσκονται τὰ οἰκοκυρικὰ μαθήματα. Οἰκοκυρικὲς σχολές, ἀνώτερες καὶ κατώτερες, ἐξαπλώνουν τὴν εὐλογία τους στὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Διδασκαλεῖα οἰκοκυρικῆς ἐκπαιδεύσεως μορφώνουν καθηγήτριες. Ἀκόμη καὶ περιοδεύοντα σχολεῖα λειτουργοῦν γιὰ τὰ κορίτσια καὶ τὶς μητέρες, ποὺ ἀπεφοίτησαν ἐνωρὶς ἀπὸ τὸ σχολεῖο, πρὶν συμπληρώσουν τὴν οἰκοκυρικὴν μόρφωσίν των. Μ' ἕνα λόγο, ἡ οἰκοκυρικὴ μόρφωσις θεωρεῖται ὡς τὸ πρῶτο ἐφόδιο, ποὺ πρέπει νὰ δώσῃ τὸ Κράτος στὰ κορίτσια καὶ ἔτσι τὸ ἀντιλαμβάνονται οἱ πολιτισμένοι λαοί.

Διάβασα κάπου ὅτι ἕνα ἀμερικάνικο περιοδικὸ ὑποσχέθηκε ἕνα βραβεῖο σ' ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς του, ποὺ θὰ ἔδιδε τὴν καλυτέραν ἀπάντησι εἰς τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

«Τί νὰ κάνωμε τὰ κορίτσια μας;»

Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις, ποὺ ἔλαβε τὸ βραβεῖο:

«Τί νὰ κάνωμε τὰ κορίτσια μας;

»Πρῶτα-πρῶτα χριστιανὲς μὲ ψυχὴ ἀνδρεία καὶ ἰσχυρή. Κατόπιν δῶστε τους μιὰ καλὴ στοιχειώδη μόρφωσι. Μάθετέ τα νὰ παρασκευάζουν ἕνα κατάλληλο γεῦμα, νὰ πλένουν, νὰ σιδερώνουν, νὰ μπαλώνουν τὶς κάλτσες των, νὰ ράβουν κουμπιά, νὰ κάνουν ἕνα πουκάμισο καὶ νὰ κόβουν ὅλα των τὰ ροῦχα. Νὰ γνωρίζουν νὰ κάνουν τὸ ψωμί των καὶ νὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι μιὰ καλὴ κουζίνα οἰκονομεῖ τὰ ἔξοδα τῆς μαγειρικῆς καὶ τοῦ φαρμακείου.

»Πέστε τους ὅτι ἕνα νόμισμα πέντε φράγκων ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑκατὸ πεντάρες· ὅτι γιὰ νὰ οἰκονομοῦν πρέπει νὰ ἐξοδεύουν ὀλιγώτερα· ὅτι ὀφείλουν νὰ περιμένουν τὴ δυστυχία, ὅταν ἐξοδεύουν περισσότερα ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά των· διδάξατέ τα ὅτι ἕνα φόρεμα βαμβακερό, πληρωμένο, ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ ἕνα φόρεμα μεταξωτό, ποὺ τὸ χρωστᾶτε.

»Νὰ ξέρουν ἀπὸ ἐνωρὶς νὰ λογαριάζουν καὶ νὰ κάνουν λογαριασμὸ τῶν ἐξόδων των. Ἐπαναλάβετέ τους ὅτι ἕνας ἐργάτης τίμιος μὲ ποδιὰ καὶ μὲ πουκάμισο, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ πεντάρα, ἐκτιμᾶται ἑκατὸ φορὲς πιὸ πολὺ ἀπὸ μιὰ ντουζίνα νέους, κενοδόξους, ἀνοήτους καὶ εὐτελεῖς. Μάθετέ τους νὰ καλλιεργοῦν τὸν κῆπο, νὰ ἀγαποῦν τὰ ἄνθη καὶ γενικὰ κάθε καλὴ πρᾶξι.

»Μετὰ ἀπὸ αὐτά, ἂς πάρουν μαθήματα πιάνου καὶ ζωγραφικῆς, ἂν ἔχετε τὰ μέσα, ἀλλὰ νὰ ξέρετε ὅτι οἱ τέχνες αὐτὲς εἶναι ὅλως διόλου δευτερεύουσες καὶ κατέχουν μικρὴ θέσι στὴ ζωὴ γιὰ νὰ τὴν κάνουν εὐτυχισμένη».

Ἡ οἰκοκυρικὴ διδασκαλία, ποὺ ἐθεσπίσθη ὑποχρεωτική, αὐτὸν τὸν μέγαν σκοπὸν πρόκειται νὰ ἐξυπηρετήσῃ. Νὰ ἐφοδιάσῃ τὶς Ἑλληνοποῦλες μας μὲ τὶς ἀπαραίτητες θεωρητικὲς καὶ πρακτικὲς οἰκοκυρικὲς γνώσεις. Νὰ γεννήσῃ στὴν ψυχή τους ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον στὶς οἰκοκυρικὲς ἐργασίες. Νὰ καλλιεργήσῃ οἰκοκυρικὴ συνείδησι, νοικοκυρίσιο πνεῦμα, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διευθύνουν μιὰ μέρα τὸ νοικοκυριό τους μὲ ἀληθινὴ ὑπεροχή. Γενικά, νὰ γίνουν ἄξιες τοῦ μεγάλου προορισμοῦ των ἀργότερα ὡς σύζυγοι, ὡς μητέρες, ὡς νοικοκυρές. Νὰ καλυτερεύσῃ τοιουτοτρόπως τοὺς ὅρους τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ποὺ σήμερα — γιατί νὰ μὴ τὸ ποῦμε; — εἶναι τόσον ἐπίμοχθοι, τόσον ἀναχρονιστικοὶ καὶ τόσον ἄθλιοι ἀπὸ τὴν ἀμάθεια, τὴ δεισιδαιμονία καὶ τὰς προλήψεις ποὺ ἔχουν φωλιάσει σὰν ἀράχνες — μάλιστα στὸ χωρικὸ σπίτι — ὡς πρὸς τὰ στοιχειώδη ἀκόμη ζητήματα τῆς ὑγιεινῆς, τῆς διαιτητικῆς, τῆς βρεφοκομίας, τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, τῆς ραπτικῆς, τῆς κοπτικῆς, τῆς μαγειρικῆς, τῆς νοικοκυροσύνης ἐν γένει. Νὰ στήσῃ στερεὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ τὸν οἰκογενειακὸν βωμὸν καὶ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἠθικὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν πτῶσιν του.

«Μορφώσατε καλὰς μητέρας, φωνάζουν ὅλοι οἱ σοφοί, ἂν θέλετε νὰ κάμετε εὐτυχισμένην καὶ νὰ ἀνυψώσετε τὴν οἰκογένειαν». Γιατὶ ἡ ἑστία δὲν αὐτοσχεδιάζεται. Κτίζεται πέτρα πρὸς πέτρα. Ἑστία εἶναι τὸ κέντρον, ὅπου αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτόν του σπίτι του. Ἀπαιτεῖ τὴν ἀγάπην τοῦ σπιτιοῦ καὶ προϋποθέτει μίαν ἐπιμελῆ προπαρασκευὴν τῆς κόρης, μίαν προηγουμένην ἀρτίαν μόρφωσιν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ μεγάλου της προορισμοῦ ὡς ἱερείας καὶ ἑστιάδος τοῦ οἰκογενειακοῦ βωμοῦ. Μόνον ἡ γυναῖκα, ἐμψυχωμένη ἀπὸ τὸ οἰκοκυρικὸν πνεῦμα, δύναται νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἑστίαν. Μόνον μὲ κορίτσια, μορφωμένα ἔτσι καὶ ἐμψυχωμένα θὰ ἔχωμεν μίαν καλυτέραν αὔριον, ἕνα καλύτερον μέλλον.

Βούλα Γ. Βασιλειάδου

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΝΝΟΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ βλέπετε, ἐσεῖς οἱ νέοι, μὲ πόση ἀγάπη σᾶς περιστοιχίζει ὁ Ἀρχηγός. Ὅταν σᾶς μιλάῃ, ἡ φωνή του παίρνει ἄλλο τόνο πιὸ θερμό. Ὅταν σᾶς βλέπῃ, τὸ βλέμμα του παίρνει ἄλλη ἔκφρασι, πιὸ χαρούμενη. Τὸ νοιώθετε ὅλοι πῶς εἶναι γιὰ σᾶς σὰν πατέρας καὶ σὰν φίλος. Οἱ συμβουλές του, συμβουλὲς ποὺ κανένας ἄλλος δὲν εἶχε ποτὲ τὴ δύναμι νὰ δώσῃ, οὔτε τὴν εἰλικρίνεια, ἂν τὶς ἀκολουθήσετε θὰ σᾶς κάνουν νὰ εἶσθε σὲ ὅλη σας τὴ ζωὴ εὐτυχισμένοι. Κι' ἕνα Κράτος μὲ πολῖτες εὐτυχισμένους μόνο του εὐημερεῖ καὶ προοδεύει.

Εἶπε ὅμως ὁ Ἀρχηγός: «Μὴν περιμένετε ὀφέλη γιὰ σᾶς, ἐσεῖς ποὺ μὲ ἀκολουθεῖτε στὴν ἀρχὴ τῆς προσπαθείας μου γιὰ νὰ δημιουργήσω τὸ Νέον Κράτος. Σεῖς θὰ κοπιάσετε γιὰ νὰ ἀπολαύσουν ἄλλοι». Κι' ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἤθελα σήμερα νὰ σᾶς δώσω μερικὲς ἐξηγήσεις ποὺ ἀποτελοῦν φυσικὰ ἕνα μέρος μόνον ἐλάχιστο αὐτῶν ποὺ ἤθελε νὰ πῇ ὁ Ἀρχηγός.

Σὲ ἕνα ἄλλο φύλλο διαβάσατε τί ἔκανε ὁ Ἀρχηγὸς γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ἔχουν τὴν εὐτυχία σὰν καὶ σᾶς νὰ εἶναι γερὰ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή. Ἐσεῖς ὅμως πρέπει μαζί του νὰ φροντίσετε γιὰ τὴ δική σας καὶ γιὰ τὴν ἄλλη καὶ γιὰ τὶς ἄλλες γενεές, ὥστε στὸ μέλλον νὰ μὴν ὑπάρχουν πιὰ παιδιὰ ποὺ νὰ ἔχουν ἀνάγκη αὐτῆς τῆς περιθάλψεως, νὰ φροντίσετε ὥστε στὸ μέλλον ὅλα τὰ παιδιὰ νὰ ἔχουν γερὰ σώματα καὶ γερὲς ψυχές. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια στὴν ἐπιστημονικὴ γλῶσσα λέγεται «εὐγονία», ἡ προσπάθεια δηλαδὴ ἑνὸς Κράτους, μιᾶς οἰκογενείας καὶ κάθε ἀτόμου νὰ ἔχῃ ἀπογόνους ὑγιεῖς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς. Οἱ ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶτες, ὅπως μάθατε στὴν Ἱστορία, ἔρριχναν τὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ἦσαν ἄρτια στὸν Καιάδα. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνας τρόπος εὐγονίας, λίγο πρωτόγονος βέβαια καὶ σκληρός, μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πῶς τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶχε τόσο προοδεύσει ὥστε νὰ δίνῃ μὲ τὴν γνῶσι τῶν νόμων τῆς κληρονομικότητος, ποὺ ἔχουν μελετηθῆ σήμερα, τὶς κατευθύνσεις ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ μὴ προστρέχουν οἱ ἄνθρωποι σ' αὐτὰ τὰ πρωτόγονα μέσα.

Θὰ ρωτήσετε, βέβαια, τί μπορεῖτε νὰ κάμετε σεῖς γιὰ νὰ βοηθήσετε τὸν Ἀρχηγὸ στὴν προσπάθειά του αὐτή. Πολλὰ πράγματα. Καὶ τὸ πρῶτο καὶ μεγαλύτερο εἶναι νὰ φροντίσετε μὲ κάθε τρόπο σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ γίνετε καλοὶ καὶ ἄρτιοι, ἐπωφελούμενοι ἀπὸ τὰ τόσα πράγματα ποὺ σᾶς δίνει. «Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ», ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας, κι' αὐτὸ θεωροῦσαν, δικαίως, τὸ τέλειον ποὺ μποροῦσε νὰ φθάσῃ κάθε ἄνθρωπος. Προσπαθήσετε λοιπὸν καὶ σεῖς, ὁ καθένας χωριστὰ καὶ ὅλοι μαζί, νὰ φθάσετε αὐτὸ τὸ τέλειον. Τὸ σχολεῖο καὶ τὰ μαθήματα ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ ὁ ἀθλητισμὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ συνόλου καὶ τῆς ἀλληλεγγύης ποὺ σᾶς μαθαίνει, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβετε, μαζὶ μὲ τὴν πειθαρχία ποὺ κάθε φορὰ σᾶς λέει ὁ Ἀρχηγός, καὶ ξέρει πολὺ καλὰ ἐκεῖνος γιατὶ τὸ λέει, θὰ σᾶς κάνουν νὰ φθάσετε αὐτὸ τὸ τέλειον. Χρειάζεται, βέβαια, γι' αὐτὸ κόπος, διότι ἡ φυλή μας, μαζὶ μὲ τὰ τόσα προτερήματά της, ἔχει καὶ πολλὰ ἐλαττώματα, ποὺ τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ μᾶς κληρονόμησαν οἱ χρόνοι τῆς δουλείας. Μὰ οἱ χρόνοι αὐτοὶ πέρασαν καὶ εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ τοὺς ξεχάσωμε καὶ νὰ τινάξωμε ἀπὸ πάνω μας αὐτὲς τὶς κακὲς ἰδιότητες ποὺ μᾶς ἄφησαν καὶ τὶς ὁποῖες οὔτε κἂν ὡς δικαιολογίες γιὰ τὰ σφάλματά μας δὲν κάνει πιὰ νὰ προφέρωμε. Ἡ πειθαρχία, ἡ αὐτοπειθαρχία πρὸ παντός, θὰ συντελέσουν ὥστε σὲ ἐλάχιστα χρόνια, σὲ λιγώτερο ἀπὸ μιὰ δεκαετία, ὅλες οἱ κακὲς συνήθειες νὰ ἔχουν ἐκλείψει. Περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ δὲν χρειάζεται. Καὶ τότε ἡ δική σας γενεὰ θὰ εἶναι πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν προηγούμενη, θὰ ἔχῃ φθάσει τὸ τέλειο ποὺ ζητοῦσαν οἱ πρόγονοί μας, μὲ γερὴ ψυχὴ σὲ γερὸ σῶμα.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ κληρονομικότης νὰ ἀλλάζῃ. «Κληρονομικότης» στὴν Ἐπιστήμη λέγεται ἡ μεταβίβασις ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιά, καὶ γενικώτερα ἀπὸ τοὺς προγόνους στοὺς ἀπογόνους, σωματικῶν ἢ ψυχικῶν γνωρισμάτων. Χάρις στὴν κληρονομικότητα ἢ τὸν ἀταβισμό, ὅπως ἐπίσης λέγεται, τὰ παιδιὰ μοιάζουν στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς ἢ καὶ στοὺς δύο, ἢ καὶ σὲ ἕνα ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας. Χάρις στὴν κληρονομικότητα, ἡ μία φυλὴ διατηρεῖ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνας ὡρισμένα γνωρίσματα (οἱ Γερμανοὶ εἶναι λ. χ. ξανθοί, ἐνῷ ἐμεῖς εἴμαστε μελαχροινοί). Ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῶν γνωρισμάτων στὴν κληρονομικότητα περιλαμβάνονται καὶ ἰδιότητες τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ψυχῆς.

Βλέπετε, λοιπόν, πόσο εὔκολο εἶναι νὰ βοηθήσετε τὸν Ἀρχηγό. Ἀλλὰ καὶ τί συνέπειες μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ νὰ μὴ τὸν ἀκούσετε καὶ γιὰ τὰ παιδιά σας καὶ γιὰ ὅλη τὴ φυλή μας. Ὅταν ἐσεῖς ἔχετε γερὰ σώματα καὶ γερές, ὡραῖες καὶ εὐγενικὲς ψυχὲς — καὶ γι' αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ ἀκούσετε τὶς φυσικὲς ὡραιότητες τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς — θὰ ἔχετε ὅλες τὶς πιθανότητες τὰ παιδιά σας, ποὺ θὰ κάνετε ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐκλέξετε τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σας μὲ ἐπίσης τὶς ἴδιες ἰδιότητες, νὰ κληρονομήσουν ἀπὸ σᾶς μόνο καλὰ σώματα καὶ καλὲς ψυχές, καὶ σὲ λίγα, σὲ ἐλάχιστα χρόνια, ἡ φυλή μας νὰ ἔχῃ στὸν κόσμο τὴ θέσι ποὺ τῆς πρέπει, ὅπως τὸ σκέπτεται καὶ τὸ θέλει ὁ Ἀρχηγός.

Ι. Τσιμηνάκης

ΤΑ ΠΕΤΕΙΝΑΡΙΑ

Οἱ δυὸ μικροὶ γειτόνοι, μὰ ὄχι καὶ παλιοὶ γνώριμοι, ὁ Γούλας κι' ὁ Γωγός, 'Αγωνιστῶν ἐγγόνια, δέσαν τὴν καινούργια τους ἀγάπη τόσο δυνατή, ποὺ κιντύνευε κάθε στιγμὴ νὰ σπάση. Δυὸ - τρεῖς φορὲς τὴν κάθε μέρα τὴ βάζανε σὲ σκληρὴ δοκιμή, χτυπῶντας την ἀπάνου στοῦ παιδιάτικου θυμοῦ τ' ἀμόνι. Βλαστάρια μὲ τ' ἀγκάθια τους τὰ τρυφερά, δὲ μοιάζαν καὶ πολύ, γιατὶ κρατοῦσαν ἀπὸ δυὸ ἀσυνταίριαστες γενιές, θαλασσινὴ τὴ μιὰ καὶ στεριανὴ τὴν ἄλλη. 'Ο παππούς τοῦ Γούλα ἦτανε στρατηγὸς τοῦ 'Αγῶνα καὶ τοῦ Γωγοῦ ναύαρχος. 'Ο Γούλας εἶχε στήσει τὸ λημέρι του μέσ' στὴν παλιὰν αὐλή, μὲ τὴ γέρικη της ταταλιά· κι' ἀπὸ τὴν ταταλιὰ ἔκοβε ὁ παλληκαρᾶς σπαθιά, τουφέκια, κι' ἔκανε ἄλογα, καὶ κυνηγοῦσε τὶς ψηλὲς τσουκνίδες τοῦ ἔρημου περιβολιοῦ, θαρρῶντας τις γιὰ Τούρκους. 'Ο Γωγὸς πάλι, νιόφερτος στὴ γειτονιά, σκάρωνε γοργὰ τὴ ναυαρχίδα του ἀπάνου στὴν ταράτσα, μὲ τὴ μαΐστρα καὶ μὲ τὸ μεγάλο της πανί — ὁ λόγος τὄκανε μεγάλο — μὲ τὰ ξάρτια καὶ μὲ τὴ σημαία κατάκορφα. Κι' ἀρμένιζε ὁ μικρὸς στὰ πέλαγα τῆς φαντασιᾶς του, μὰ καὶ προκαλοῦσε τὸν ἄλλο τὸ μικρὸ νὰ βγοῦνε στ' ἀνοιχτὰ καὶ νὰ μετρηθοῦνε μὲ κανόνια καὶ πυρόκροτα κι' ὄχι μὲ ψιλὴ φωτιά, ποὺ ἐκεῖνος τὴν καταφρονοῦσε. Ὅμως ἡ παλληκαριὰ μετριώτανε μὲ τὸ σπαθί, σῶμα μὲ σῶμα, κι' ὄχι μὲ κανόνια, ὁ ἄλλος ἀπαντοῦσε.

'Αφοῦ βραχνιάσανε τὶς πρῶτες μέρες, μπήκανε σ' ἄλλον ἀγῶνα ὕστερα. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ παπποῦδες, ὁ ναύαρχος ἢ ὁ στρατηγός, ἦταν τὸ πιὸ παλληκάρι;

—'Εμέναν' ὁ παππούς μου ἔκαψε φρεγάδες...

— Μὲ τὰ χέρια του τὶς ἔκαψε;

— Μὲ τὰ πυρπολικά.

— Δῶσ' μου κι' ἐμένα ἕνα σπίρτο νὰ κάψω ὅλη τὴν 'Αθήνα, μονοκοπανιά. Παλληκαριὰ εἶν' αὐτή;

—Παλληκαριὰ δὲν εἶναι νὰ σοῦ ρίχνουνε χιλιάδες κανονιές, καὶ νὰ τραβᾶς ἀπάνου, κι' ἴσα ἀπάνου;

— Φτάνει, μὴν πᾶς παραπάνου! Πόσες πληγὲς ἔχει ὁ παππούς σου;

— Πληγές... γιὰ νὰ κουτσαίνη, θάχη πληγές...

—'Ο δικός μου ἔχει ἐφτὰ πληγές...

— Θὰ πῆ πὼς οἱ Τοῦρκοι τοῦ τὶς δώσανε.

— Δὲν ξέρεις ἀπὸ πόλεμο τῆς στεριᾶς, καϋμένε· σπαθιὲς στὰ κεφάλια, βόλια στὰ κορμιά, ὄχι κανονιὲς ἀπὸ μακριά.

— Λοιπὸν καὶ τὶς ἔφαγε ὁ παππούς σου τὶς σπαθιές!

— Καὶ τὶς γλύτωσε τὶς κανονιὲς ὁ δικός σου!

— Καὶ τὶς δέχτηκε ὁ δικός σου τὶς πληγές!

—'Αφοῦ δὲν ἔφευγε· 'Αφοῦ ἔβανε τὸ στῆθος του μπροστά· Δὲν τὶς πῆρε τις πληγὲς σὲ μιὰ μάχη, σὲ πολλὲς τὶς πῆρε· πῆρε κι' ἔδωσε περισσότερες. Στὰ Πέντε Ὄρνια, στὴν Καλιακούδα, στὸ Κρεμμύδι...

— Τί μάχες εἶν' αὐτές; Ὄρνια, Κρεμμύδια; Τὸ καράβι τοῦ παπποῦ μου πολέμησε στὴ Χίο, στὴν Τένεδο! Ὄχι Κρεμμύδι...

— Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ κρεμμύδι; (κι' ἔδειξε τὴ γροθιά του). Σοῦ κάνω τὸ καράβι τοῦ παπποῦ σου νὰ μὴ ξεχωρίζῃ ἡ πλώρη ἀπὸ τὴν πρύμη...

Τὸ ξύλο καὶ τὰ κλάματα δὲν κρίνανε τὸ δίκιο, μὰ εἶχαν ἕνα τέλος πιὸ καλό. Οἱ ἀντίπαλοι τιμήσανε τὴν πατρογονικὴ παλληκαριὰ δένοντας τὴν ἀγάπη τους στενώτερα ἀπὸ πρῶτα. Ἡ ἀγάπη γέννησε ὕστερα τὸ σεβασμὸ στὶς γνῶμες τους, ἕνας τοῦ ἄλλου.

Τέλος εἶπε ὁ στεριανός:

— Νὰ μὲ πάρης καμμιὰ μέρα νὰ μὲ πᾶς στὸν παπποῦ σου, νὰ μοῦ πῆ καμμιὰ ναυμαχία.

— Αὐτὸς δὲ θέλει, εἶναι δύσκολος, μὰ ξέρω 'γὼ πῶς νὰ τὸν καταφέρω. Θὰ τοῦ πάω τὸ γάτο μας τὸν Κίτσο νὰ τόνε βάλω στὰ γόνατά του, κι' ἐκεῖ νὰ καθίση καὶ νὰ ρουθουνάη. 'Ο Κίτσος δὲν τοῦ ἀρέσει καὶ πολύ, γιατὶ ὁ παππούς μυρίζει ταμπάκο. Ὅμως τόνε χαϊδεύει ὁ παππούς, καὶ κάθεται ἥσυχος. Τότε ἀρχίζει ὁ παππούς μιὰ νὰ χαϊδεύη, μιὰ νὰ λέη, μιὰ νὰ σωπαίνη.

'Εμεῖς ὅλο καὶ θὰ τοῦ τὸ θυμᾶμε. «Παρακάτου, ὕστερα, παπποῦ, τί γίνηκε;» Κι' ὁ παππούς θὰ μᾶς ἱστορήση τὴ ναυμαχία μὲ τὰ ὅλα της. Τότε θὰ καταλάβης πῶς γίνεται ὁ πόλεμος τῆς θάλασσας· καὶ θὰ δῆς τὰ τούρκικα καράβια νὰ κόβουνε φευγιό, καὶ θὰ δῆς νὰ πετᾶνε στὸν ἀγέρα, νὰ βουλιᾶνε, φοῦντο... 'Ο παππούς θὰ μιλάη σιγὰ - σιγά, ἥσυχα ἥσυχα, μὰ ἐσὺ θ' ἀκοῦς καὶ θ' ἀνατριχιάζης, θὰ πιστεύης πὼς εἶσαι μέσα στὸ καράβι, καὶ πὼς πολεμᾶς κι' ἐσύ. Ὕστερα θὰ μὲ πᾶς κι' ἐμένα στὸ δικό σου τὸν παπποῦ.

—'Ο δικός μου ὁ παππούς ὅλο βογγάει, δὲ θέλει σὲ κανένα νὰ μιλάη. Βαστάει στὸ χέρι του ἕνα μακρὺ τσιμπούκι, κι' ἅμα τοῦ φταίξω τίποτα, μοῦ τὴν τραβάει τὴν τσιμπουκιά. Γιὰ πολέμους δὲ θέλει πιὰ νὰ μοῦ μιλάη. Ἅμα θυμώνει, κάνει τὸ σπίτι νὰ τραντάζη ἀπὸ τὸ θυμό του. Μιὰ φορὰ ποὺ τὸν παρακαλοῦσα, ἦτανε σὲ διάθεσι καὶ μοὖπε:

— Πῶς τοὺς ἔχεις ἐσὺ τοὺς Τούρκους μέσ' στὸ νοῦ σου, πῶς τοὺς φαντάζεσαι;

—Αὐτοὶ φοβόντανε μὴν τοὺς σκοτώσετε, κι' ἐσεῖς τοὺς κυνηγούσατε.....

— Λοιπὸν ἐμεῖς πολεμούσαμε μὲ φοβιτσιάρηδες; Μιὰ τσιμπουκιὰ καὶ τ' αὐτί μου πῆγε νὰ ξεκολλήση.

—'Εμένα ξέρεις τί μοὖκανε ὁ δικός μου; Ἤθελα νὰ μοῦ πῆ μιὰ ναυμαχία καὶ τοῦ πῆγα τὸ γάτο. 'Αρχίζει γιὰ ἕνα καράβι τούρκικο, ποὺ τὸ κυνηγοῦσαν πέντε δικά μας, καὶ τοῦ λέγανε νὰ παραδοθῆ, καὶ δὲν παραδινόταν. Τοῦ κάμανε συντρίμμια τὰ κατάρτια, κόσκινο τὸ κουφάρι του, καὶ δὲν παραδινόταν. Τέλος ρίξανε τὸ καράβι στὴ στεριά, καὶ δὲν παραδοθήκανε. Θύμωσα, τοῦ ἄρπαξα τὸ γάτο ἀπὸ τὰ χέρια.— «'Αμέ, τί λὲς τοῦ λόγου σου, δὲν πολεμοῦσαν οἱ ὀχτροί μας;»

—'Ο παππούς σου εἶναι καλός, καὶ θέλω νὰ τόνε γνωρίσω. Τὸν δικό μου θὰ σὲ πάω νὰ τόνε δῆς ἀπὸ μακριά. Ἔχει στὸ πλάϊ μιὰ στενὴ κάμαρα γιομάτη ἅρματα, στοὺς τοίχους ὅλα κρεμασμένα, ἅρματα ἀσημένια καὶ χρυσᾶ, κι' ἕνα καντήλι ἐκεῖ νὰ καίη. 'Εκεῖ θὰ κρυφτοῦμε καὶ θὰ τόνε δῆς.

—Ὅλα αὐτὰ τ' ἅρματα ὁ παππούς σου τὰ φοροῦσε; Πῶς τὰ βαστοῦσε ἀπάνου του;

— Παιδί μου, ἐσὺ δὲν ξέρεις ἀπὸ ἅρματα... ξέρεις ἀπὸ κανόνια!

'Ο θαλασσινὸς τὸν ἀγριοκοίταξε, μὰ ἔλα ποὺ ἦτανε φίλοι πιά;

—Λοιπὸν πᾶμε στὸν παπποῦ σου; εἶπε ὁ στεριανός.

— Κίτσο, ψιψίκο!

ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

*Ηταν ἀκόμη τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1822. Ἡ ἐπανάστασι στὸ Μωρηᾶ βρισκόταν στὴν ἀκμή της καὶ ὁ Κολοκοτρώνης γράφει ἔνδοξες σελίδες στὴν Τριπολιτσὰ καὶ στὰ Δερβενάκια... Ἡ φήμη τοῦ Γέρου ἔφθασε στὸ κατακόρυφο. Στὰ στόματα τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων τὸ ὄνομα τοῦ Θοδωράκη ἀναφέρεται μ' εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ καὶ στοὺς δρόμους τῆς Τριπολιτσᾶς, ποὺ ἐλευθερώθηκε, τραγουδοῦν μὲ ἀλαλαγμούς:

Τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθὶ
Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ
κι' ὅποιος τὸ δῆ λαβώνει
τὸ αἷμα του παγώνει...

Μὰ ὁ ἀγέρωχος Καπετάνιος, ὁ ἡρωϊκὸς Κλέφτης τῶν Μανιάτικων βουνῶν, ὁ Φιλικὸς τοῦ Τζάντε, διευθύνει τὶς μάχες ποὺ σφυρηλατοῦν τὴν ἐλευθερία τῶν Ραγιάδων...

Στὰ Δερβενάκια ὁ Κολοκοτρώνης δίνει ἀπὸ τὴ σκοπιά του σύντονες διαταγές. Ἐνθαρρύνει τοὺς πολεμιστές, ποὺ πολεμοῦν μὲ τοὺς ἐχθροὺς στῆθος μὲ στῆθος, καὶ τοὺς κατευθύνει διαρκῶς πρὸς τὴ Νίκη...

Ἀληθινὴ χαλαλοὴ γίνεται σὲ μιὰ στιγμή. Τὰ μπουμπουνητά, τὰ συρίγματα τῶν βολιῶν, οἱ φωνές, τὰ ξεφωνήματα τοῦ πόνου τῶν πληγωμένων συμπληρώνουν τῆς μάχης τὴν κοσμοχαλασιά... Ὅλοι εἶναι ταμπουρωμένοι στὸ στρατηγεῖο τοῦ Κολοκοτρώνη. Μόνο ἐκεῖ κοντὰ ἕνα τσοπανόπουλο, 15 περίπου χρόνων, ἀμούστακο, καταλερωμένο καὶ μὲ ροῦχα καταξεσχισμένα, παρακολουθοῦσε ὀρθὸ τὴν ἐξέλιξι τῆς μάχης. Τὰ ἔξυπνα μάτια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ γιὰ μόνο του ὅπλο εἶχε μιὰ μεγάλη καὶ δυσανάλογη πρὸς τὸ μπόϊ του μαγκούρα, πετοῦσαν φλόγες σὲ κάθε ἐξόρμησι τῶν Ἑλλήνων. Καὶ ὁ θαυμασμός του γιὰ ὅσα γινόντουσαν γύρω του φαινόταν ζωηρὰ χρωματισμένος στὸ πρόσωπό του... Ὁ Κολοκοτρώνης εἶδε τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο καὶ μὲ τὴν βροντερὴ φωνή του τὸ ρώτησε:

— Τί στέκεσαι καὶ βλέπεις, καὶ δὲν πᾶς καὶ σὺ νὰ πολεμήσης, βρὲ Ἕλληνα;

Τὸ τσοπανόπουλο τὰ ἔχασε: Κοκκίνισε ἀπὸ τὴ ντροπή του, ποὺ καθόταν σὰ χαζὸς ἐκεῖ καὶ δὲν ἔπαιρνε μέρος στὴ μάχη. Φαίνεται μάλιστα πὼς ὁ πόθος του ἦταν νὰ πολεμήση.... Ἡ φωνή του κοβόταν μέσα του. Μὰ μπόρεσε καὶ τραύλισε:

—Δὲν ἔχω ἅρματα καπετάνιε.

—Ἔχεις τὴ μαγκούρα σου, ὀρέ, τοῦ λέγει ὁ Γέρος. Ἅρμα εἶναι κι' αὐτή. Νά! Πάρτην, κατέβα, κτύπα. Σκότωσε κανένα ὀχτρὸ καὶ πάρτου τ' ἅρματά του καὶ ροῦχα νὰ ντυθῆς...

Αὐτὸ ἔφτασε. Ὁ Κολοκοτρώνης μὲ τὰ λόγια αὐτὰ εἶχε ἐμψυχώσει τὸ μικρὸ τσοπανόπουλο τὸ ὁποῖον μὲ μεγάλα πηδήματα, χὸπ - χόπ, ἔφτασε στὴν πρώτη γραμμή... Κτυποῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ δύναμι. Ἡ μαγκούρα του ἔκανε θραῦσι. Ἀνάμεσα στοὺς ἐχθροὺς κτυποῦσε σὰ λυσσασμένο καί, σὰν νὰ ἦταν δαίμονας σωστός, τὰ βόλια δὲν τὸν περνοῦσαν... Εἶχαν θαυμάσει ὅλοι τὴν ἀνδρεία του κι' ὁ Γέρος γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά του, εὐχαριστημένος γιὰ τοῦ τσοπανόπουλου τὴν γενναιότητα.

Μὰ σὲ μιὰ στιγμὴ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του ὁ μικρὸς τσοπανάκος. Ποῦ εἶχε χαθῆ;...

* * *

*Ηταν βράδυ πιά. Ἡ μάχη σταμάτησε μὲ πλήρη κατατρόπωσι τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ ἄφησε στὸ πεδίον τῆς μάχης πολλοὺς νεκρούς. Ὁ Κολοκοτρώνης στὴν χαρὰ τῆς νίκης εἶχε ξεχάσει τὸν μικρὸ τσοπανάκο. Μὰ τὸ μάτι του ἔπεσε σ' ἕνα περήφανο πολεμιστή, ὡπλισμένο σὰν ἀστακό, μὲ μιὰ ὁλοκαίνουργη φορεσιά. Ὁ Γέρος δὲν τὸν γνώριζε. Τὸν ἔβλεπε, ἢ καλλίτερα τοῦ φαινόταν ὅτι τὸν ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ἔπειτα δὲν τοῦ ἔκαμε καλὴ ἐντύπωσι ἡ ἐπιδεικτικὴ ἐμφάνισι μπροστά του, τοῦ ἁπλοῦ αὐτοῦ στρατιώτη... Καὶ τοῦτο, γιατὶ ὁ Γέρος ἤθελε τὴν πειθαρχία. Καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί εἶσαι σὺ βρὲ Ἕλληνα;

—Δὲν μὲ γνωρίζεις καπετάνιε; Ἐγὼ εἶμαι ποὺ μ' ἔστειλες τὸ μεσημέρι μὲ τὴν μαγκούρα νὰ πολεμήσω... Καὶ μὲ τὴν εὐχή σου ἔκαμα ὅπως μοῦ εἶπες.

Ὁ Κολοκοτρώνης τὸν καμάρωσε. Καμαρωνόταν ἄλλωστε κι' ὁ ἴδιος, καὶ μὲ τὸ δίκηο του μάλιστα! Καὶ τὸν ἐπαίνεσε μπροστὰ στοὺς ἄλλους.... δείχνοντας τὸ μικρὸ τσοπανάκο, ὡς παράδειγμα:

—Ἔτσι τοὺς εἶπε ὁ Γέρος. Ἅμα ὑπάρχη ψυχή, καὶ χωρὶς ἅρματα μπορεῖ νὰ κάμης θαύματα...

—Καὶ δὲν εἶχε, βέβαια, ἄδικο ὁ Γέρος, ποὺ τὰ κατορθώματά του τὰ ὤφειλε κυρίως στὴ γερή του, στὴ γενναία καρδιά του.

* * *

Καὶ τὸ τσοπανόπουλο γίνηκε σπουδαῖος στρατιώτης... Καὶ ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης γύρισε στὴν Τριπολιτσά, ὕστερα ἀπὸ τὴ νίκη στὰ Δερβενάκια, μπῆκε μέσα στὴν πόλι θριαμβευτής. Δίπλα του ἦταν καὶ τὸ τσοπανόπουλο. Ὁ Κολοκοτρώνης καβάλλα σ' ἕνα ἀράπικο ἄλογο, στρωμένο μὲ γαλάζια στρωσίδια, κεντημένα μὲ χρυσᾶ μισοφέγγαρα, λάφυρα κάποιου μπέη τῆς Τριπολιτσᾶς. Ὁ Γέρος ἦταν περήφανος! Αὔγουστος μῆνας ἡ ζέστη ἦταν πολλή, κι' οἱ καβαλλαραῖοι μὲ τὸν Κολοκοτρώνη σκονισμένοι καὶ ἱδρωμένοι... Τὸ ἴδιο καὶ τὸ τσοπανόπουλο. Περήφανο κι' αὐτό, ἀκολουθοῦσε ἔνοπλο τὸν Κολοκοτρώνη, ἀπολαμβάνοντας τὶς τιμὲς ποὺ γινόντουσαν στὸν ἀρχηγό του. Καὶ ὅταν ὁ Γέρος δέχτηκε τὴν Πελοποννησιακὴ γερουσία χωρὶς νὰ βγάλη τὴν περικεφαλαία του, ὁ τσοπανάκος, μὲ τὸ καπέλλο του στὸ κεφάλι, κάθησε περήφανος ἐμπρὸς στοὺς γερουσιαστάς....

Καὶ τὸν ἀκολούθησε ἔπειτα σ' ὅλες τὶς μάχες ποὺ ἀκολούθησαν. Τὸ τσοπανόπουλο εἶχε βρῆ τὸν ἐμψυχωτή του.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα:

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γιὰ τὸν τολμηρὸ κάθε στιγμὴ ὁρίζει ἑαυτή της! Τὸ σύνθημα εἶναι «Ἐμπρός!»

Νὰ μάλιστα ποιὸ ἦταν τὸ σχέδιό του:

Στὸν περίβολο τοῦ μοναστηριοῦ κατὰ τὴ δυτικὴ πλευρὰ βρισκόταν μιὰ γέρικη καστανιὰ ποὺ τὰ κλαδιά της ἔφταναν πάνω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο. καὶ σὲ ἀπόσταση τριῶν περίπου μέτρων. Ἕνας γάτος θὰ μποροῦσε βέβαια εὐκολώτατα νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ δέντρο στὴν κορφὴ τοῦ τοίχου· μὰ ἕνα παιδί, ὅσο κι ἂν ἦταν Ἀκριτόπουλο, θὰ γκρεμοτσακιζότανε.

Ὡς τόσο ἄλλο τρόπο ν' ἀνεβῇ στὸ μαντρότοιχο δὲν εἶχε. Βρισκόταν ἀλήθεια μιὰ σκάλα, στὸ νάρθηκα τοῦ καθολικοῦ, ποὺ χρησίμευε γιὰ νὰ κρεμοῦν τὰ καντήλια, μὰ οὔτε τόσο ψηλὴ ἦταν, ὅσο ἔπρεπε, οὔτε θὰ μποροῦσε νὰ τὴν κουβαλήσῃ στὴν αὐλὴ χωρὶς νὰ τὸν δῇ κάποιος.

Τὸ πρόβλημα λοιπὸν μόνο ἀπὸ ἕνα σημεῖο παρουσίαζε δυνατότητα νὰ λυθῇ καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ συγκέντρωσε ὅλη τὴν προσοχὴ καὶ τὴν ἐξυπνάδα του. Καὶ δὲν κόπιασε πολὺ γιὰ νὰ φτάσῃ σὲ συμπέρασμα. Ἕνα ἀπὸ τὰ δυό: Ἢ ἔπρεπε ν' ἀνεβῇ στὰ ψηλότερα κλαδιὰ τῆς καστανιᾶς καὶ κεῖθε δίνοντας παλμὸ ἀνάλογο στὸ κορμί του νὰ πηδήξῃ στὴν κορφὴ τοῦ μαντρότοιχου ποὺ θὰ βρισκόταν ἔτσι χαμηλότερα ἢ νὰ στηρίξῃ ἕνα χοντρὸ ξύλο ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ στὴ διακλάδωση τοῦ κορμοῦ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη στὴν κορφὴ τοῦ τοίχου καὶ σκαρώνοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἕνα εἶδος γέφυρας νὰ περάσῃ χωρὶς πολὺ δυσκολία. Τὸ δεύτερο τοῦ φάνηκε φρονιμώτερο.

Ἀποφάσισε τὴν ἄλλη μέρα κιόλας νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπόφασή του, τὴν ὥρα ποὺ οἱ πατέρες θὰ ψάλλουν στὴν ἐκκλησιὰ τὸ ἀπόδειπνο καὶ δὲ θὰ βρίσκεται κανεὶς στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

Δὲν αἰσθανόταν ἆρά γε στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του καμμιὰ τύψη ὁ Γρηγόρης; Δίχως ἄλλο, μὰ τὸ πεῖσμα δὲν τὸν ἄφινε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ. Γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τοὺς ἑαυτούς μας, νὰ δοῦμε πότε ἔχομε δίκιο καὶ πότε ἄδικο, πρέπει νὰ εἴμαστε γαλήνιοι, ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ κάθε πάθος· γιατὶ ὅπως ἡ τρικυμία ταράζει τὴ θάλασσα κι ἀνακατεύει τὰ νερὰ μὲ τὴν ἄμμο τοῦ βυθοῦ, σὲ τρόπο ποὺ δὲν μπορεῖς πιὰ νὰ διακρίνῃς τὰ λαμπερὰ κοχύλια καὶ τὰ πολύχρωμα πετράδια ποὺ θάμαζες ἐκεῖ κάτω σὲ ὥρα γαλήνης, ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ ξεχωρίσῃς καὶ τὶς βαθύτερες ἀφορμὲς ποὺ σὲ κινοῦν καὶ τ' ἀποτελέσματα ποὺ θάχῃ μιά σου ἀπόφαση, ὅταν τὸ μυαλό σου εἶναι θολωμένο ἀπὸ τὸ πάθος. Τὴν κρίσιμη αὐτὴ ὥρα χρειάζεται ἕνας καλὸς φίλος γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ ὁ Γρηγόρης δὲν εἶχε κανένα ἢ τουλάχιστον νόμιζε πὼς δὲν ἔχει κανένα.

Ὅταν τὴ νύχτα τραβήχτηκε στὸ κελλί του γιὰ νὰ κοιμηθῇ καὶ γονάτισε μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας νὰ κάμῃ τὴν προσευχή του τὴ συνηθισμένη, δὲν τόλμησε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸ σχέδιό του καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια Της ὅπως πάντα. Φανερὸ πὼς αἰσθανόταν τὴν ἀδικία ποὺ ἔκανε ἀκριβῶς σὲ κείνους ποὺ ἔπρεπε νὰ εὐγνωμονῇ.

Κι ὡς τόσο ἂς μὴν τὸν κρίνουμε πολὺ αὐστηρά. Περισσότερο κι ἀπὸ τὸ πεῖσμα τὸν εἶχε συνεπάρει ἡ λαχτάρα τῆς ἐλευθερίας· γιατὶ δὲν εἶχε ἀκόμα τὴν πεῖρα ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ καταλάβῃ, πὼς ἡ ἐλευθερία κάτω ἀπὸ τέτιες συνθῆκες θὰ τὸν ὡδηγοῦσε, τὸ πιθανώτερο, στὴν καταστροφή.

Ὡς τόσο δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι... θὰ τραβοῦσε πρὸς τὶς μεγάλες πολιτεῖες... Ὢ οἱ μεγάλες πολιτεῖες!

Ἔπρεπε ν' ἀνεβῇ στὴν καστανιὰ καὶ νὰ πηδήσῃ στὸ μανδρότοιχο.

Ἀπὸ τὶς περιγραφὲς ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ πάτερ-Εὐτύχιος ἔλαμπαν σὰν ὅραμα μέσα στὸ μυαλό του βουερὸ καὶ πολύχρωμο. Ἀπὸ τὰ παλάτια, τὰ ἐργαστήρια, ἀπὸ τοὺς πλατειοὺς δρόμους μὲ τὶς στοὲς ὡς τ' ἀπόμερα σοκάκια τῶν φτωχικῶν συνοικιῶν, ἀναπηδοῦσε τὸ χαρούμενο τραγοῦδι τῆς δουλειᾶς ποὺ ἀδερφώνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μέσα στὴν ἅγια τὴν κοινὴ προσπάθεια... Ἔτσι ἐνόμιζε! Κυψέλη ἐργατικὴ ὅπου ὁ καθένας σύμφωνα μὲ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἱκανότητά του ἐπρόσφερε τὸ κατὰ δύναμη στὸ σύνολο καὶ στὸν αὐτοκράτορα.

Οἱ ἐργάτες μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη δούλευαν τὸ σκληρὸ σίδερο καὶ τὸ μάλαμα γιὰ νὰ κάνουν ἐργαλεῖα γιὰ τοὺς γεωργοὺς καὶ στολίδια γιὰ τὶς ἐκκλησιές... ὕφαιναν μὲ τὸ μετάξι ὑφάσματα λεπτὰ σὰν τὸ πλεμάτι τῆς ἀράχνης καὶ λαμπερὰ σὰν τὸ νερὸ τῆς θάλασσας, ὅταν πέφτῃ ἀπάνω του τὸ φῶς τῆς αὐγῆς! Οἱ στρατιῶτες γυμνάζονταν σὲ ἀνοιχτοὺς κάμπους μὲ τὰ πλατειὰ εὔρωστα στήθη τους σφιγμένα μέσα στοὺς θώρακες. Τὰ σπαθιά τους περιμένουν ἀκονισμένα μέσα στὶς θῆκες καὶ στὸ πρῶτο σημάδι εἶναι ἕτοιμα ν' ἀστράψουν στὸν ἥλιο γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὸν αὐτοκράτορα ποὺ συμβολίζει τὴ θεία τάξη, εἴτε ἐξωτερικοὶ εἴτε ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τὴν ἀπειλοῦνε.

Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἐρέθιζαν τὴν φαντασία του τὰ μεγάλα λιμάνια ποὺ καταφτάνουν πλεούμενα μὲ ἀνθρώπους ἀλλόγλωσσους... φέρνουν πραμάτειες καὶ καρποὺς ἐξωτικοὺς ἀπὸ τὶς μακρινές τους πατρίδες... δερμάτια ἄγριων ζώων ποὺ σκοτώνουν στὰ χιονισμένα δάση ἢ ἀπάνω στοὺς πάγους ποὺ πλέουν στὴ θάλασσα σὰν κινούμενα βουνά...

Γιὰ μιὰ βραδιὰ ἡ λαχτάρα τῆς ἐλευθερίας φούντωσε μέσα του... ἔτσι ὅπως ἡ φωτιὰ ποὺ βόσκει ἀθώρητη κάτω ἀπὸ τὰ ξερὰ ξύλα καὶ ξάφνου πετιέται μονομιᾶς καὶ ἀπλώνεται κι ἀγκαλιάζει ὁλοῦθε τὸ σωρὸ μὲ μεγάλες φλόγες!...

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ἥμερο, μελιχρό, ἔπεφτε στὰ πόδια του. Σιγὰ-σιγὰ κεῖθε ἀνέβηκε στὸ στῆθος του κι' ὕστερα στὰ μαλλιά. Στὴν ἀγρύπνια καὶ τὴ μοναξιά του τὸ αἰσθανόταν σὰν κάτι ζωντανό, σὰν ἀδερφό, νὰ ποῦμε, ποὺ τὸν χάδευε στοργικὰ καὶ τὸν παρακινοῦσε στὴν ἀπόφασή του.

«Ἐγὼ εἶμαι δῶ... μὴ φοβᾶσαι... Ὅπου καὶ νὰ βρίσκεσαι θάρχουμαι κάθε βράδυ νὰ σὲ βλέπω... θὰ τὰ λέμε σὰν ἀγαπημένοι σύντροφοι... Θὰ μοῦ ξομολογιέσαι τὰ σχέδιά σου, τὸν πόνο σου, καὶ γὼ θὰ σὲ συμβουλεύω τὸ καλύτερο...»

Μακριὰ στὸ δάσος ἀκούστηκε μιὰ κραυγὴ ἄγρια, παράταιρη, ποὺ μπο-

ροῦσε νὰ σοῦ παγώση τὸ αἷμα ἀπὸ τὴ φρίκη. Στὸν ἥσυχο, μαλακὸ ἀγέρα τῆς ἄνοιξης ἄρχισε σὰ σιγανὸ μουντὸ παράπονο.... κι ὕστερα πλάταινε, ἄνοιγαν, θαρρεῖς, τὰ στήθια μονομιᾶς γιὰ νὰ ξεχύσουν τὴν συγκρατημένη ἀπὸ καιρὸ θλίψη.

«Λύκος!», σκέφτηκε ὁ Γρηγόρης· ἀνακάθισε στὸ κρεββάτι του κι ὕστερα μὲ πηδηχτὰ βήματα πετάχτηκε στὸ παράθυρο. Οὔτε πνοούλα δὲ φυσοῦσε στὴ νυχτερινὴ σιγαλιά· ἄκουε μονάχα τὸ χτύπο τῆς καρδιᾶς του ποὺ πήγαινε νὰ σπάση ἀπὸ μιὰ παράξενη συγκίνηση.

—Θἆναι κεῖ κάτω, εἶπε, στὶς καστανιές...

Τ' ἀγρίμι τοῦτο θὰ μισῆ βέβαια, ὅπως κι αὐτός, τοὺς μαντρότοιχους, τοὺς κανονισμοὺς ποὺ προστάζουν νὰ περπατᾶς σκυφτὸς κι ἀμίλητος. Ἡ σκοτεινὴ πρωτόγονη καρδιά του ξέρει ν' ἀγαπᾶ ἕνα πρᾶμα μονάχα: τὴ λεφτεριά. Νά, ποὺ τὸ διαλαλοῦσε κιόλας ἄφοβα καὶ οἱ βουνοπλαγιὲς ἀντιλαλοῦσαν τὴν κραυγή του καὶ οἱ σπηλιὲς μὲ τ' ἀνοιχτὰ μαῦρα στόματα τὴ δυνάμωναν σὲ τρόπο ποὺ κυριαρχοῦσε παντοῦ, στεριὰ καὶ θάλασσα, σὰν πολεμικὸ σύνθημα!...

—Ὕστερα ἀπὸ λίγο... ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅλος τοῦτος ὁ κόσμος ποὺ ἀκινητοῦσε σὰ νἆταν ψεύτικος, θἆναι δικός μου. Νὰ περάσω μιὰ φορὰ τὸ μαντρότοιχο.

Πόσο ἀλλάζει, ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος μιὰ τέτοια νύχτα!... καὶ οἱ αἰσθήσεις καὶ οἱ σκέψεις του, ὅταν μιὰ ἐπίμονη ἐπιθυμιὰ δὲν τὸν ἀφίνει νὰ κλείση μάτι... Ὅλα τοῦ φαίνονται πιὸ ἀνάλαφρα, πιὸ εὔκολα...κι ἀποτολμάει τὸ κάθε τι, γιατί, καθὼς στὰ παραμύθια, ὅλα θὰ πάρουν καλὸ τέλος καὶ ἡ τωρινὴ δοκιμασία, θαρρεῖς, παρουσιάζεται μονάχα γιὰ νὰ κάμη γλυκύτερη τὴ μελλούμενη χαρά.

Ὡστόσο κάτι ἔπρεπε νὰ πάρη μαζί του...μιὰ χοντρὴ βέργα λόγου χάρη. Ἆ! νἆχε ἕνα τόξο ἢ ἕνα ἀκόντιο σὰν ἐκεῖνα ποὺ εἶδε στὸ ἡγουμενικό, πεταμένα σὲ μιὰ γωνιά! Ὥς που νὰ φτάση στοὺς μεγάλους δρόμους· ὕστερα...

Τοὺς δρόμους αὐτοὺς τοὺς φανταζότανε, ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ δασκάλου του, σὰν ἀνθρωποποτάμια, νὰ ποῦμε, ποὺ ξέχυναν ἀπὸ τὴ μιὰ πολιτεία στὴν ἄλλη τὸν παρδαλὸν ὄχλο. Ταξιδιῶτες, ἀλῆτες καὶ πραματευτάδες, ποὺ νὰ εἶναι καλόβολοι, πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, εὐτυχισμένοι. Τραγουδοῦν καὶ γελοῦν, καθὼς πηγαίνουν μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ κι ἀντικρύζουν τὴν πλάση ὁλόκληρη σὰν ἀρχόντοι ποὺ ἀναγαλιάζουν βλέποντας τὰ ἀμπελοχώραφά τους.

Ὁ Γρηγόρης, ὅπως καταλαβαίνετε, ἔδινε στὸν κόσμο μιὰ ὄψη σύμφωνη μὲ τὶς σκέψεις καὶ τὶς διαθέσεις του. Μὰ μήπως ἔτσι δὲν συμβαίνει πάντα;

—Ὕστερα ἀπὸ λίγο!... ὕστερα ἀπὸ λίγο!

Ξαφνικὰ μιὰ ἐρώτηση ἄστραψε καὶ καρφώθηκε ἐπίμονα στὸ μυαλό του:

—Καὶ γιατὶ ὄχι ἀμέσως;

Τώρα ὅλοι κοιμοῦνται... Τὸ σημαντήρι γιὰ τὸν ὄρθρο, ὅπως λογάριαζε, θ' ἀργοῦσε.

('Ακολουθεῖ)

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΣ

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ποὺ ἐπωνομάστηκε Θεολόγος ἀπ' τὸν ζῆλο ποὺ ἔδειξε ὑπερασπίζοντας τὴν ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ποὔγινε στὴν Νίκαια ἀπὸ τὴν Α΄ Σύνοδο, ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπισήμους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Γεννήθηκε δὲ ἐν Ἀριανζῷ, ποὔταν χωριὸ τῆς Καππαδοκίας κοντὰ στὴν πόλι Ναζιανζό, ποὔταν ἐκεῖ ὁ πατέρας του Ἐπίσκοπος καὶ ποὺ ἀπ' αὐτὸ ὠνομάστηκε Ναζιανζηνός.

Γιὰ τὸ χρόνο ποὺ γεννήθηκε ὑπάρχει μιὰ μικρὴ ἀμφιβολία· πάντως ὅμως φαίνεται πὼς γεννήθηκε τὸ 329 μ. Χ. Ἡ μητέρα του Νόνα, μιὰ εὐσεβὴς Χριστιανή, τὸν εἶχεν ἀφιερώσει ἐκ κοιλίας στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ μεγάλη σπουδὴ ἐφρόντισε νὰ πλάση τὸ νεαρὸ αὐτὸ πνεῦμα γιὰ τὸν προορισμὸ αὐτόν. Ἀφοῦ ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα στὴν Καισάρεια, ἔρχεται στὴν Παλαιστίνη, ὅπου σπουδάζει τὴν ρητορική. Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχεται στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τέλος ὁ ζῆλος γιὰ τὴν μάθησι τὸν φέρνει στὴν Ἀθήνα, στὴν πηγὴ τοῦ πνευματικοῦ φωτός. Τὸ 350 μ. Χ. ἀσχολεῖται μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια στὴ μάθησι τῆς γλώσσης, τῆς ποιητικῆς καὶ ρητορικῆς, τῆς φιλοσοφίας, τῶν μαθηματικῶν, τῆς μουσικῆς ἀκόμη καὶ τῆς φυσικῆς· ἐδῶ δὲ ἐγνώρισε καὶ τὸν Βασίλειο.

Ὅταν ὁ Βασίλειος ἔφευγε ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ὁ Γρηγόριος ἤθελε νὰ τὸν συνοδεύση, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὶς παρακλήσεις ὅλων τῶν σπουδαστῶν, ἔμεινε ὡς διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς ἐπὶ ἕνα χρόνο καὶ τὸ 356 ἐπιστρέφει πάλιν πίσω γιὰ νὰ βαφτιστῆ καὶ νὰ ὑπηρετήση τὸν Θεό. Ἡ ἐπιθυμία του ἦταν νὰ ἀπομακρυνθῆ ὅλως διόλου ἀπ' τὸν κόσμο, μὰ ἡ πίεσις τῶν γονέων του τὸν ἀνάγκασε νὰ τὸ ἀναβάλη.

Τὸν Βασίλειο τὸν ἐπισκέπτεται συχνὰ στὸ ἀναχωρητήριό του μελετῶντας τὶς Γραφές. Τὸ 360 ἢ 361 τὸν καλεῖ ὁ πατέρας του γιὰ νὰ τὸν βοηθήση, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μάλιστα γίνεται καὶ πρεσβύτερος, παρὰ τὴν θέλησί του, τὴν 25 Δεκεμβρίου 361.

Ὅταν τὸ 364 ὁ Βασίλειος ἔπεσε ἀπὸ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο ἀπ' τὸν Εὐσέβιο, ὁ Γρηγόριος τὸν συντροφεύει στὸν Πόντο καὶ συντελεῖ στὴν συμφιλίωσί των, ποὺ ἔγινε τὸ 365. Ἡ συνδρομή του φθάνει καὶ στὶς προσβολὲς τοῦ Οὐάλεντα καὶ τῶν Ἀρειανιζόντων ἐπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Βασιλείου, ὡς ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας (370), ὑποστηρίχτηκε ἀπ' τὸν Γρηγόριο καὶ ἀκόμη καὶ ἀπ' τὸν πατέρα του. Ἅμα γίνηκε ὁ Βασίλειος Ἐπίσκοπος, ἐκάλεσε τὸν φίλο του νὰ γίνη πρεσβύτερος στὴν Καισάρεια, ἀλλ' ὁ Γρηγόριος δὲν δέχτηκε γιὰ λόγους ποὺ καὶ ὁ Βασίλειος δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση. Ὕστερα ὁ Βασίλειος ἔκαμεν Ἐπισκοπὴν εἰς τὸ χωρίον Σάσιμα, στὴ μεθόριο τῶν Τυάνων, τὴν ὁποίαν παρεχώρησε στὸν Γρηγόριο χωρὶς φυσικὰ νὰ τὴν δεχτῆ, γιατὶ ἤθελε νὰ ἀποσυρθῆ στὴν ἔρημο γιὰ θρησκευτικὲς μελέτες. Τὴν ἀποποίησι αὐτὴ τὴν βλέπει ὁ πατέρας του καὶ τὸν παρακαλεῖ τοὐλάχιστον νὰ μείνη στὴν Ἐπισκοπὴ Ναζιανζοῦ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήση. Σ' αὐτὸ συμφωνεῖ ὁ Γρηγόριος μὲ τὸν ὅρο, ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του θὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἀποσυρθῆ.

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 380 ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, ἄκοντας ἀναγκάζει τοὺς Ἀρειανοὺς νὰ παραδώσουν τὶς ἐκκλησίες στοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ὁ Γρηγόριος μὲ αὐτοκρατορικὴ φρουρὰ ἔρχεται στὴν Ἁγία Σοφία. Ἐκεῖ τότε γίνεται ἐπίσκοπος τῆς Κων)πόλεως.

Τὸ 381 ὁ Θεοδόσιος καλεῖ στὴν Κωνσταντινούπολι τὴν Β΄ Οἰκουμ. Σύνοδο. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες πράξεις της ἦταν ἡ ἐπικύρωσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γρηγορίου. Σὲ λίγο πεθαίνει ὁ Μελέτιος καὶ ὁ Γρηγόριος γίνεται πρόεδρος τῆς Συνόδου, μὰ ἡ σωματική του ἀσθένεια καὶ ὁ ἤπιος χαρακτῆρας του τὸν κάνουν σύντομα νὰ ἀποσυρθῆ. Αὐτὸ ἐπωφελοῦνται οἱ ἐχθροί του ἐπίσκοποι τῆς Αἰγύπτου καὶ Μακεδονίας καὶ τὸν προσβάλλουν λέγοντες πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κρατήση τὴν Ἐπισκοπὴ αὐτὴ γιατὶ ἦταν τῆς Ναζιανζοῦ. Τότε στρέφεται πρὸς τὴν Σύνοδο καὶ λέει:

«Ἄνδρες συμποιμένες τῆς ἱερᾶς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, αἰσχρὸν μὲν εἴη καὶ παντελῶς οὐχ ὑμῶν, εἰ τοὺς ἄλλους εἰρήνην παιδεύοντες, αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους πόλεμον ἤρασθε· πῶς δ' ἂν ὁμονοεῖν ἑτέρους πείσοιτε, αὐτοὶ ὄντες περὶ τὰ δοκοῦντα ἀσύμφωνοι; Ἀλλ' ἱκετεύω Ὑμᾶς πρὸς τῆς Τριάδος αὐτῆς, καλῶς καὶ εἰρηνικῶς διαθέσθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. Εἰ δὲ τι ὑμῖν ἐγὼ τῆς διαστάσεως αἴτιος, οὐκ εἰμὶ σεμνότερος Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου, βάλετέ με εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ παύσεται ὑφ' ὑμῶν ὁ κλύδων τῶν ταραχῶν. Αἱροῦμαι παθῶν, ὅ,τι ἂν βούλησθε. Καίπερ ἀθῷος ὢν τῆς ὑμῶν ἕνεκεν ὁμονοίας Θρόνου ἐξώσατε, πόλεως ἀπελάσατε μόνον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εἰρήνην, ὡς ὁ Ζαχαρίας φησίν, ἀγαπήσατε. Ἔρρωσθε, ἱεροὶ ποιμένες, καὶ τῶν ἐμῶν πόνων μνημονεύοντες μὴ ἀπολήξητε».

Ἔτσι παρῃτήθη καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε μὲ ἕνα θαυμάσιο λόγο τὸ λαὸ τῆς Κων)πόλεως, ἔφυγε γιὰ τὴν Καππαδοκία. Περνῶντας δὲ ἀπ' τὴν Καισάρεια, ἔκανε τὸν ἐπιτάφιο τοῦ Μ. Βασιλείου. Τὸ 383 ἀποσύρεται στὸ πατρικό του κτῆμα στὴν Ἀριανζό, γράφοντας διάφορα ποιήματα καὶ ἐπιστολές. Ἀπέθανε δὲ τὸ 389 ἢ 390.

Χ. Καζούρης

ΑΠΟΚΡΕΩ ΚΑΙ ΜΑΣΚΑΡΑΤΕΣ

Αἱ ἀπόκρεω δὲν ἑορτάζονται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ οὔτε οἱ μασκαράδες ἔχουν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα τὸ ἴδιο ὄνομα.

Εἰς τὰ περισσότερα μέρη τῆς Πελοποννήσου καὶ εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰτωλοακαρνανίας συνηθίζουν τοὺς μασκαράδες νὰ τοὺς λέγουν μποῦλες. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Δυτ. Μακεδονίας καὶ τῆς Ἠπείρου, ἰδίως τὰ ὀρεινά, λέγονται «μπαμπαγιοῦροι» ἢ «λογκατσάρια». Εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν ἐπίσης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κεντρικὴν καὶ εἰς τὴν Θράκην λέγονται καὶ «ρουσσάλια». Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐβοίας καὶ τοῦ Πηλίου λέγονται «μουτσοῦνοι». Εἰς πολλὰ Δωδεκάνησα «καμουζέλες». Εἰς τὴν Κρήτην «μασκάρες». Ἀλλοῦ λέγονται «καρνάβαλοι» ἢ «καρναβάλια» ἢ «μασκαράτες». Εἰς τὴν Σκῦρο λέγονται «γέροι». Εἰς τὴν Σμύρνην, τὸν Τσεσμὲ καὶ γενικῶς τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, λέγονταν «κουδουνᾶτοι».

Ἀλλοῦ λέγονται, ἐξ αἰτίας τῆς περιβολῆς των, «ἀρκοῦδες», «διαβόλοι», «ἀράπηδες», «λιάπηδες», «Μακεδόνες», «γύφτοι» «ζεϊμπέκια» κλπ. Οἱ ἀρκοῦδες φοροῦν δέρματα ζώων καὶ χορεύουν. Οἱ ἀράπηδες εἶναι μουντζουρωμένοι, οἱ Μακεδόνες φοροῦν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν μὲ ἀσπίδα καὶ κράνος, οἱ λιάπηδες εἶναι φουστανελλοφόροι μὲ χατζάρια, οἱ γύφτοι καὶ οἱ τσιγγάνοι φοροῦν πολύχρωμα ροῦχα καὶ κρατοῦν μύλους τοῦ καφέ, γουδιά, κόσκινα. Τὰ ζεϊμπέκια ἢ ζεϊμπέκηδες φοροῦν κοντὰ βρακάκια καὶ τὰ γόνατά των φαίνονται. Εἶναι καὶ αὐτοὶ ὡπλισμένοι μὲ σπαθιὰ καὶ χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τυμπάνων, ποὺ λέγονται τουμπελέκια.

Ἡ μεταμφίεσις εἰς καμήλαν ἢ γκαμήλα, ἦτο παλαιότερα πολὺ γενικευμένη, ἀλλὰ καὶ σήμερα τὸ ἔθιμον συνεχίζεται.

Τὸ γαϊτανάκι ἐπίσης εἶναι ἀπὸ τὰ παλαιότατα ἀποκρηάτικα εἴδη μεταμφιέσεως, θεωρεῖται δὲ κυρίως ἀθηναϊκὸν ἔθιμον.

Πολὺ λίγοι ὅμως ξεύρουν ὅτι δὲν εἶναι μόνον μιὰ ἀποκρηά, ἀλλὰ δύο. Εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν γίνονται μασκαράδες καὶ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα μέχρι τῶν Φώτων. Ντύνονται μὲ πολεμικὲς στολές, κρατοῦν ὅπλα καὶ κάνουν ψευδοσυμπλοκές. Γυρίζει κάθε ὁμὰς μασκαρεμένων ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ τραγουδᾷ καὶ μαζεύει χρήματα ἢ διάφορα εἴδη. Μαζὶ μὲ τὴν ὁμάδα τῶν μετημφιεσμένων εἶναι καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας, ποὺ σέρνει ἕνα μουλάρι. Κάθε σπίτι προσφέρει σιτάρι ἢ βούτυρο ἢ μαλλιὰ ἢ τυρὶ ἢ ὄσπρια ἢ καλαμπόκι ἢ χρήματα. Ὅλα αὐτὰ τὰ μαζεύει ὁ ἐπίτροπος καὶ τὰ πηγαίνει στὴν ἐκκλησία. Εἶναι ἕνα πολὺ μεγάλο εἰσόδημα. Ἡ ἐκκλησία τὰ πουλᾷ, καὶ μὲ τὰ χρήματα κάνει διάφορα ἔργα. Παλαιότερα μὲ τὰ πράγματα καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἔδινε ὁ κόσμος στοὺς Χριστουγεννιάτικους μετημφιεσμένους, συνετηροῦντο τὰ σχολεῖα. Οἱ δάσκαλοι ἐπληρώνοντο ἀπὸ τὰ χρήματα αὐτά. Ἦτο λοιπὸν μεγάλο ζήτημα ἡ παρέλασις τῶν Χριστουγεννιάτικων μασκαράδων γιὰ κάθε χωριό.

Ὅπου ἐπεκράτει καὶ ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμον καὶ γίνονται καρναβάλια ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα μέχρι τῶν Φώτων, ὅπως εἰς τὴν Θεσσαλία καὶ εἰς τὴν Δυτικὴ Μακεδονία, τὰ καρναβάλια τῶν Ἀπόκρεω ἔχουν ὀλιγωτέραν ζωηρότητα. Μεταμφιέσεις τὰς Ἀπόκρεω γίνονται σχετικῶς ὀλίγαι. Οἱ πολλοὶ μασκαράδες γίνονται στὰ μέρη αὐτὰ τὴν περίοδον τῶν Χριστουγέννων, τοῦ Νέου Ἔτους καὶ τῶν Φώτων. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μασκαράδες ποὺ λέγονται μπαμπαγιοῦροι ἢ λογκατσάρια, ἢ ρουσσάλια. Στὴν ἴδια δὲ περίοδο στὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐγίνοντο οἱ «καλλικάντζαροι». Πολλοὶ ἐντύνοντο μὲ δέρματα καὶ ἐγύριζαν τὴν νύχτα προσποιούμενοι τοὺς καλλικαντζάρους.

Καὶ κάθε τόπος ἔχει τὰ ξεχωριστά του ἀποκρηάτικα τραγούδια, καὶ πολλὲς φορὲς καὶ τοὺς ξεχωριστοὺς χορούς. Ἄλλο ἔθιμον ἀποκρηάτικο ποὺ εἶναι πολὺ διαδεδομένο, εἶναι νὰ ντύνωνται τὰ μικρὰ ἀγόρια μὲ κοριτσίστικα ροῦχα καὶ τὰ κοριτσάκια μὲ ροῦχα ἀγορίστικα. Αὐτὸ τὸ ἔθιμον εἶναι φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα. Συνήθως δὲ ἦσαν τὰ ἀγόρια ποὺ τὰ ἔντυναν γυναικεῖα. Εὑρίσκομεν δὲ τὸ ἔθιμον αὐτὸ καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἐποχήν, καὶ ἐθεωρεῖτο ἔθιμον ποὺ συνεδέετο μὲ τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Διονύσου. Τόσον δὲ διαδεδομένον εἶναι τὸ ἔθιμον, ὥστε εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης γίνονται εἰδικοὶ χοροὶ παιδικοί, κατὰ τὰς Ἀπόκρεω. Ἔχομεν δὲ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας πόλεις χοροὺς μετημφιεσμένων παιδιῶν. Καὶ πολλαὶ οἰκογένειαι ὀργανώνουν φιλικοὺς παιδικοὺς χοροὺς μετημφιεσμένων. Οἱ δὲ μεγάλοι εἶναι οἱ θεαταί. Μάλιστα φαίνεται ὅτι παλαιότερα αἱ παιδικαὶ μεταμφιέσεις συνεδέοντο κάπως μὲ τὴν βασκανίαν. Οἱ γονεῖς μετημφίεζαν τὰ παιδιά των, καὶ αὐτὸ ἐθεωρεῖτο ὅτι τὰ ἐπροστάτευεν ἀπὸ τὸ μάτι.

Εἶναι λοιπὸν τὸ ἔθιμον τῶν μεταμφιέσεων πολὺ συνδεδεμένο μὲ τὴν παιδικὴν ἡλικία καὶ μὲ τὴν νεότητα. Γενικῶς δὲ ἡ παιδικὴ ἡλικία καὶ ἡ νεότης εἶναι ἐκεῖναι ποὺ αἰσθάνονται περισσότερο τὴ χαρὰ τῶν Ἀπόκρεω. Καὶ τὰ πράγματα δὲ καὶ τὰ χρήματα ποὺ συνεκέντρωναν παλαιότερα αἱ ὁμάδες τῶν μετημφιεσμένων καὶ τὰ δῶρα ποὺ περιήρχοντο, ὡς εἴπαμε, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, πάλιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ὑπὲρ τῶν σχολείων, ὑπὲρ τῶν παιδιῶν, δηλαδή, διετίθεντο.

Ἐμεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρελάβαμεν ἄπειρα ἔθιμα ἀπὸ τὴν ἀρχαία καὶ τὴν ἀρχαιοτάτην ἑλληνικὴν ἐποχή. Τότε ἐγίνοντο πολλαὶ ἑορταὶ καὶ παραστάσεις καὶ μεταμφιέσεις πρὸς τιμὴν καὶ ἐπ' ὀνόματι διαφόρων θεοτήτων, μετεῖχον δὲ ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ ὑπῆρχαν καὶ πολλαὶ ἑορταὶ ξεχωρισταὶ διὰ τὰ παιδιὰ καὶ τὴν νεότητα. Καὶ ἔγιναν μὲν καὶ γίνονται διάφοροι τροποποιήσεις καὶ ἀναμίξεις, ἀλλὰ πάντοτε κάτι διατηρεῖται ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν μορφήν. Εἶναι δὲ καλό, ὅταν βλέπωμεν ἕνα σημερινὸν ἔθιμο, νὰ κυττάζωμε νὰ εὑρίσκωμεν τὰς ρίζας του, ποὺ τὸ συνδέουν μὲ τὸ ἐθνικό μας παρελθόν.

Κ. Φαλτάϊτς

Τὸ ἔντομο ποὺ ἔσωσε μιὰν ἤπειρο

Εἰς τὸ Μπρισμπάνε, τῆς Κούκνολαντ, στὴν Αὐστραλία, ἀνηγέρθη τώρα τελευταῖα ἕνα μνημεῖον ποὺ εἶναι μοναδικὸ στὸ εἶδος του σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Σκεφθῆτε! Ἔχει ἀνεγερθῆ πρὸς τιμὴν ἑνὸς ἐντόμου. Χωρὶς αὐτὸ τὸ ἔντομον (ρινκότε τὸ λένε καὶ εἶναι μοναδικὸ στὸ νὰ πολλαπλασιάζεται γρήγορα), πολλὲς περιφέρειες τῆς Κούκνολαντ λίγο ἔλειψε νὰ καταστραφοῦν ἀπὸ ἕνα φοβερὸ φυτό.

Ὅλα αὐτὰ ἴσως νὰ σᾶς φαίνωνται παράξενα, κι' ὅμως ἀνταποκρίνονται πλήρως εἰς τὴν πραγματικότητα. Θἄχετε ἀκούσει βέβαια νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν «κάκτο». Εἶναι φυτὸ ἀγκαθωτό, σὲ σχῆμα κηροστάτου, χωρὶς φύλλα. Ὑπάρχουν ἀπὸ τὰ φυτὰ αὐτὰ πολλὲς ποικιλίες, μερικὲς δὲ ἀπ' αὐτὲς εἶναι τόσον ὡραῖες, ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὰ σπίτια ὡς διακοσμητικά.

* * *

Πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια, μιὰ μέρα ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ τῆς Κούκνολαντ ἔλαβεν ὡς δῶρον ἕνα σπάνιον εἶδος κάκτου. Τὸ φυτὸ ἦταν χαριτωμένο καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ διοικητοῦ σκέφθηκε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι περισσότερο διακοσμητικὸ σὲ καμμιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ. Διέταξεν ἀμέσως καὶ τὸ φύτεψαν σὲ μιὰ γωνιὰ κοντὰ στὸν τοῖχο.

Τὸ φυτὸ δὲν ἄργησε νὰ ἀναπτυχθῆ. Καὶ μάλιστα ἐμεγάλωσε τόσον πολύ, ποὺ μιὰ μέρα εἶδαν πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ξεπεράση σὲ ὕψος τὸ σπίτι. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ εἶδαν ὅτι εἶχε τυλιχθῆ στερεώτατα στὸν τοῖχο, σὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴν ξεκολλάη εὔκολα. Τί θὰ γινόταν ἂν τὸ ἄφιναν νὰ ἀναπτυχθῆ ἀκόμα; Καλλίτερα θἄταν νὰ τὸ ξερριζώσουν. Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὸ φυτὸ ξερριζώθηκε καὶ τὸ πέταξαν σ' ἕναν ἀγρὸ στὴν ἀρχὴ ἑνὸς δάσους.

* * *

Πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα μιὰ ἀπελπισμένη ἔκκλησις ἔφθανε στ' αὐτιὰ τοῦ διοικητοῦ. Ἕνα περίεργο φυτὸ εἶχε πλημμυρίσει ὁλόκληρους ἀγροὺς καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ προχωρῆ. Οὔτε τὰ δάση δὲν ἀποτελοῦσαν γι' αὐτὸ φράγμα. Περνοῦσε μέσα ἀπὸ τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων καὶ ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία του. Ἐπρόκειτο περὶ φοβερᾶς καταστροφῆς.

Ὁ διοικητὴς ἐκάλεσε ἀμέσως σὲ συμβούλιο κάμποσους σοφοὺς βοτανολόγους. Τί φυτὸ μποροῦσε νἆναι αὐτὸ ποὺ ἐμπόδιζε τὴν καλλιέργεια;

Ἡ ἀπάντησις τῶν εἰδικῶν ἦταν ἡ ἑξῆς: Ἴσως νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν «Οὔρτικα ντιόϊκα» ἢ γιὰ τὸ «Κίρσιουμ ἀρβένορ», ποὺ προκαλοῦν κι' αὐτὰ τὶς ἴδιες καταστροφές, οἱ ὁποῖες δὲν ἀποφεύγονται παρὰ ἂν σκαφτῆ καλὰ τὸ ἔδαφος καὶ ἀνακατωθῆ τὸ χῶμα. Πολλὲς φορὲς ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ μονάχα. Γιατὶ συχνὰ μένουν ὑπολείμματα φυτῶν ποὺ ριζώνουν, ἀναπτύσσονται καὶ ἐξακολουθοῦν τὴν καταστροφή. Ἀλλὰ ἅμα ἐπῆγαν ἐπὶ τόπου, οἱ εἰδικοὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι τὸ καταστρεπτικὸ φυτὸ εἶναι ἕνα σπάνιον εἶδος κάκτου.

* * *

Ἀπὸ ποῦ προερχόταν; Καὶ πῶς ρίζωσε στὴ μέση τῆς Κούκνολαντ; Νὰ δοθῆ ἀληθοφανὴς ἐξήγησις στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα, δὲν ἦταν καὶ τόσον εὔκολο. Ἀλλὰ ὑπελείπετο καὶ ἕνα τρίτο ἀκόμα: Πῶς νὰ ἀντιδράσουν στὴν εἰσβολή του;

Σκέφθηκαν, φυσικά, τὴ φωτιὰ καὶ τὸ νερό. Ἀλλὰ τοῦ κάκου κατέφυγαν στὶς φλόγες. Ἔπειτα τὰ τσεκούρια ἐκομμάτιασαν ἀρκετὲς ποσότητες κάκτου. Τὸ κατακτητικὸ φυτὸ ἐξακολουθοῦσε τὴν πορεία του. Ἑκατομμύρια ἐκτάσεις γῆς γινόνταν λεία του κάθε χρόνο. Οἱ δυστυχεῖς ἀγρόται δὲν ἤξεραν πιὰ ποιὸν ἅγιο νὰ παρακαλέσουν. Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ σωτηρία ἦλθε.

Μιὰ μέρα ἀγκυροβόλησε στὸ Μπρισμπάνε, προερχόμενο ἀπὸ τὸ Μεξικό, ἕνα πυρόσκαφο, ποὺ ξεφόρτωσεν ἕνα πολὺ παράξενο ἐμπόρευμα: ἕνα εἶδος τεραστίας κυψέλης, ποὺ περιεῖχε στὰ κελλιά της κάμποσα ἑκατομμύρια ζωντανὲς χρυσαλλίδες, ἕνα ἔντομο ποὺ θρέφεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ κάκτον.

Στὴ θερμὴ τεχνητὴ ἀτμόσφαιρα ἑνὸς δωματίου διαρρυθμισθέντος καταλλήλως, γι' αὐτὸν τὸν λόγον, οἱ χρυσαλλίδες ἔγιναν ἔντομα καὶ ἐγέννησαν ἑκατομμύρια δισεκατομμυρίων αὐγῶν.

Ἀφοῦ ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ ἔντομα κι' ἔγιναν ἄπειρα εἰς πλῆθος, τὰ ἐλευθέρωσαν μιὰ μέρα, ἐξαποστέλλοντάς τα στὸν καταστρεπτικὸν κάκτον. Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε νὰ μιλήση ἕνας αὐτόπτης μάρτυς καλλίτερα:

«Παρακολουθήσαμε τότε ἕνα καταπληκτικὸ φαινόμενον. Οἱ μικροὶ πολεμισταὶ ἐβάδιζαν ἀκάθεκτοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κάκτου. Μὲ τὰ μυτερὰ ράμφη τους ἄνοιγαν μεγάλες πληγὲς στὸν κορμὸ τοῦ καταστρεπτικοῦ φυτοῦ. Ὕστερα ἀπ' ὀλίγο ὁ ἀγρὸς παρουσίαζεν ὄψιν μακελλειοῦ. Τὰ κλαδιὰ τοῦ κάκτου τσακισμένα ἢ πληγωμένα, οἱ κορμοὶ λυγισμένοι, τσακισμένοι. Τὸ πεδίον εἶχε τὴν ὄψιν μιᾶς φυτείας, ποὺ ἔπεσε θῦμα πυρκαϊᾶς τώρα. Οἱ κάκτοι ἦσαν νεκροί. Κι' ὁ στρατὸς τῶν ἐντόμων ἐβάδιζεν ἀκάθεκτος πρὸς ἄλλες λεῖες..».

* * *

Κι' ἔτσι ἀπεδόθησαν στὴν ἀνθρωπότητα ἕνα ἑκατομμύριο ἐκτάρια γῆς ποὺ κατεῖχοντο πρῶτα ἀπὸ τὸν ὀλέθριο κάκτο. Χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν αὐτῶν τῶν ἐντόμων, ἡ Αὐστραλία ἦταν ὁπωσδήποτε καταδικασμένη νὰ γίνη ὁλόκληρη ἕνα δάσος ἀπὸ κάκτους. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ φυτὸ προχωροῦσε κατὰ σαράντα χιλιάδας ἐκτάρια τὸ χρόνο. Πρᾶγμα πρωτοφανές, δηλαδή, στὴν ἱστορία τοῦ κόσμου τῶν φυτῶν.

Χ. Μ.

ΤΟ ΕΝΤΟΜΟΝ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΜΕΤΡΑ

Ὁ ἐντομολόγος Ντελουέϋ ἀνεκάλυψε στὴν περιοχὴ τῆς Νουμέρας, στὴ Νέα Καληδονία, ἕνα παράξενο ἔντομο, τὸ ὁποῖο φαίνεται ὅτι ξέρει νὰ μετρᾷ ὡς τὰ ἕξ, ὄχι περισσότερα.

Ὅταν τὸ τοποθετοῦν ἐπάνω σ' ἕνα φύλλο, κάνει ἓξ φορὲς τὸν γῦρο τοῦ φύλλου κατὰ τὴν φορὰν τῶν δεικτῶν τοῦ ρολογιοῦ καὶ ἓξ φορὲς τὸν ἴδιο γῦρο ἀνάποδα.

Ἀναπαύεται λίγες στιγμὲς καὶ μετὰ ξαναρχίζει τοὺς γύρους πέντε φορὲς πρὸς κάθε πλευρά.

Νέα ἀνάπαυσις καὶ οἱ γῦροι ἀρχίζουν τέσσερες φορὲς πρὸς κάθε πλευράν, τρεῖς, δύο, μιὰ φορά.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τί λὲς ἐκεῖ! ἀποκρίθηκε ὁ κύριός μου· καὶ νομίζεις πῶς θὰ βάλω φίμωτρα στὰ σκυλιά μου;

— Μὰ θἄχετε ἱστορίες μὲ τὸν ἀστυφύλακα...

—Ἡσύχασε κι' ἐγὼ ξέρω. Θὰ βρῶ αὔριο τρόπο ὥστε νὰ μὴ μπορέσῃ ὁ ἀστυφύλακας νὰ μὲ πάῃ στὸ δικαστήριο, χωρὶς νὰ κάμω καὶ τὰ ζῶα μου δυστυχισμένα. Ἔπειτα, θὰ διασκεδάσῃ κι' ὁ κόσμος. Ὁ ἀστυφύλακας αὐτὸς θὰ μᾶς κάμῃ νὰ μαζέψουμε πολλὰ λεπτά, γιατί, θέλοντας καὶ μή, θὰ παίξῃ ἕνα κωμικὸ ρόλο στὴν κωμῳδία ποὺ τοῦ ἑτοιμάζω. Γι' αὐτὸ σὺ θὰ πᾷς αὔριο στὴν πλατεῖα μονάχος μὲ τὸν Καρδούλη. Θὰ βάλῃς τὰ σχοινιά, θὰ παίξῃς μερικὰ κομμάτια μὲ τὴν ἅρπα σου κι' ἅμα μαζευτῇ γύρω σου ἀρκετὸς κόσμος κι' ἔλθῃ κι' ὁ ἀστυφύλακας, θὰ παρουσιασθῶ κι' ἐγὼ μὲ τὰ σκυλιά. Τότε θ' ἀρχίσῃ ἡ κωμῳδία.

Δὲν τὰ πολυκαταλάβαινα αὐτά. Καὶ πρῶτο, δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ πάω μονάχος μου νὰ ἑτοιμάσω τὴν παράστασί μας. Εἶχα ἀρχίσει ὅμως νὰ γνωρίζω καλὰ τὸν κύριό μου καὶ νὰ ξέρω πότε μποροῦσα νὰ τοῦ ἀντισταθῶ σὲ κάτι τί. Λοιπόν, δὲν ἦταν περίστασι αὐτή. Θἄταν ἀδύνατο νὰ τὸν κάμω νὰ παραιτήσῃ τὴν ἰδέα του. Κι' ἀναγκάσθηκα νὰ ὑπακούσω.

Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα πῆγα στὴ συνηθισμένη μας θέσι, ἔβαλα τὰ σχοινιὰ καί, μόλις ἄρχισα νὰ παίζω τὴν ἅρπα μου, ὁ κόσμος ἔτρεξε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές.

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρό, προπάντων τότε ποὺ μέναμε στὸ Πῶ, ὁ δάσκαλός μου μοῦ ἔμαθε ἅρπα καὶ μποροῦσα τώρα νὰ παίζω καλούτσικα μερικὰ κομμάτια. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἦταν καὶ μιὰ ναπολιτάνικη καντσονέτα, ποὺ τὴν τραγουδοῦσα συνοδεύοντας μὲ τὴν ἅρπα καὶ ποὺ πάντα ὁ κόσμος τὴ χειροκροτοῦσε. Ἤμουν πιά, βλέπετε, ἀρκετὰ ἀρτίστας κι' ἑπομένως εἶχα κάθε διάθεσι νὰ φαντάζουμαι, πὼς ὅταν ὁ θίασός μας εἶχε κάποια ἐπιτυχία, ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ χρωστοῦνταν σὲ μένα ἀποκλειστικά. Σήμερα ὅμως μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβω, πὼς ὁ κόσμος δὲ μαζεύουνταν μπροστὰ στὰ σχοινιά μας μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀκούῃ τὴν καντσονέττα μου.

Ὅσοι εἶχαν ἰδῆ χθὲς τὴ σκηνὴ μὲ τὸν ἀστυφύλακα, ξανάρθανε σήμερα καὶ κουβάλησαν μαζί τους καὶ φίλους. Στὴν Τουλούζα δὲν ἀγαποῦν πολὺ τοὺς ἀστυνομικοὺς κι' ἦταν περίεργοι νὰ ἰδοῦν πῶς θὰ τἄβγαζε πέρα ὁ Ἰταλὸς γέρος. Γιατὶ ἂν κι' ὁ Βιτάλης δὲν εἶχε πῆ παρὰ μόνο: «Πολὺ καλά, αὔριο!» ὅλοι κατάλαβαν πὼς αὐτὸς ὁ λόγος ἦταν εἰδοποίησι γιὰ μιὰ μεγάλη παράστασι, ποὺ θὰ τοὺς ἔκανε νὰ γελάσουν πολὺ μὲ τὸν ἀδέξιο καὶ κακότροπο ἀστυφύλακα. Γι' αὐτὸ ἔτρεξε τόσος κόσμος. Καὶ καθὼς μ' ἔβλεπαν μόνο μὲ τὸν Καρδούλη, πολλοὶ ἀνησυχοῦσαν καὶ μ' ἔκοβαν στὸ τραγοῦδι γιὰ νὰ μὲ ρωτοῦν:

— Μὰ δὲ θάρθῃ ὁ Ἰταλός;

— Θάρθῃ, σὲ λιγάκι.

Κι' ἐξακολουθοῦσα τὴν καντσονέττα μου.

Μὰ πρὶν ἀπὸ τὸν Βιτάλη, ἔφθασε ὁ ἀστυφύλακας. Πρῶτος τὸν εἶδε ὁ Καρδούλης κι' ἀμέσως ἔβαλε τὸ γρόθο στὸ πλευρό, ἔρριξε τὸ κεφάλι του πίσω κι' ἄρχισε νὰ περπατᾷ γύρω μου, ἴσιος, κορδωμένος, καμαρωτός.

Ὁ κόσμος ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἄρχισε τὰ χειροκροτήματα.

Θύμωσε ὁ ἀστυφύλακας καὶ μ' ἀγριοκύτταξε. Μὰ μ' αὐτὸ δὲν ἔκαμε ἄλλο, παρὰ νὰ διπλασιάσῃ τὰ γέλια τοῦ κόσμου.

Μοὔρχόταν καὶ μένα νὰ γελάσω, μὰ κάποιος φόβος δὲ μἄφινε. Πῶς θὰ τελείωναν ὅλ' αὐτά; Ἂν ὁ Βιτάλης ἦταν ἐκεῖ, θ' ἀπαντοῦσε στὸν ἀστυφύλακα. Ἐγὼ ὅμως, μονάχος μου, τί θἄξερα νὰ τοῦ 'πῶ;

Καὶ τὰ μοῦτρα του δὲν μ' ἄρεσαν καθόλου. Λυσσοῦσε ἀληθινὰ ἀπὸ θυμό. Σουλατσάριζε μὲ μεγάλα βήματα μπροστὰ στὰ σχοινιὰ καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά μου, μὲ κύτταζε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του μ' ἕνα τρόπο ποὺ μὲ πάγωνε.

Ὁ Καρδούλης, ποὺ δὲν καταλάβαινε τὸν κίνδυνο, ἐξακολουθοῦσε νὰ κοροϊδεύῃ τὸν ἀστυφύλακα. Σουλατσάριζε κι' αὐτὸς μπροστὰ στὸ σχοινί, ἀπὸ μέσα ὅμως, καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά μου, μὲ κύτταζε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του, ἀπαράλλακτα σὰν κι' ἐκεῖνον. Μὰ τὄκανε τόσο ἀστεῖο, ποὺ ὁ κόσμος λιγώνουνταν στὰ γέλια.

Γιὰ νὰ μὴν παραθυμώσῃ ὁ ἀστυφύλακας, φώναξα τοῦ Καρδούλη νὰ καθήσῃ. Μὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ αὐτός! Τὸ παιγνίδι τὸν διασκέδαζε τόσο πολύ, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἐννοοῦσε νὰ τ' ἀφήσῃ· κι' ἅμα πήγαινα ἐγὼ νὰ τὸν πιάσω, μοῦ γλιστροῦσε σὰν τὸ χέλι.

Ὁ ἀστυφύλακας, ποὺ βέβαια τὸν τύφλωνε ὁ θυμός, φαντάσθηκε πὼς αὐτὸ τὄκανα ἐπίτηδες, γιὰ νὰ ἐρεθίζω τὸν πίθηκο περισσότερο, κι' ἀμέσως καβαλλίκεψε τὸ σχοινί.

Ἔτρεξε ἴσια σὲ μένα καὶ μοὔδωσε ἕνα μπάτσο, ποὺ σχεδὸν μἔρριξε κάτου.

Ὅταν ξαναστάθηκα στὰ πόδια μου κι' ἄνοιξα τὰ μάτια, εἶδα.... — μὰ πότε πρόφθασε; ἀπὸ ποῦ ἦλθε; — τὸν Βιτάλη! Στέκουνταν ἀνάμεσα σὲ μένα καὶ στὸν ἀστυφύλακα, τοῦ κρατοῦσε τὸ χέρι σφιχτὰ καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κτυπᾷς τὸ παιδί! Αὐτὸ ποὺ ἔκαμες εἶναι ἄνανδρο!

Ὁ ἀστυφύλακας προσπάθησε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι του, μὰ ὁ Βιτάλης τοῦ τὄσφιξε περισσότερο.

Πόσο μεγάλος κι' ἐπιβλητικὸς μοῦ φάνηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ κύριός μου! Κρα-

Ὁ Βιτάλης ἔπιασε τὸν ἀστυφύλακα καὶ τοὔλεγε: Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κτυπᾷς τὸ παιδί!

τοῦσε ψηλὰ τ' ὡραῖο του κεφάλι, ποὺ τὸ κορνίζωναν τ' ἄσπρα μαλλιά, καὶ τὸ εὐγενικό του πρόσωπο φανέρωνε ἀγανάκτησι καὶ περιφρόνησι. Μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια στάσι, ἐνόμισα πὼς ὁ ἀστυφύλακας θὰ χώνουνταν στὴ γῆ, θὰ χάνουνταν σὰν καπνός. Μὰ δὲν ἔγιν' ἔτσι. Ἀπεναντίας, μ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα, λευθέρωσε τὸ χέρι του, ἅρπαξε τὸν Βιτάλη ἀπὸ τὸ γιακᾶ καὶ τὸν ἔσπρωξε μπροστά του καὶ μὲ τὴ μεγαλείτερη βαναυσότητα.

Τότε ὁ κύριός μου, θυμωμένος, σήκωσε τὸ δεξί του χέρι καὶ κτύπησε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ ἀστυφύλακα, γιὰ νὰ τὸν ἀφήση. Συγχρόνως τὸν ρώτησε:

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Νὰ σὲ συλλάβω! Ἀκολούθησέ με στὴν Ἀστυνομία.

— Γιὰ νὰ φθάσης στὸ σκοπό σου, δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ κτυπήσης τὸ παιδί, ἀποκρίθηκε ὁ Βιτάλης.

— Ἀρκοῦν τὰ λόγια. Ἀκολούθα με!

Ὁ Βιτάλης εἶχε ξαναβρῆ ὅλη του τὴν ψυχραιμία. Δὲν ἀποκρίθηκε πιὰ στὸν ἀστυφύλακα, ἀλλὰ γύρισε σὲ μένα.

— Πήγαινε στὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ εἶπε, καὶ μεῖνε κεῖ μὲ τὰ σκυλιά. Θὰ σοῦ μηνύσω ἐγὼ τί θὰ κάμης.

Δὲν πρόφθασε νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο. Ὁ ἀστυφύλακας τὸν ἔσερνε.

Ἔτσι τραγικὰ τελείωσε ἡ παράστασι, ποὺ ὁ Βιτάλης τὴν εἶχε φαντασθῆ κωμική.

Τὰ σκυλιὰ ἔτρεξαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, αὐτὸς ὅμως τὰ πρόσταξε νὰ μείνουν μαζί μου καί, συνηθισμένα πάντα νὰ τὸν ἀκοῦνε, ξαναγύρισαν. Τότε μόνο εἶδα πὼς ἦταν φιμωμένα· μόνο ποὺ ἀντὶ νἄχουν τὴ μουσούδα τους μέσα σ' ἕνα δίχτυ συρματένιο, φοροῦσαν ἁπλούστατα ἀπὸ μιὰ μεταξωτὴ κορδελίτσα, δεμένη μὲ φιόγκο στὴ μύτη τους. Τοῦ Κάπη, ποὺ ἦταν ἄσπρος, ἡ κορδελίτσα ἦταν κόκκινη· τοῦ Ζερμπίνου, ποὺ ἦταν μαῦρος, ἄσπρη· καὶ τῆς Δούλσης, ποὺ ἦταν σταχτιά, γαλάζια. Φίμωτρα, σὰ νὰ λέμε, θεατρικά.

Ὁ κόσμος σκόρπισε γρήγορα. Λίγοι ἄνθρωποι ἔμειναν στὴ θέσι τους καὶ συζητοῦσαν γιὰ τὰ συμβάντα.

— Ὁ γέρος εἶχε δίκηο.

— Γιατί ὁ ἀστυφύλακας νὰ κτυπήση τὸ παιδί, ποὺ δὲν ἔκαμε καὶ δὲν εἶπε τίποτα;

— Ἄσχημη δουλειά. Ὁ γέρος δὲν θὰ γλυτώση τὴ φυλάκα, ἂν ὁ ἀστυφύλακας πῆ πὼς ἔκαμε ἀντίστασι.

Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο καταλυπημένος κι' ἀνήσυχος.

Δὲν ἦταν πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ ὁ Βιτάλης μοῦ ἔκανε τρόμο, — ἂν κι' ὁ καιρὸς αὐτὸς δὲν ἐβάσταξε παρὰ λίγες ὧρες. Πολὺ γρήγορα αἰσθάνθηκα γι' αὐτὸν ἀγάπη κι' ἡ ἀγάπη αὐτὴ μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ζούσαμε τὴν ἴδια ζωή, πάντα μαζὶ ἀπ' τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ καὶ συχνὰ ἀπ' τὸ βράδυ ὥς τὸ πρωΐ, σὰ μοιραζόμαστε, γιὰ νὰ κοιμηθοῦμε, τὸ ἴδιο δεμάτι ἄχερα. Πατέρας δὲν θἄκανε γιὰ τὸ παιδί του ὅσα ὁ Βιτάλης γιὰ μένα. Μ' ἔμαθε νὰ διαβάζω, νὰ γράφω, νὰ τραγουδῶ, νὰ παίζω ἅρπα, νὰ λογαριάζω· στὸ δρόμο, πάντα μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο, κατὰ τὴν περίστασι ἢ τὴν τύχη ποὺ ὑπαγόρευε τὰ περιπατητικὰ αὐτὰ μαθήματα. Ὅταν ἔκανε κρύο, μοιράζουνταν μὲ μένα τὰ σκεπάσματά του· ὅταν πάλι ἔκανε ζέστη, μὲ ξεφόρτωνε λίγο ἀπ' τὰ πράγματα ποὺ κουβαλοῦσα. Στὸ τραπέζι, ἢ καλύτερα στὸ φαΐ, — γιατὶ σπάνια τρώγαμε σὲ τραπέζι, — ποτὲ δὲν ἔπαιρνε τὸ καλύτερο κομμάτι γιὰ νὰ μ' ἀφήση τὸ χειρότερο. Κάπου-κάπου, ἀλήθεια, μοῦ τραβοῦσε τ' αὐτὶ ἢ μοὔδινε κανένα μπατσάκι· μὰ κι' οἱ μικρὲς αὐτὲς τιμωρίες, δίκαιες ἦταν καὶ δὲν μ' ἔκαναν νὰ ξεχνῶ τὶς φροντίδες του, τὰ καλά του λόγια, ὅλα τὰ δείγματα τῆς στοργῆς, ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ἀφότου εἴμαστε μαζί. Μ' ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἀγαποῦσα.

Γι' αὐτὸ ὁ χωρισμός του μὲ λύπησε βαθειά.

Πότε θὰ ξαναβλεπόμαστε;

Εἶπαν γιὰ φυλακή. Πόσον καιρὸ θἄμενε φυλακισμένος; Καὶ τί θἄκανα ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Πῶς θὰ ζοῦσα; Μὲ τί;

Ὁ Βιτάλης συνήθιζε νὰ βαστᾷ ὅλη του τὴν περιουσία ἀπάνω του, καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸν τραβοῦσε ὁ ἀστυφύλακας, δὲν πρόφθασε ἢ δὲν θυμήθηκε νὰ μοῦ δώση λεπτά.

Δὲν εἶχα στὴν τσέπη μου παρὰ λίγες δεκάρες. Θἄφθαναν γιὰ νὰ φᾶμε ὅλοι, ὁ Καρδούλης, τὰ σκυλιὰ κι' ἐγώ;

Πέρασα ἔτσι δυὸ μέρες μὲ ἀγωνία, χωρὶς νὰ τολμήσω καθόλου νὰ βγῶ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, ὅλο μὲ τὸν Καρδούλη καὶ μὲ τὰ σκυλιά, ποὺ κι' αὐτὰ φαίνουνταν ἀνήσυχα καὶ λυπημένα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΟΙ ΕΣΚΙΜΩΟΙ

Πολὺς κόσμος λυπᾶται γιὰ τὴν τύχη τῶν Ἐσκιμώων, ποὺ ζοῦν στὴν παγωμένη ἐκείνη χώρα τοῦ Βορρᾶ, ὅπου ἡ θερμοκρασία εἶναι πάντα ὑπὸ τὸ μηδέν. Κι' ὅμως, ὅταν τοὺς γνωρίση κανεὶς ἀπὸ κοντὰ καὶ μελετήση τὴ ζωή τους, τὸ συναίσθημα αὐτὸ τῆς λύπης χάνεται, γιατὶ οἱ Ἐσκιμῶοι καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ κατοικοῦν στὶς ἀκτὲς τῆς Ἀλάσκας, σὲ ὡρισμένα πράγματα πολὺ λίγο ζηλεύουν τὴ ζωὴ τῶν λευκῶν.

Ἀκολουθῶντας τὶς συνήθειες τῶν προγόνων μας καὶ χρησιμοποιῶντας ἐκεῖνα τὰ προϊόντα τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ θεωροῦν ὡς πιὸ ἀποτελεσματικά, αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς παγωμένης γῆς καὶ τῶν ἀνέμων ζοῦν καὶ γονιμοποιοῦν ἐκεῖ ὅπου οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ζήσουν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποτὲ δὲν ἄκουσαν νὰ γίνεται λόγος γιὰ βιταμῖνες, ἀλλὰ ἡ καθημερινὴ τροφή τους περιέχει μεγάλες ποσότητες ἀπ' αὐτὲς καὶ ἡ ὑγεία τους εἶναι ἄριστη. Δὲν παίρνουν πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴ φύσι, κι' ὅμως ἀπὸ τὸ κυνήγι τους ὄχι μόνον τρέφονται, ἀλλὰ φτιάχνουν τὰ σπίτια τους, τὰ φορέματά τους, τὶς βάρκες τους καὶ τὰ πρωτόγονα ὅπλα τους.

Στὸ κυνήγι τους, χρησιμοποιοῦν τόσο τὸ σύγχρονο τουφέκι ὅσο καὶ τὴν πανάρχαιη σφενδόνη, ποὺ τὴ φτιάχνουν ἀπὸ ξύλα καὶ κόκκαλα, μὲ λίγο σίδερο καὶ σχοινὶ ἀπὸ δέρμα φώκιας. Οἱ βάρκες τους, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κουπιὰ καὶ τὰ πανιά, ἔχουν καὶ μοτέρ, ἀπὸ τὰ πιὸ συγχρονισμένα.

Τὰ σπίτια τους, ποὺ εἶναι τὰ μισὰ χωμένα στὴ γῆ, εἶναι ἀρκετὰ ὑγιεινὰ σὰν τὰ καλλίτερα σπίτια μιᾶς ἐξοχῆς. Βέβαια δὲν ἠμπορεῖ νὰ βρῆ κανείς, μέσα στὰ σπίτια τῶν Ἐσκιμώων, καλοριφέρ, ἀλλὰ μιὰ θερμάστρα ὑπάρχει πάντα.

Οἱ Ἐσκιμῶοι τοῦ στενοῦ τοῦ Μπέριγκ — ἀντιθέτως μ' ἐκείνους τῆς Ἀλάσκας, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ χιόνι γιὰ νὰ φτιάξουν τὶς καλύβες τους (τὰ ἰγκλόο), ποὺ ἔχουν μόνο μιὰ τρύπα γιὰ εἴσοδο — χρησιμοποιοῦν τὰ ξύλα καὶ μ' αὐτὰ ἠμποροῦν καὶ φτιάχνουν πιὸ ἄνετα σπίτια. Τὰ ἴδια ξύλα χρησιμοποιοῦν καὶ γιὰ τὸν σκελετὸ τῆς βάρκας τους, ὅταν τὰ πλευρὰ τῆς φάλαινας εἶναι ἀκατάλληλα γι' αὐτήν.

Οἱ βάρκες τῶν Ἐσκιμώων εἶναι σκεπασμένες μὲ δέρμα φώκιας, ραμμένο μὲ κορδόνια ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑλικό. Τὰ δέρματα ἐφαρμόζονται στὸν σκελετὸ τῆς βάρκας, ὅταν ἀκόμη εἶναι ὑγρὰ καὶ σὰν στεγνώσουν τεντώνουν σὰν τὸ δέρμα τοῦ ταμπούρλου.

Μιὰ βάρκα ἠμπορεῖ νὰ μεταφέρη 5—6 ἀνθρώπους, ὅσοι δηλ. χρειάζονται νὰ σύρουν στὴν ἀκτή, κι' ὅταν ἀκόμη ὁ καιρὸς εἶναι ἄσχημος, μιὰ φάλαινα! Στὸ κυνήγι τῆς φάλαινας καὶ τῆς φώκιας, οἱ Ἐσκιμῶοι προτιμοῦν τὰ βέλη τους παρὰ τὰ ὅπλα. Γιατί, ὅταν ἡ αἰχμὴ τῆς βελόνης μπῆ στὶς σάρκες τῆς λείας, πολὺ δύσκολα χάνεται, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ σφαῖρα.

Γιὰ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὸ κρύο, οἱ Ἐσκιμῶοι φοροῦν ἕνα πέτσινο σακκάκι. Τὸ φόρεμα αὐτό, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ μακρὺ καὶ διπλὸ στὸν λαιμὸ καὶ στὸ στῆθος, τοὺς ἐπιτρέπει νὰ κυκλοφοροῦν ἀνέτως. Φοροῦν σκούφους ἀπὸ δέρμα μὲ μακριὰ τρίχα, ἡ ὁποία δὲν ἐπιτρέπει στὸ χιόνι νὰ μαζεύεται γύρω στὸ πρόσωπό τους.

Οἱ δερματέμποροι, ποὺ σὲ ὡρισμένη ἐποχὴ πηγαίνουν ν' ἀγοράσουν τὰ δέρματα τῶν ζώων τοῦ Βορρᾶ, δὲν ξεχνοῦν νὰ πάρουν μαζί τους καὶ μερικὰ μπουκάλια ρετσινόλαδο, μὲ τὸ ὁποῖο, ἐπειδὴ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ στοὺς Ἐσκιμώους, κλείνουν εὐκολώτερα τὶς ἀγοραπωλησίες τους.

Κάθε ἄνοιξι, οἱ νεαροὶ Ἐσκιμῶοι τῆς Ἀλάσκας καὶ τοῦ στενοῦ τοῦ Μπέριγκ, πηγαίνουν στὸ Τέλλερ γιὰ νὰ ἐργασθοῦν. Καὶ μιὰ φορὰ ἔκαναν τὸ ταξεῖδι αὐτὸ μὲ τὶς βάρκες τους, ἐνῷ τώρα ταξειδεύουν μέ... ἀεροπλάνο!

Ποιὸς ἦταν ὁ Μινώταυρος;

Ὁ Μινώταυρος ἦταν ἕνα ὄν, ποὺ δὲν ἀνῆκε οὔτε στοὺς ἀνθρώπους οὔτε στὰ ζῶα. Εἶχε ἀνθρώπινο σῶμα καὶ κεφαλὴ βωδιοῦ. Ἔτσι τὸν περιγράφει ἡ ἑλληνικὴ Μυθολογία. Ἦταν γυιὸς τοῦ Μίνωος, ποὺ ἦταν γυιὸς τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Διός, ποὺ εἶχε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικαστοῦ τοῦ Ἄδου. Ὁ Μινώταυρος ἦταν τὸ σύμβολο τῆς νίκης τῆς ὕλης ἐπὶ τοῦ πνεύματος, γιατὶ στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ φιλοσοφία ὑπῆρχε ἡ γνώμη ὅτι οἱ ψυχές, μετὰ θάνατον, ἄρχιζαν μιὰ νέα ζωή, ἀλλὰ σὲ κατώτερα στρώματα.

Γιὰ ποιὸ λόγο ὁ Προμηθεὺς ἁλυσοδέθηκε στὸ βράχο του;

Ὁ Προμηθεύς, ὁ Θεὸς τοῦ Πυρός, ἦταν ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος. Σύμφωνα μὲ τὴ μυθολογία, ἔφτιαξε ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ χῶμα καί, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ζωή, ἔκλεψε ἀπὸ τὸν Δία τὸ πῦρ τοῦ οὐρανοῦ.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς τότε ὁ Ἥφαιστος ἁλυσόδεσε τὸν Προμηθέα ἐπάνω σ' ἕνα βράχο: Τὰ ὄρνεα τοῦ ἔτρωγαν τὸ σηκότι... κι' αὐτὸ ξαναγινόταν. Τέλος ὁ Προμηθεὺς ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὰ δεσμά του χάρις στὸν Ἡρακλῆ.

98 ὑπὸ τὸ μηδέν!

Τὸ πιὸ ψυχρὸ σημεῖο τῆς γῆς εἶναι τὸ Βερκογιάνσκ, στὴ Σιβηρία, ὅπου τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1885 τὸ θερμόμετρο κατέβηκε στοὺς 90 βαθμοὺς καὶ τὸν χειμῶνα τοῦ 1926 στοὺς 98 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενός. Χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι καὶ τὸ καλοκαῖρι ἡ θερμοκρασία κυμαίνεται στοὺς 80 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν!

Τὰ πιὸ θερμὰ μέρη ἐξ ἄλλου τοῦ πλανήτου μας, εἶναι ἡ Ἀζίζια, στὴν πεδιάδα τοῦ Ζεφάρα (Βορ. Ἀφρική) ὅπου ἐσημειώθη θερμοκρασία 136 βαθμῶν ἄνω τοῦ μηδενὸς ὑπὸ σκιὰν καὶ τὸ Γκρήλανδραντς, στὴν Κοιλάδα τοῦ Θανάτου, στὴν Καλλιφόρνια (134 βαθμοί).

Νέα ἔντομα

Στὴν Ἀμερικὴ δημιουργοῦν ἔντομα νέου εἴδους!

Ὁ κ. Μπουτενστάϊν, σοφὸς καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Καλλιφορνίας, ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ μεταμόρφωσις τῶν χρυσαλλίδων σὲ πεταλοῦδες ὀφείλεται σὲ ὡρισμένας ὕλας, ποὺ καλλιεργοῦνται στὸ κεφάλι τῶν ἐντόμων καὶ κυκλοφοροῦν κατόπιν στὸ ὑπόλοιπο σῶμα. Ὁ σοφὸς καθηγητὴς διέκοψεν ἁπλῶς τὴν κυκλοφορία καὶ ἐδημιούργησεν ἕνα νέο ἔντομο, τὸ ὁποῖον ἔχει κεφάλι πεταλούδας καὶ σῶμα χρυσαλλίδος.

Καὶ ἀκρίδες

Μιὰ παράδοξη βιομηχανία ἀνθεῖ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια στὴ Νότιο Ἀφρική. Ἕνας ἔξυπνος ἐπιχειρηματίας παστώνει τὶς ἀκρίδες καὶ τὶς στέλνει στὴ Βόρειο Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἄπω Ἀνατολή. Οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν αὐτῶν τρελλαίνονται γιὰ τὶς ἀκρίδες καὶ ἔτσι ὁ Νοτιοαφρικανὸς ἐπιχειρηματίας κάνει τώρα χρυσὲς δουλειές.

Γίγαντες

Ἕνας ὅμιλος ἀρχαιολόγων ἔκαμε στὸν Καναδᾶ μιὰ σπουδαιοτάτη ἀνακάλυψι σ' ἕνα παληὸ λατομεῖο κοντὰ στὴν πόλι Ἄρντεν, στὴν Μανιτόμπα. Βρέθηκαν ἐκεῖ τεράστια κρανία καὶ κόκκαλα, ἀλλὰ καὶ οἰκιακὰ σκεύη ἀσυνήθους μεγέθους, κατάλληλα μόνον γιὰ Κύκλωπας!

Ἀπ' τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ ἀποδεικνύεται ὅτι πρὶν ἀπὸ τοὺς ἐρυθροδέρμους ζοῦσε στὴν περιοχὴ αὐτὴ μιὰ φυλὴ γιγάντων.

Τὸ Ρομπὸτ

Ἐσχάτως ἐδημιουργήθησαν στὴν Ἀμερικὴ δύο νέοι τύποι τεχνητῶν ἀνθρώπων. (ρομπότ).

Ὁ ἕνας κόβει στὶς φυτεῖες τὰ ζαχαροκάλαμα καὶ ἐκτελεῖ ἐργασίαν πενῆντα ἐργατῶν! Ὁ ἄλλος μαζεύει τὸ καλαμπόκι, ξεχωρίζει τοὺς σπόρους καὶ τὸ φορτώνει στὸ αὐτοκίνητο, κάνοντας ἔτσι τὴ δουλειὰ τριῶν εἰδικῶν ἐργατῶν.

Περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες ρομπὸτ χρησιμοποιοῦνται στὶς δουλειὲς αὐτές.

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

1. Ὁ τραγουδιστὴς (ἢ ἡ ὀρχήστρα) ἐκτελεῖ τὸ μέρος του μέσα εἰς ἕνα εἰδικὸν δωμάτιον. Οἱ ἠχητικοὶ παλμοὶ τῆς φωνῆς ἢ τῶν ὀργάνων ἀποτυποῦνται εἰς βάθος (αὐλάκια), ἐπάνω εἰς ἕνα δίσκον ἀπὸ κηρὶ ἀρχικῶς.

★

2. Ὁ κήρινος δίσκος μεταφέρεται εἰς τὸ βιομηχανικὸν ἐργαστήριον καὶ καλύπτεται μὲ λεπτὸν στρῶμα χρυσοῦ, ποὺ παίρνει τὸ ἀποτύπωμα τῶν ἠχητικῶν αὐλακιῶν.

★

3. Ἐνισχύουν αὐτὸ τὸ στρῶμα τοῦ χρυσοῦ ἐμβαπτίζοντας τὸν κήρινο δίσκο εἰς ἕνα ἠλεκτρολυτικὸ λουτρό. Ἀποκτοῦν οὕτω ἕνα χρυσοῦν δίσκον μὲ ἠχητικὰ αὐλάκια.

★

4. Ὁ χρυσοῦς δίσκος χρησιμοποιεῖται ὡς πρωτότυπον διὰ τὴν κατασκευὴν μεταλλίνου «ἀρνητικοῦ» ἀντιγράφου, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ ἐσοχαὶ τοῦ πρώτου δίσκου παρουσιάζονται ὡς ἐξοχαί.

5. Εἰς ἕνα ἄλλο διαμέρισμα τοῦ ἐργοστασίου παρασκευάζεται τὸ εἰδικὸν μῖγμα τῆς πλάκας τοῦ φωνογράφου. Τὸ μῖγμα αὐτὸ γίνεται ἀπὸ βαρίτην, φοῦμο κλπ.

★

6. Αἱ εἰδικαὶ αὐταὶ ὗλαι λαμβάνονται ὡς σκόνη καὶ ἀναμιγνύονται ἐπιμελῶς. Ἔπειτα κατασκευάζεται μία πυκνὴ μᾶζα ποὺ κόπτεται σὲ τετράγωνα τεμάχια.

★

7. Μέσα εἰς μίαν εἰδικὴν πρέσσαν τοποθετοῦνται ἀπὸ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην πλευρὰν μετάλλινα ἀρνητικὰ ἀντίγραφα (βλ. 4), μεταξὺ δὲ αὐτῶν τίθεται ἕνα τετράγωνον ἀπὸ τὸ ἕτοιμον μῖγμα.

★

8. Μὲ τὴν ἐπακολουθοῦσαν πίεσιν — διαρκείας 30'' ὑπὸ θερμοκρασίαν 180 βαθμῶν — ἀποτυποῦνται ἐπάνω εἰς τὸ μῖγμα αἱ ἐσοχαὶ καὶ ἡ πλὰξ λαμβάνει τὸ τελικόν της στρογγυλὸν σχῆμα.

ΚΡΗΤΗ: Μία θαυμασία ἄποψις τῶν ἀνακτόρων τῆς Κνωσοῦ.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΠΕΡΙΦ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τμῆμα Φαλαγγιτῶν Ἡλιουπόλεως

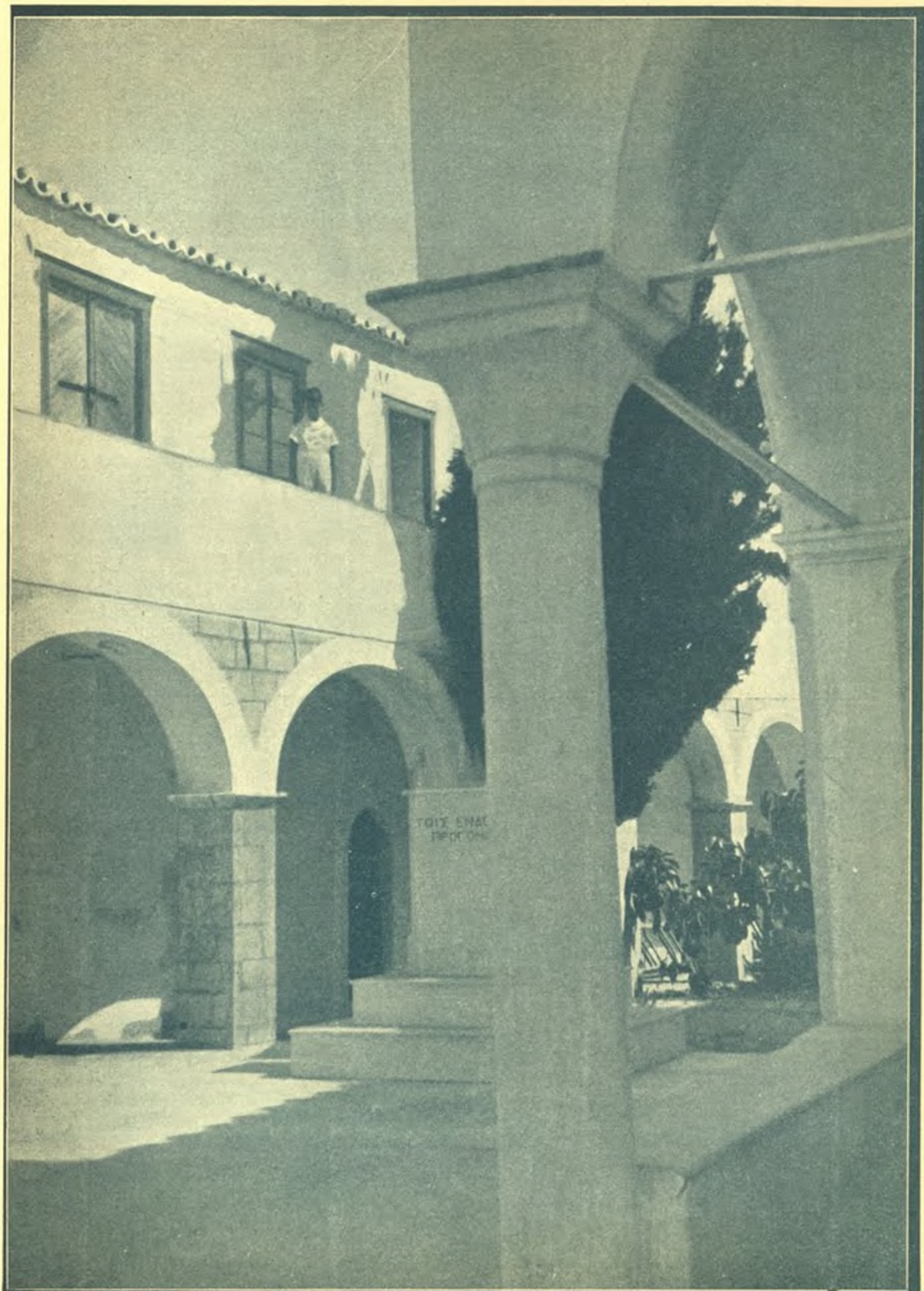

Φαλαγγῖται Χαλανδρίου

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Φαλαγγίτισσαι Ἄργους Ὀρεστικοῦ, Φλωρίνης.

Ὁμὰς Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν 1 Λόχου 11 Φάλαγγος Πύργου.

ΣΠΕΤΣΑΙ : Μία ἄποψις τοῦ προαυλίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἰς τὸ ὁποῖον διακρίνεται καὶ τὸ μνημεῖον τῶν ἐλευθερωτῶν τῆς Πατρίδος.

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

Φιλικὲς κουβέντες

Ο ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Ἀπὸ τὰ παληὰ χρόνια ἐξεχώρισε ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια γιὰ τὴν πατριαρχικότητά της, τὴν αὐστηρότητα τῶν σχέσεων καὶ τῶν αἰσθημάτων ποὺ συνδέουν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα γιὰ τὸ σεβασμὸ πρὸς τοὺς γονεῖς. «Δῶσ' μου μητέρα μιὰν εὐχὴ καὶ πάω νὰ πολεμήσω...», λέει ἕνα δημοτικὸ τραγοῦδι μας. Ἡ βεβαιότητα τῆς νίκης δὲν ἀμφισβητεῖται, ἀφοῦ τὸν πολεμιστὴ συντροφεύει ἡ εὐχὴ τῆς μητέρας. Στρατιῶτες καὶ μεῖς τῆς ζωῆς μαζὶ μὲ τὰ ὅπλα ποὺ μᾶς ἔδωσαν φροντίζοντας ἀπ' τὰ μικρά μας ἀκόμη χρόνια, ἂς προσπαθήσουμε νὰ τύχουμε καὶ τῆς εὐχῆς τους. Πρέπει νὰ νοιώσουμε τὴν θυσία αὐτῶν, ποὺ μᾶς προσφέρουν πλούτη, νειᾶτα, ζωή, τὸ πᾶν, γιὰ νὰ μᾶς δοῦν εὐτυχισμένους, αὐτῶν ποὺ μόνο νὰ τοὺς νοιώθουμε κοντά μας, εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐχαρίστησις καὶ ἡ χαρὰ ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ζητοῦν γι' ἀνταπόδοσι παρὰ μόνο τὸν σεβασμὸ ποὺ τοὺς ἀνήκει. Καὶ ὅμως ἔτυχε πολλὲς φορὲς ν' ἀκοῦμε νὰ λένε γιὰ τοὺς γονεῖς των, παιδιὰ καὶ μορφωμένα ἀκόμη, «ὁ γέρος μου, ἡ γρηά μου, αὐτὸς ἢ αὐτή». Πότε: Τὶς ὧρες ποὺ μακριά μας ὑποφέρει, ἀγωνιᾷ, ἀγρυπνᾷ ἡ μητέρα μέχρις ὅτου μᾶς δῆ στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ. Πότε; Τὶς ὧρες ποὺ ἡ κάθε μοντερνίζουσα δεσποινὶς θέλει νὰ «ζήση τὴν ζωή της». Ἕνας περίεργος ἄνεμος, ἕνα μυστηριῶδες ρεῦμα μοντερνισμοῦ, ἦρθε γιὰ νὰ σαρώση τὸ γιγαντιαῖο οἰκοδόμημα τῆς οἰκογενείας καὶ μαζὶ μ' αὐτό, τὸν σεβασμὸ πρὸς τοὺς γονεῖς μας. Αὐτοὺς ποὺ καὶ ἡ σκέψι τους ἀκόμη, εἶναι φύλακας ἄγγελος στὴ ζωή μας. Αὐτούς, ποὺ ἡ εὐχή τους μονάχη, εἶναι τὸ δυνατώτερο ὅπλο στὴ ζωή, ἡ πιὸ σίγουρη πεποίθησι γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἐπιτυχία στὴν σταδιοδρομία μας. Μία λαϊκὴ παροιμία λέει: «Εὐχὴ γονέων ἔπαρε καὶ στὸ βουνὸ ἀνέβα». Γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἀγάπη μας. Ἐμεῖς τὰ κορίτσια ἰδιαίτερα, ποὺ ἔχουμε μέσα μας τὸ ἔνστικτο τῆς μητρότητας, εἴμαστε σὲ θέσι νὰ νοιώσουμε πόσο ἐπιβεβλημένο μᾶς εἶναι νὰ σεβώμαστε τοὺς γονεῖς μας. Μιὰ μέρα θὰ ζητήσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ ἄλλους νὰ μᾶς σεβαστοῦν.

Χριστίνα

.ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ καθαρίσετε παληὸ ἀσήμι, μεταχειρισθῆτε ζεστὴ σαπουνάδα. Γιὰ τὸ στέγνωμα βουτᾶτε τὸ ἀσήμι σὲ πριονίδια ψιλὰ κι' ἔπειτα τρίβετε μ' ἕνα πανάκι βουτηγμένο σὲ πετρέλαιο. Στὸ τέλος τρίβετε καλὰ μ' ἕνα μαλακὸ δέρμα.

★

—Γιὰ νὰ καθαρίσετε λευκὰ μέταλλα, χρησιμοποιῆστε στάχτη κοσκινισμένη καὶ λάδι καμωμένα ἀλοιφή.

★

Τίποτε δὲν στενοχωρεῖ περισσότερο μιὰ νοικοκυρά, ἀπὸ τὶς κηλῖδες τῆς μελάνης, ποὺ λερώνουν τὸ πάτωμα. Γιὰ νὰ διορθωθῆ τὸ ἀτύχημα αὐτό, γιὰ νὰ ἐξαλειφθῆ δηλ. ἡ κηλίς, πρέπει νὰ τὴν τρίψωμε πρῶτα μὲ ἄμμο βρεμμένη μέσα σὲ ἴσα μέρη νεροῦ καὶ θειϊκοῦ ὀξέος. Ὅταν χαθῆ πιὰ ἡ μελάνη, τρίβομε τὸ μέρος ἐκεῖνο μὲ ἐλαφρὰ ἀλυσσίβα.

★

Γιὰ νὰ ἀπολυμάνωμε ἕνα δωμάτιο, ἀφαιροῦμε ἀπ' αὐτὸ ὅλα τὰ μικροπράγματα, ροῦχα κτλ., βράζομε δὲ σὲ μιὰ κατσαρόλα λίγη φορμόλη. Οἱ ἀτμοὶ ποὺ θὰ παραχθοῦν ἀπὸ τὸν βρασμὸν αὐτὸν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀπομακρύνουν κάθε ἔντομο καὶ νὰ σκοτώσουν κάθε μικρόβιο.

Πετσετάκι ἀπὸ νταντέλλα «μιλὰν»

Σᾶς δίνουμε σήμερα ἕνα ὡραῖο πετσετάκι ἀπὸ νταντέλλα «μιλάν», φτιαγμένο μὲ τὸ βελόνι (μιλὰν λέγεται ἡ νταντέλλα ποὺ γίνεται μὲ σειρῆτι συνδεδεμένο μὲ διάφορες βελονιές).

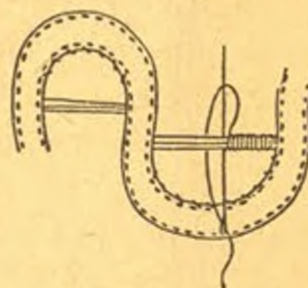
Γιὰ νὰ φτιάσετε τὸ πετσετάκι, παίρνετε ἕνα στρογγυλὸ κομμάτι βατίστας ποὺ θὰ τὸ ράψετε, ἀφοῦ τοῦ κάνετε φεστόνι γύρω-γύρω σὲ χαρτὶ χοντρό, ἁπλό. Γύρω σ' αὐτὸ τὸ στρογγυλὸ σχεδίασε μιὰ μπορντοῦρα «ἀραμπέσκ», ὅπως τὸ σχέδιό μας, περίπου, πλατειὰ ὅσο εἶναι τὸ ἀντικείμενο ποὺ θὰ σκεπάζετε μὲ τὸ πετσετάκι.

Πάνω σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο θὰ τρυπῶστε ἕνα λεπτὸ σειρῆτι. Ἀφοῦ τὸ τρυπῶστε θὰ κυττάξετε νὰ τοῦ κάνετε μικρὲς ραφὲς ὅπου χρειάζεται νὰ εἶναι καμπυλωτό, θὰ ράψετε ὕστερα στερεά, μὲ βελονιὰ κουφωτή, τὸ γαλόνι, ὅπου συναντιέται μὲ ἄλλο

γαλόνι. Τὸ πετσετάκι σας τώρα θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἕνα κομμάτι στρογγυλὸ ὕφασμα στὴ μέση καὶ ἀπὸ τὴ μπορντοῦρα. Ἡ μπορντοῦρα ὅμως θὰ ἔχη πολλὰ κενά. Τί θὰ γίνη; Τὰ μικρὰ θὰ τὰ ἀφήσετε. Τὰ μεγάλα

θὰ τὰ κλείσετε λιγάκι μὲ μπαρέτες.

Ἡ μπαρέτα γίνεται τεντώνοντας σὲ μιὰ τρύπα ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ γαλονιοῦ στὴν ἄλλη, τρεῖς κλωστές, πλάϊ-πλάϊ. Ὕστερα θὰ γυρίσετε καὶ θὰ κάνετε πάνω στὶς κλωστὲς αὐτὲς φεστόνι. Ἐὰν ἡ τρύπα ποὺ θέλετε νὰ κλείσετε εἶναι μικρή, ἡ μπαρέτα θὰ εἶναι ἁπλῆ. Ἀλλοιῶς θὰ κάνετε δυὸ μπαρέτες σὲ σχῆμα Χ ἢ μιὰ μπαρέτα, σὲ σχῆμα Υ. Γιὰ νὰ γίνη αὐτὸ θὰ περάσετε

τὶς τρεῖς κλωστὲς τῆς πρώτης μπαρέτας χωρὶς νὰ τὶς σφίξετε πολύ. Ὅταν θὰ εἶσαστε στὴ μέση, θὰ ἀρχίσετε νέα μπαρέτα ἀπὸ ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ σειρητιοῦ καὶ θὰ γυρίσετε, κεντῶντας την γιὰ νὰ συναντήσετε τὴν πρώτη.

Ἂν οἱ κλωστές σας ἦσαν πολὺ ἐλεύθερες ἀφημένες, ἡ μπαρέτα σας θὰ πάρη το σχῆμα Υ. Ἂν ὅμως ἡ κλωστὴ ἦταν τραβηγμένη, θὰ γίνη σὰν Τ, πρᾶγμα ποὺ θἆναι ἐπίσης ὡραῖο.

Ὅταν θἄχουν γεμίσει ὅλα τὰ κενά, θὰ ξετρυπώσετε τὴν ἐργασία σας ἀπὸ τὸ χαρτὶ καὶ τὸ πετσετάκι σας θὰ εἶναι ἕτοιμο.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὅσο γιὰ τὴν Ἄννα Οὐόλστων, αὐτή, μ' ὅλα της τὰ δεκαεπτὰ χρόνια, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κοριτσάκι. Ἡ ὑγεία της ἦταν πολὺ κλονισμένη, καθὼς τοῦ πατέρα της, κι' ἡ διαμονή της στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας θὰ τὴν ὠφελοῦσε βέβαια πολύ, θὰ τῆς ἐδυνάμωνε τὸ σῶμα, θὰ τῆς ἐχρωμάτιζε τὰ χλωμὰ μάγουλα. Ἦταν ξανθή, μὲ ὡραῖα χαρακτηριστικά, μὲ γαλανὰ μάτια, μὲ γλυκὺ βλέμμα, μὲ κομψὰ κινήματα. Δὲν τῆς ἔλειπε παρὰ ἡ δροσιὰ τῆς ὑγείας· κι' ἅμα ἀποκτοῦσε κι' αὐτήν, θὰ γινόταν ἕνα πολὺ ὄμορφο κορίτσι.

Τί διαφορὰ ἀπὸ τὴν ἀδελφή της τὴν Ντόλλ, τὴ ζωηρή, τὴν πεταχτή, ποὺ μὲ τὸ δροσερὸ καὶ τρανταχτὸ γέλιο της θὰ γέμιζε ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ Φελσενχάϊμ! Ἦταν μόνο δεκατεσσάρων χρονῶν, ἀλλὰ φαινόταν πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὴν ἀδελφή της. Γιατ' εἶχε ἀνάπτυξι σωματικὴ καί, τὸ κυριώτερο, ὑγεία. Αἰωνίως μιλοῦσε, αἰωνίως τραγουδοῦσε, αἰωνίως ἔλεγε ἀστεῖα γιὰ νὰ γελοῦν καὶ γιὰ νὰ γελᾷ. Κι' ἦταν μιὰ χαριτωμένη μελαχροινούλα. Ἂς εἶναι, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες — ποὺ στοὺς δικούς της θὰ φαίνουνταν πολλοὶ — θὰ γύριζε στὴ φωλιὰ τοῦ Φελσενχάϊμ καὶ τὸ ξενιτεμένο αὐτὸ πουλάκι μὲ τὸ φαιδρό του κελάδημα θὰ χαροποιοῦσε πάλι ὅλους τοὺς ἐνοίκους!

Τὸ κυριώτερο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν τώρα, ἦταν νὰ μεγαλώσουν τὸ Φελσενχάϊμ. Μετὰ τὸ γυρισμὸ τοῦ «Ξιφίας», ἡ χειμωνιάτικη κατοικία δὲν θὰ τοὺς χωροῦσε πιά. Ἀδύνατο θἄταν νὰ κατοικοῦν ὅλοι μαζί,— ὁ συνταγματάρχης Μόντροζ κι' ἡ Τζέννυ, ὁ Φρὶτς κι' ὁ Φραγκῖσκος, ὁ Τζέϊμς Οὐόλστων, ἡ ἀδελφή του, ἡ γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του,— ἂν δὲν διαρρύθμιζαν μερικὰ μέρη τῆς σπηλιᾶς σὲ τρόπο ποὺ νὰ τὰ κάμουν κατοικήσιμα. Κι' ἂν μαζὶ μ' ἐκείνους ποὺ περίμεναν ἐρχόνταν καὶ μερικοὶ ἄλλοι ἄποικοι, καινούργιες κατοικίες ἔπρεπε βέβαια νὰ γίνουν γι' αὐτούς. Ὁ τόπος δὲν ἔλειπεν, οὔτε στὴν ἀριστερὴ ἀκτὴ τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν οὔτε στὴν ἀκρογιαλιὰ κατὰ τὸν δρόμο τῶν Ἐρωδιῶν, οὔτε στὸ σκιερὸ ἐκεῖνο δρόμο, ποὺ ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ ὡδηγοῦσε στὸ Φαλκενχόρστ.

Γι' αὐτὰ ὅλα συζητοῦσαν συχνότατα ὁ κ. Ζερμὰττ κι' ὁ κ. Οὐόλστων. Στὶς συζητήσεις αὐτὲς λάβαινε μέρος κι' ὁ Ἐρνέστος, ποὺ οἱ γνῶμες του ἦταν πολὺ στοχαστικὲς καὶ μὲ προσοχὴ τὶς ἄκουγαν οἱ μεγάλοι.

Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ Τζάκ, ποὺ ἔπρεπε τώρα νὰ κάνῃ μονάχος του ὅ,τι ἔκανε ἄλλη φορὰ μὲ τὸν Φρίτς, δὲν καθόταν οὔτε στιγμή. Ἡ κυριώτερη φροντίδα του ἦταν νὰ ἐφοδιάζῃ μὲ κρέας τὸ οἰκογενειακὸ μαγειρεῖο. Γιὰ τοῦτο, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς σκύλους του Μπράουν καὶ Φάλκ, γύριζε κάθε μέρα στὰ δάση καὶ στὰ λειβάδια, ὅπου ἀφθονοῦσε τὸ τριχωτὸ ἢ φτερωτὸ κυνῆγι. Κυνηγοῦσε καὶ στοὺς βάλτους ἀγριόπαπιες κι' ἄλλα ὑδρόβια πουλιὰ γιὰ νὰ ποικίλλουν τὰ καθημερινὰ γεύματα τοῦ Φελσενχάϊμ.

Ὁ Κοκός, τὸ τσακάλι τοῦ Τζάκ, συναγωνιζόταν μὲ τοὺς σκύλους στὶς κυνηγετικὲς αὐτὲς ἐκδρομές. Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς καβαλλίκευε πότε τὸν ὄναγρό του Λάϊχτφους, ποὺ δικαιολογοῦσε πολὺ τὸ ὄνομά του (Λάϊχτφους σημαίνει ἐλαφροπόδης), πότε τὸ καμηλοπούλι του, τὸν Μπραουζεβίντ, καὶ πότε τὸν βόνασο Στρούμ, ποὺ περνοῦσε σὰν θύελλα τὶς λόχμες.

Ὁ κ. Ζερμὰττ εἶχε συστήσει στὸν τολμηρὸ κυνηγὸ νὰ μὴν προχωρήσῃ ποτὲ πέρ' ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν ὑπερβῇ τὴ βουνοσειρὰ τοῦ Φραγμοῦ, πέρα ἀπ' τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνενταλ, ὅπου ὑπῆρχε φόβος ν' ἀπαντήσῃ θηρία.

Ἡ μητέρα του μάλιστα δὲν τὸν ἄφινε νὰ νυκτώνεται στὸ κυνῆγι καὶ γι' αὐτό, μόλις ἐβράδυαζε, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ γυρίζῃ Καὶ πάντα σχεδὸν ἔφθανε στὸ σπίτι τὴν ὥρα τοῦ δείπνου. Καὶ ὅμως ἡ Μπέτση, κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπε νὰ χάνεται σὰ βέλος, πίσω ἀπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ Φελσενχάϊμ, δὲν ἔκρυβε τὶς ἀνησυχίες της καὶ τοὺς φόβους...

Συχνὰ ὁ Τζὰκ καβαλλίκευε τὸν ὄναγρό του.

Ὁ Ἐρνέστος, ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ κυνηγιοῦ, προτιμοῦσε τὴν ἥσυχη ἀσχολία τοῦ ψαρέματος. Πήγαινε καὶ καθόταν πότε στὴν ὄχθη τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν, πότε στοὺς βράχους τοῦ δρόμου τῶν Ἐρωδιῶν. Τὰ μαλάκια, τὰ ὀστρακόδερμα καὶ τὰ ψάρια ἐκεῖ ἀφθονοῦσαν· σολωμοί, ρέγγες, ἀστακοί, γαρίδες στρείδια, μύδια, ἀχιβάδες. Καμμιὰ φορὰ τὸν συνώδευε στὸ ψάρεμα κι' ἡ Ἄννα Οὐόλστων, κι' εἶναι περιττὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἡ συντροφιά της τοῦ προξενοῦσε μεγάλη εὐχαρίστησι.

Ἡ Ἄννα εἶχε καὶ τὴν φροντίδα νὰ περιποιῆται τὸν κορμοράνο καὶ τὸ τσακάλι ποὺ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὸν Ἀναμμένο Βράχο. Σ' αὐτὴν εἶχεν ἐμπιστευθῆ φεύγοντας ἡ Τζέννυ τἀγαπημένα της ζῶα, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια βρισκόνταν τώρα σὲ καλὰ χέρια. Στὸ γυρισμό, ἡ κυρία τους θὰ τἄβρισκε ὅπως τὰ εἶχε ἀφήσει κι' ἀκόμα καλλίτερα. Γιατὶ ἡ Ἄννα δὲν τὰ ξεχνοῦσε ποτέ. Εἶχαν ὅλη τους τὴν ἐλευθερία νὰ μπαινοβγαίνουν καὶ νὰ τριγυρίζουν στὸν περίβολο τοῦ Φελσενχάϊμ. Ὁ φαλακροκόρακας τὰ πήγαινε πολὺ καλὰ μὲ τἄλλα πουλιὰ τῆς αὐλῆς. Τὸ τσακάλι ὅμως τῆς Τζέννυ δὲν ἑταιρίαζε καθόλου μὲ τὸ τσακάλι τοῦ Τζάκ, καὶ τοῦ κάκου προσπάθησαν νὰ τὰ συμφιλιώσουν. Ζηλεύονταν, ἐμάλλωναν καὶ κάθε τόσο ἔπρεπε νὰ τὰ χωρίζουν, γιὰ νὰ μὴν ἀλληλοφαγωθοῦν.

—Ἐγὼ παραιτοῦμαι νὰ τὰ κάμω φίλους, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Τζὰκ στὴν Ἄννα. Σᾶς τ' ἀφίνω καὶ κάμετε καλά.

— Βασισθῆτε σὲ μένα, κύριε Τζάκ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Μὲ λίγη ὑπομονὴ ἴσως κατορθώσω νὰ τοὺς ἐμπνεύσω καλλίτερα αἰσθήματα.

— Δοκιμάστε λοιπόν, ἀγαπητὴ Ἄννα. Ἀφοῦ εἶναι τσακάλια καὶ τὰ δύο, πρέπει νὰ γίνουν φίλοι.

—Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι κι' ὁ πίθηκός σας, κύριε Τζάκ...

— Κνὶπ ὁ Β΄; Ναί, καὶ τοῦ λόγου του ὅλο δαγκάνει τὸν προστατευόμενο τῆς Τζέννυ.

Πραγματικῶς, ὁ Κνὶπ ὁ Β΄ ἔδειχνε πολὺ κακὰς διαθέσεις πρὸς τὸ τσακάλι καὶ καταντοῦσε ἀδύνατο πρᾶγμα νὰ μονοιάσουν αὐτὰ τὰ ζῶα, ὅσο ἐξημερωμένα κι' ἂν ἦταν.

Ἔτσι περνοῦσαν οἱ ἡμέρες. Ἡ Μπέτση κι' ἡ Μέρρυ δὲν ἔμεναν ἀργὲς οὔτε στιγμή. Ἐνῷ ἡ κυρία Ζερμὰττ ἐπιδιώρθωνε τὰ φορέματα, ἡ κυρία Οὐόλστων, πιὸ ἐπιτήδεια στὴ ραπτική, ἔκανε καινούργια, μὲ τὰ ὑφάσματα, ποὺ τὰ εἶχαν φυλαγμένα ἀπὸ τὸ ναυάγιο τοῦ «Λάνδλορδ».

Ὁ καιρὸς ἦταν λαμπρὸς κι' ἡ ζέστη ἀκόμα ὑποφερτή. Ὁ ἀέρας φυσοῦσε τὸ πρωῒ ἀπόγειος καὶ τὸ βράδυ θαλάσσιος. Οἱ νύκτες ἦταν ἥσυχες, δροσερές, ἀναπαυτικές. Ἡ τελευταία ἐκείνη ἑβδομάδα τοῦ Ὀκτώβρη — ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν Ἀπρίλη τοῦ βορεινοῦ ἡμισφαιρίου — ἔφευγε γιὰ νὰ παραχωρήσῃ τὴ θέσι της στὸ Νοέμβρη, τὸ μῆνα τῆς ἀνοιξιάτικης

χαρᾶς. Οἱ δυὸ οἰκογένειες ἔκαναν συχνὲς ἐπισκέψεις στὰ κτηνοτροφεῖα,πότε πεζῆ, πότε μὲ ἁμάξι ποὺ τὸ ἔσερναν βώδια. Τὶς περισσότερες φορὲς ὁ Ἐρνέστος καβαλλίκευε τὸ γαϊδουράκι Ράς, κι' ὁ Τζὰκ τὸ καμηλοπούλι του. Τὸν κ. Οὐόλστων τὸν ὠφελοῦσαν πολὺ αὐτοὶ οἱ περίπατοι. Οἱ πυρετοί του ἦταν τώρα σπανιώτεροι. Ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ πήγαιναν στὸ Φαλκενχόρστ, ἀκολουθοῦντες τὸν ὡραῖο ἐκεῖνο δρόμο, ποὺ τὸν ἐσκίαζαν καστανιές, καρυδιὲς καὶ κερασιές.

Τὰ δένδρα αὐτά, ποὺ τὰ εἶχαν φυτέψει ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἦταν πιὰ μεγάλα καὶ πυκνά. Κάποτε ἡ διαμονὴ στὸν ἐναέριο πύργο παρατείνονταν εἰκοσιτέσσαρες ὧρες καὶ τί ἀπόλαυσι, ὅταν, ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ σκάλα, οἱ ἔνοικοι ἔβγαιναν στὸν ἐξώστη ἐκεῖνο, ποὺ τὸν προστάτευαν οἱ κλῶνοι καὶ τὰ φυλλώματα τῆς γιγάντειας ριζοφόρας! Ἴσως ἡ κατοικία ἦταν τώρα κάπως στενόχωρη. Ἡ γνώμη ὅμως τοῦ κ. Οὐόλστων ἦταν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν μεγαλώσουν· καὶ μιὰ μέρα, ποὺ τὸ εἶπε, ὁ κ. Ζερμὰττ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἔχετε δίκηο, ἀγαπητέ μου Οὐόλστων. Κατοικία στοὺς κλώνους ἑνὸς δένδρου, ἦταν καλὴ γιὰ Ροβινσῶνας, ποὺ ἔπρεπε πρῶτα - πρῶτα ν' ἀσφαλισθοῦν ἀπὸ τ' ἀγρίμια καὶ τὰ θηρία. Κι' αὐτὸ κάναμε, μόλις βγήκαμε στὸ νησί. Σήμερα ὅμως εἴμαστε ἄποικοι... ἀληθινοὶ ἄποικοι...

—Ἔπειτα, ὑπέλαβεν ὁ κ. Οὐόλστων, αὔριο, μεθαύριο θὰ γυρίσουν τὰ παιδιά μας καὶ μόλις ἔχουμε καιρὸ νὰ μεγαλώσουμε τὸ Φελσενχάϊμ σὲ τρόπο ποὺ νὰ μᾶς χωρῆ ὅλους.

—Ἐννοεῖται, εἶπεν ὁ Ἐρνέστος, ὅ,τι θὰ γίνη πρέπει νὰ γίνη στὸ Φελσενχάϊμ. Γιατὶ ποῦ θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε κατοικία ἀσφαλέστερη γιὰ τὸν χειμῶνα; Εἶμαι μὲ τὴ γνώμη τοῦ κ. Οὐόλστων. Τὸ Φελσενχάϊμ δὲν μᾶς χωρεῖ πιὰ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θἄταν καλλίτερο νὰ ἐγκατασταθοῦμε τὸ καλοκαῖρι στὸ Ράλντεγκ ἢ στὸ Τσουκερτόπ.

—Θὰ προτιμοῦσα τὸ Πρόσπεκτ Χίλλ, εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ. Μὲ μερικὲς μεταρρυθμίσεις θὰ ἦταν εὔκολο νὰ βολευτοῦμε ἐκεῖ...

—Ὡραία ἰδέα, μητέρα! φώναξε ὁ Τζάκ. Ἀπὸ τὸ Πρόσπεκτ Χίλλ ἡ θέα εἶναι θαυμάσια. Φαίνεται ὅλη ἡ θάλασσα ὡς τὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας. Ὁ λόφος ἐκεῖνος εἶν' ἐπίτηδες καμωμένος γιὰ νἄχη στὴν κορφή του μιὰ βίλλα...

—Ἢ ἕνα φρούριο, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ· ἕνα φρούριο ποὺ θὰ ἐπροστάτευε ὅλο τὸ νησί.

—Φρούριο; ἔκαμε ὁ Τζάκ.

—Ἔ, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε ὅτι ἡ Νέα Ἑλβετία θὰ γίνη ἀγγλικὴ ἀποικία, ποὺ οἱ Ἄγγλοι θἄχουν συμφέρο νὰ τὴν ὀχυρώσουν. Τὸ πυροβολεῖο τοῦ Καρχαρία δὲν θἄταν ἀρκετὸ νὰ προστατεύση τὴ μέλλουσα πόλι ποὺ θὰ κτισθῆ πιθανώτατα ἀπὸ τὸν ὅρμο τῶν Ἐρωδιῶν ὡς τὸ Φελσενχάϊμ. Ὁ λόφος λοιπὸν τοῦ Πρόσπεκτ Χίλλ πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῆ γιὰ τὴν ἄμυνα τῆς χώρας καὶ νὰ γίνη ἐκεῖ πάνω ἕνα φρούριο...

(Ἀκολουθεῖ)

✻ Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ✻

Προσπάθειαι τῶν Ἄγγλων εἰδικῶν

Ἐσχάτως ἔχουν γραφῆ ἀρκετὰ διὰ τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς τηλεοράσεως. Εἶναι ὅμως τὸ ζήτημα τόσον ἐνδιαφέρον, ὥστε νὰ εἶναι ἀνεξάντλητον εἰς ἐντυπώσεις.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς εἶναι περιωρισμένη. Τοῦτο δὲ διότι εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὰ πρῶτα της βήματα. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐν τούτοις οἱ εἰδικοὶ θεωροῦν τὴν ἐμπορικὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐφευρέσεως ὡς λελυμένην ἤδη, παρὰ τὰς δυσχερείας αἵτινες ἀντιμετωπίζονται καὶ αἵτινες εἶναι φυσικαί. Δι' αὐτὸ οἱ Ἄγγλοι ἐργάζονται μὲ ὅλες των τὶς δυνάμεις πρὸς τελειοποίησιν τῶν ἐκπεμπομένων εἰκόνων.

Ὁ Βρεττανικὸς Ραδιοφωνικὸς Ὀργανισμὸς τοῦ Λονδίνου τὸ τμῆμα του τῆς τηλεοράσεως τὸ ἐγκατέστησε μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸ ἀπέραντο Ἀλεξάντρα Πάλλας, διὰ ν' ἀναπτυχθοῦν αἱ οἰκεῖαι ὑπηρεσίαι του ἐν πάσῃ ἀνέσει.

Τὰ στούντιο ἐπεξεργασίας

Πρὸς τὸ παρὸν δύο μεγάλα στούντιο ἔχουν ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ μὲ πλήρη τεχνικὸν ἐξοπλισμόν. Καὶ ἡ ἐργασία γίνεται ὑπὸ τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀξίζει νὰ ἀναλύσωμεν. Ἔχουσα ἕνα σοβαρὸν προϋπολογισμὸν ὡς ἐφόδιον ἡ ἀγγλικὴ τηλεόρασις, παρασκευάζει τὸ μέλλον, δργανώνουσα ἐκπομπὰς εἰκόνων, ὡσὰν ὁ κόσμος ὁλόκληρος νὰ ἠμποροῦσε νὰ τὰς λάβη.

Ἕνα ἀγγλικὸν στούντιο τηλεοράσεως εἶναι ὠργανωμένον σὰν στούντιο κινηματογράφου. Τὸ πρόβλημα τοῦ ἐντόνου φωτισμοῦ χωρὶς νὰ ἐκπέμπεται ἔχει τελείως λυθῆ. Τὰ «τηλεορώμενα» πρόσωπα δὲν ὑποβάλλονται πλέον εἰς τὸ ὀδυνηρὸν καθούοδισμα, τὸ ὁποῖον ὤφειλον νὰ ὑποστοῦν κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους τῶν πρώτων ἐκπομπῶν. Κινοῦνται μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἀπολύτως κανονικήν. Οἱ Ἄγγλοι τεχνικοὶ ἐγκαταλείπουν πρὸς τὸ παρὸν τὴν μέθοδον τοῦ ἠλεκτροκινηματογράφου. Προβαίνουν εἰς ἀμέσους ἐκπομπὰς προσώπων καὶ ἀντικειμένων.

Προσφέρουν εἰς τὸ κοινὸν των ὁλόκληρα θεατρικὰ θεάματα, τὰ ὁποῖα προετοιμάζονται σὰν πραγματικὰ φίλμ, ἐνῷ μέχρι τοῦδε ἡ τηλεόρασις δὲν ἠδύνατο νὰ περιλάβη παρὰ ἕνα πεδίον ἄκρως περιωρισμένον. Τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ παρέχει ἡ τεχνικὴ τῆς ὀθόνης. Ὑπάρχουν πολλὰ μηχανήματα λήψεως, τοποθετημένα πάνω σ' ἁμάξια μὲ τροχούς, ἔχοντας στεφάνην ἀπὸ καουτσούκ. Τὰ μηχανήματα μετακινοῦνται ἀθορύβως μὲ μεγάλην εὐχέρειαν. Προχωροῦν, ὀπισθοχωροῦν, περιστρέφονται, λαμβάνουν σκηνὰς ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἀπὸ πάσης ὀπτικῆς γωνίας, ὅπως εἰς τὸν κινηματογράφον. Συγχρόνως ἠμποροῦν νὰ προσθέτουν ὑποτίτλους καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ «ἐφφὲ» τῆς λήψεως τῆς μιᾶς σκηνῆς ἐπὶ τῆς ἄλλης, ὅπως γίνεται εἰς τὴν κινηματογραφικὴν ταινίαν. Μὲ αὐτὴν τὴν δυνατότητα τῆς ἐξερευνήσεως ἀπὸ πάσης γωνίας ὅλης τῆς σκηνῆς, τῶν διαρκῶν μεταβολῶν ἐπιπέδου, τὰς ὁποίας οἱ εἰδικοὶ συνδέουν μεταξὺ των πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἕνα μηχάνημα εἰς τὸ ἄλλο, ὁ διευθύνων τὴν ἐκπομπὴν καθίσταται κινηματογραφικὸς σκηνοθέτης καὶ διαθέτει ἀπεριόριστον ποικιλίαν ὀπτικῶν «ἐφφέ». Καὶ τὸ στούντιο περιβάλλεται ὑπὸ εὐρυτάτων ἐργαστηρίων, σκηνογραφιῶν, ἀποθηκῶν ἐπίπλων καὶ ἀμφιέσεων.

Ἔτσι, τῆς ἐκπομπῆς εἰκόνων προηγοῦνται μικραὶ καὶ λεπτομερεῖς δοκιμαὶ ὅπως εἰς τὸν κινηματογράφον. Μία εἴσοδος ἢ μία ἔξοδος ἐπαναλαμβάνεται δεκάκις, ἡ πιὸ μικρὴ ἀλλαγὴ τόνου τῆς φωνῆς δίδει ἀφορμὴν εἰς λεπτὴν ἐπεξεργασίαν. Καὶ ὅταν ὁλόκληρο τὸ ἔργο ἑτοιμασθῆ, ἐκπέμπεται συνεχῶς εἰς τὰς μικρὰς ὀθόνας μερικῶν ἑκατοντάδων θεατῶν, εἰς ἀκτῖνα μικροτέραν τῶν ἑκατὸ χιλιομέτρων.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ μικροσκοπικαὶ αὐταὶ ὀθόναι μοιάζουν ἀκόμη πάρα πολὺ μὲ παιδικὸ παιγνίδι. Δὲν μπορεῖ κανεὶς παρὰ νὰ κάμῃ μίαν σύγκρισιν τῆς δυσαναλογίας, ἡ ὁποία ὑφίσταται μεταξὺ αὐτῆς τῆς πολυτελοῦς καὶ πολυεξόδου προετοιμασίας καὶ τοῦ ἐπιτυγχανομένου ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον δίδει τὴν ἐντύπωσιν «ἐμψύχου» ταχυδρομικοῦ δελταρίου. Ὅλαι αἱ κατηρτισμέναι μὲ μοναδικὴν λεπτομέρειαν καὶ πολυτέλειαν σκηναί, οἱ πλούσιοι διάκοσμοι, ἐξαφανίζονται, δὲν παίζουν κανένα ρόλον εἰς τὴν λιλιπούτειον εἰκόνα ποὺ γυαλίζει εἰς τὸ βάθος τοῦ μαγικοῦ κουτιοῦ.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀναλογία μεταξὺ μιᾶς τόσον μεγάλης προσπαθείας προπαρασκευῆς καὶ ἑνὸς ἀσημάντου ἐν συγκρίσει ἀποτελέσματος. Ἀλλὰ ὁ ἀγγλικὸς ὀργανισμὸς εἶναι πλούσιος καὶ προετοιμάζει χωρὶς φειδὼ τὸ μέλλον.

Ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ἡ μικρὴ αὐτὴ ὀθόνη θὰ μεγαλώσῃ καὶ ὅτι τὰ φωτεινὰ βέλη τῆς τηλεοράσεως ἐκπέμπονται ὁλονὲν μακρύτερα. Κάποιαν πρωΐαν θὰ μάθωμεν ὅτι τὸ βεληνεκὲς τοῦ ἀοράτου πυροβολικοῦ τοῦ αἰθέρος ἐδεκαπλασιάσθη καὶ ἔπειτα ὅτι ἑκατονταπλασιάσθη.

Καὶ δὲν φαίνεται νὰ εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκλαϊκευθοῦν τόσον τὰ μηχανήματα τῆς τηλεοράσεως, ὥστε νὰ θεωροῦνται τὰ ραδιόφωνα ἀναχρονιστικὰ ὅπως τὰ γραμμόφωνα συγκρινόμενα τώρα μὲ τὰ ραδιόφωνα.

Οἱ ὑπὲρ-ἦχοι

Ο ἦχος προκαλεῖται ἀπὸ τὴν δόνησιν ἑνὸς «ἐλαστικοῦ» ἀντικειμένου, εἴτε ἀερώδους, ὅπως ὁ ἀέρας, εἴτε ὑγροῦ, ὅπως τὸ νερό, ἢ καὶ στερεοῦ ἀκόμη (μιὰ χορδὴ βιολιοῦ ἢ πιάνου παραδείγματος χάριν).

Μεταξὺ τῶν ἤχων ποὺ ἀκούομε, μερικοὶ εἶναι βαρεῖς, ποὺ ὀφείλονται εἰς παλμοὺς ἀρκετὰ βραδεῖς, καὶ ἄλλοι εἶναι ὀξεῖς, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτης τῶν παλμῶν εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα.

Οἱ νότες τῆς μουσικῆς π.χ. ἔχουν μίαν ταχύτητα ἀπὸ 200 — 300 παλμῶν κατὰ δευτερόλεπτον, τὸ αὐτί μας ὅμως ἠμπορεῖ νὰ συλλάβῃ πολὺ ὀξυτέρους τόνους, τῶν ὁποίων ἡ ταχύτης φθάνει μέχρις 20.000 παλμῶν τὸ δευτερόλεπτο.

Ἐν τούτοις πάνω ἀπ' τὴν ταχύτητα αὐτὴ δὲν ἀκοῦμε τίποτε πιά. Οἱ ἦχοι ποὺ περιλαμβάνουν περισσοτέρους τῶν 20.000 παλμῶν κατὰ δευτερόλεπτον καὶ δὲν ἐπιδροῦν στ' αὐτί μας, λέγονται «ὑπὲρ-ἦχοι».

Οἱ «ὑπὲρ-ἦχοι», ταχύτητος 50.000 ἕως 200.000 παλμῶν κατὰ δευτερόλεπτον, παραγόμενοι ἀπὸ εἰδικὰ ἠλεκτρικὰ μηχανήματα, μὲ ἐλάσματα ἀπὸ τὸ ὀρυκτὸν ὀκάρκιο, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διαδίδωνται ἀκολουθοῦντες πολὺ στενὰς δέσμας, τὰς ὁποίας ἠμποροῦν νὰ κατευθύνουν κατὰ θέλησιν, σχεδὸν ὅσον εὔκολα κατευθύνονται οἱ φωτεινὲς δέσμες ἑνὸς προβολέως π. χ.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο, στὴν ναυσιπλοΐαν, χρησιμοποιοῦν προβολεῖς «ὑπὲρ-ἤχων» διὰ τὴν καταμέτρησιν τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης μὲ ἕναν εἰδικὸν τρόπον ποὺ δὲν εἶναι τοῦ θέματός μας.

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο πρωτόγονος ἄνθρωπος δὲν ἐγνώριζε τὴ μορφή του. Ἔβλεπε τὰ πρόσωπα τῶν ὁμοίων του καὶ συνεπέραινε ὅτι καὶ τὸ δικό του θὰ ἦταν σὰν ἐκεῖνα.

Κάποια ἡμέρα ὅμως ποὺ ἔσκυψε στὴν ἤρεμη ἐπιφάνεια μιᾶς λιμνούλας γιὰ νὰ σβύσῃ τὴ δίψα του, εἶδε μὲ τρόμο στὴν ἀρχή, μὲ κατάπληξι καὶ περιέργεια ἔπειτα, τὸ πρόσωπό του. Ἦταν ὁ πρῶτος καθρέφτης τοῦ ἀνθρώπου καί, γιὰ πολλὰ χρόνια, παρέμεινε ὁ μοναδικὸς ποὺ καθρέφτιζε τὸ ἄγριο καὶ μαλλιαρὸ κεφάλι τοῦ πρωτόγονου καὶ τὰ γυμνά του μέλη.

Ὁ φυσικὸς αὐτὸς καθρέφτης.. ἐτελειοποιήθη κατὰ τὴν τρίτη π. Χ. χιλιετηρίδα. Ἔγινε φορητός. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὴν μανία νὰ καμαρώνῃ τὸν ἑαυτό του ἐπάνω στὴ λεία ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ κουβαλᾷ μαζί του, στὴν κατοικία του, τὴ λιμνούλα, ἔφτιαξε εἰδικὰ ἀγγεῖα, σὰν τὰ σημερινὰ τηγάνια. Καὶ ὅποτε ἤθελε νὰ δῇ ὁ νέος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἂν ἦταν καλῶς στριμμένο τὸ μουστάκι του, γέμιζε τὸ τηγάνι του μὲ νερὸ καὶ ἔκανε τὴ δουλειά του. Καὶ ἔτσι εἶχε πάντοτε πρόχειρη τὴ λεία ἐπιφάνεια, τὸ καθρεπτάκι, ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, ποὺ ἔχουν μαζί τους, στὴν τσάντα τους, οἱ γυναῖκες.

Ὡστόσο, τὰ πρῶτα πραγματικὰ κάτοπτρα ἦσαν τὰ μετάλλινα, ὅταν ἡ τέχνη ἐπενόησε τὴν στίλβωσιν τῶν διαφόρων μετάλλων. Ὁ καθρέφτης ἦταν ἀπὸ χαλκὸ καὶ εἶχε σχῆμα κώνου ἢ κύκλου, μὲ λαβὴ ξύλινη, ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο ἢ ἀπὸ χαλκόν.

Ἐξ ὅσων εἶναι γνωστόν, τὰ κάτοπτρα ἐνεφανίσθησαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Κίνα καὶ ἔπειτα στὴν Αἴγυπτο. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ὁμιλεῖ γιὰ κάτοπτρα. Τὰ εἶχαν πάρει οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους.

Στὴν Ἑλλάδα ὁ καθρέφτης γνώρισε μεγάλη δόξα. Οἱ ἀρχαῖοι τοῦ ἔδιδαν πολλὲς ὀνομασίες: κάτοπτρον, κάτροπτον, ἔνοπτρον, ἔσοπτρον, εἴσοπτρον, εἰσοπτρὶς κλπ. Τὰ πιὸ παληὰ γνωστὰ ἑλληνικὰ κάτοπτρα εἶναι τὰ Μυκηναϊκά, ἐκεῖνα ποὺ εὑρέθησαν μέσα σὲ τάφους Μυκηναϊκούς. Ὁ Ὅμηρος δὲν ἀναφέρει τίποτα περὶ κατόπτρων, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 6ου π. Χ. αἰῶνος τὸ εἶδος αὐτὸ ἄρχισε νὰ διαδίδεται πολὺ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἀποτελῇ ἀπαραίτητον σύντροφο τῆς γυναίκας. Εἶχε γίνει ἕνα πραγματικὸ κομψοτέχνημα.

Ἀργότερα οἱ Ρωμαῖοι κατεσκεύασαν καθρέφτες ἀπὸ λείαν ἐπιφάνειαν χρυσοῦ, μεγάλους καθρέφτες ποὺ ἀντικατώπτριζαν ὁλόκληρο τὸ εἴδωλο τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ τὰ κάτοπτρα αὐτὰ ἔχαναν γρήγορα τὴ λάμψι τους, λόγῳ τῶν καιρικῶν μεταβολῶν, καὶ ἔπρεπε νὰ τὰ γυαλίζουν κάθε τόσο. Γι' αὐτὸ οἱ Ρωμαῖοι εἶχαν τὴν ἔμπνευσι νὰ τὰ προστατεύσουν, καλύπτοντάς τα μ' ἕνα ἐλαφρὸ τζάμι.

Ἡ ἀρχὴ εἶχε γίνει. Λίγο ἀργότερα κατώρθωσαν νὰ κατασκευάσουν φύλλα μετάλλου — καὶ κατὰ προτίμησιν χαλκοῦ — πολὺ λεπτά. Τὰ κολλοῦσαν ἐπάνω σὲ γυάλινες πλάκες καὶ οἱ πρῶτοι αὐτοὶ καθρέφτες ἦσαν μικροί, γιατὶ τὸ κόλλημα μεγάλων φύλλων μετάλλου καὶ γυαλιοῦ παρουσίαζε τεράστιες δυσχέρειες.

Ἄλλοι πάλιν θέλησαν νὰ κατασκευάσουν κάτοπτρα, χύνοντας λυωμένο μολύβι ἐπάνω σὲ μιὰ πλάκα γυαλιοῦ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ δύσκολον, γιατὶ τὸ γυαλὶ ἔσπαζε συνήθως ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ λυωμένου μολυβιοῦ.

Στὴ Γαλλία, ὅλον τὸν μεσαίωνα ἐξακολουθοῦσαν νὰ μεταχειρίζουνται σκέτους καθρέφτες ἀπὸ μέταλλον. Ἔπειτα, κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα, ἀνεκάλυψαν τὰς ἰδιότητας τοῦ μίγματος ὑδραργύρου καὶ χαλκοῦ, ποὺ ἐκολλᾶτο κούο στὸ κρύσταλλο, χωρὶς νὰ προκαλῇ τὸ σπάσιμό του.

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἡ Βενετία ἦταν φημισμένη γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ καλοὺς καθρέφτες ποὺ κατεσκεύαζε. Τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης τῶν Βενετσιάνων κατοπτροποιῶν διεδόθη ἔπειτα στὴ Γαλλία.

Ἡ κατασκευὴ κατόπτρων μὲ ἐπαργύρωσιν χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1840.

* ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΝ *

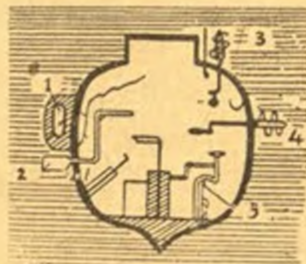
Ο Ἀμερικανὸς μηχανικὸς Μπούσελ, κατὰ τὸν πόλεμον τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν Ἀμερικανῶν, τὸ 1746, κατεσκεύασε τὸ πρῶτον ὑποβρύχιον γιὰ νὰ τοποθετήσῃ τορπίλλη κάτω ἀπὸ ἕνα ἀγγλικὸ πολεμικό.

Τὸ ὑποβρύχιο αὐτὸ εἶχε σχῆμα αὐγοῦ μὲ διάμετρο 2½ μέτρων, ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ χαλκὸ καὶ διὰ λόγους εὐσταθείας εἶχε μολύβι εἰς τὸ κάτω μέρος αὐτοῦ.

Ἕνας μόνον ἄνθρωπος ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ εἰς τὸ ὑποτυπῶδες αὐτὸ ὑποβρύχιο. Ἔμπαινε ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος, τὸ ὁποῖον ἔκλειεν ἔπειτα ἑρμητικῶς. Ὁ ἄνθρωπος ἐκάθητο σ' ἕνα σκαμνὶ καὶ ἡ καταβύθισις ἐγίνετο μὲ τὸ γέμισμα ἑνὸς ντεπόζιτου μὲ νερό. Ὅταν ἔπρεπε νὰ ἀνέλθῃ τὸ ὑποβρύχιο στὴν ἐπιφάνεια, ἄδειαζε ὁ ἄνθρωπος τὸ ντεπόζιτο μὲ μιὰ ἀντλία. Μιὰ ἕλιξ κινοῦσε τὸ ὑποβρύχιο κάτω ἀπὸ τὸ νερό, καὶ ἕνα τιμόνι ἔδιδε τὴν κατεύθυνσιν. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν χειροκίνητα.

Πέρασαν ὅμως πολλά, πάρα πολλά, χρόνια γιὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ νέου αὐτοῦ ὅπλου. Καὶ μόλις εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ποὺ διατρέχομεν παρουσιάσθησαν τὰ πρῶτα πραγματικὰ ὑποβρύχια.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπέκτησε μεταξὺ τῶν πρώτων Κρατῶν

Τομὴ ὑποβρυχίου: 1) Τορπίλλη, 2) πηδάλιον, 3) κάθετος ἕλιξ, 4) ὁριζόντιος ἕλιξ, 5) ἀντλία.

ὑποβρύχιον. Ἦτο ὁ «Δελφίν» καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Α΄ Βαλκανικὸν πόλεμον (1912—13).

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

ΕΥΘΥΜΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΖΩΩΝ

Ενα κτῆμα, στὰ Μεσόγεια. Χειμῶνας. Ὁ Φόξ, ἕνα νεαρὸ μαντρόσκυλο, ποὺ δὲν ἔχει γνωρίσει ἀκόμη τὸν κόσμο καὶ τὴ ζωή, παρὰ μόνο ἀπὸ τὶς διηγήσεις τῶν δικῶν του, εἶναι κουλουριασμένος στὸ ξύλινο σπιτάκι του. Ξαφνικὰ ἀκούει ἕνα περίεργο καὶ ἄγνωστό του οὐρλιασμα.

ΦΟΞ.— Γάβ, γάβ—μπρρ, τί φωνὴ εἶναι αὐτή; Μιὰ ὑλακὴ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική μας, μιὰ ὑλακὴ πένθιμη καὶ ἄγρια. Μοῦ φαίνεται πὼς πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριό μου. Δὲν μοῦ καλοφαίνεται αὐτὴ ἡ φωνή. Ἔχει γοῦστο, λέει, νὰ εἶναι κανένα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ζῶα μὲ τὶς κόκκινες τρίχες, ποὺ τὰ ὠνόμαζε ὁ παππούς μου λύκους. Ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι! Λύκοι στὴν ἐποχή μας δὲν ὑπάρχουν.

Ὁ ΛΥΚΟΣ (ἔξω ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα): Ψίτ, ψίτ!

ΦΟΞ (τρομαγμένος).—Τί; Ποιὸς εἶναι; Οὔ! Γάβ!

Ὁ ΛΥΚΟΣ.— Σκάσε βλάκα! Εἶμαι ὁ λύκος.

ΦΟΞ.—Ὁ λύκος;

Ὁ ΛΥΚΟΣ.— Μωρὲ τρόπος ποὺ ὑποδέχεσαι ἕναν ἐξάδελφό σου!

ΦΟΞ.— Φύγε ἀπ' ἐκεῖ!

Ὁ ΛΥΚΟΣ.— Τί φοβᾶσαι, ἀνόητε, πίσω ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα;

ΦΟΞ.—Ἔχεις δίκηο! (πλησιάζει στὸ κιγκλίδωμα, περίεργος). Δὲν ἔχω ἰδῆ ποτέ μου τέτοιου εἴδους ζῶο...

Ὁ ΛΥΚΟΣ. — Κατεβαίνουμε σ' αὐτὰ τὰ μέρη ὅταν κάνη πολὺ κρύο. Ἐμεῖς ζοῦμε στὰ βουνά.

ΦΟΞ.—Ἔτσι ἔλεγε κι' ὁ παππούς μου. Ἀλήθεια...

Ὁ ΛΥΚΟΣ (μὲ ὑποκριτικὸ χαμόγελο). — Ἆ! ἀγαπητό μου ἐξαδελφάκι. Οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ σκύλοι εἶναι ἀδυσώπητοι γιὰ μᾶς.

ΦΟΞ.— Κι' ἐσεῖς εἶσθε θηριώδεις.

Ὁ ΛΥΚΟΣ. — Ἐμεῖς; Μὰ ὑπάρχουν πιὸ ἥμερα καὶ καλοκάγαθα ζῶα ἀπ' τοὺς λύκους; Ὤ! ξέρω! Σ' ἔχει ἐπηρεάσει ἐκείνη ἡ βλακώδης ἱστορία τοῦ λύκου καὶ τοῦ ἀρνιοῦ. Ναί, φίλε μου! Τρῶμε ὅ,τι βροῦμε, ἕνα πρόβατο, ἕνα πουλί...

ΦΟΞ— Νὰ ποὺ τὸ λὲς μόνος σου....

Ὁ ΛΥΚΟΣ.— Μπᾶ; Καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὰ τρῶνε; Κι' ἐσένα τὸν ἴδιο, μὲ τί σὲ τρέφουν;

ΦΟΞ.—Ἔχεις δίκηο...

Ὁ ΛΥΚΟΣ.—Ἂν μᾶς ἔδιναν κι' ἐμᾶς οἱ ἄνθρωποι ὡραῖα κόκκαλα καὶ νόστιμα φαγητά!...Ἔννοια σου, δὲν θὰ κυνηγούσαμε στὰ βουνὰ γιὰ κανένα ἀρνί!

ΦΟΞ.—Ναί, ἀλλὰ ὁ παππούς ἔλεγε ὅτι κατασπαράξατε καὶ ἕνα τσοπάνο!

Ὁ ΛΥΚΟΣ (δακρύζων).— Ἕνα δυστύχημα, ἐξάδελφε, ἕνα δυστύχημα. Τὸ ἔκανε κάποιος λύκος ποὺ ἦταν μύωψ καὶ δὲν εἶδε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τσοπάνου.

ΦΟΞ (δύσπιστος).—Τρῶτε καὶ τοὺς σκύλους.

Ὁ ΛΥΚΟΣ (μὲ τὸ πόδι στὴν καρδιά).— Συκοφαντία, φίλε μου, στὸ λόγο μου. (Μὲ ὑποκριτικὸ κλαυθμήρισμα): Ἐμεῖς θέλουμε νὰ ζοῦμε ἀγαπημένοι μὲ τοὺς σκύλους.

ΦΟΞ.— Ὡστόσο ἕνας λύκος ἔχει φάει τὴν Κοκκινοσκουφίτσα καὶ τὴ γιαγιά της...

Ὁ ΛΥΚΟΣ.—Ἐκεῖνος ἦταν ἕνας κακοῦργος λύκος, τὸ αἶσχος τῆς φυλῆς μας!

ΦΟΞ. —Τέλος πάντων! Ὅπως κι' ἂν εἶναι, σὲ λυπᾶμαι. Τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα;

Ὁ ΛΥΚΟΣ.—Ἄκουσε! Ξέρεις ν' ἀνοίγης τὸ λουκέττο τῆς πόρτας μὲ τὴ μούρη σου;

ΦΟΞ.— Βεβαίως!

Ὁ ΛΥΚΟΣ.— Λαμπρά! Θ' ἀνοίξης νὰ μπῶ μέσα, θὰ σκοτώσω στὸ κοττέτσι μερικὲς κόττες καὶ κουνέλια καὶ θὰ τὰ μοιράσουμε.

ΦΟΞ.— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀποτρόπαιον. Εἶναι προδοσία. Τὰ ζῶα αὐτὰ μοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη.

Ὁ ΛΥΚΟΣ.— Μὴν εἶσαι βλάκας! Ὅλοι θὰ ποῦν ὅτι ὁ λύκος ἔκανε τὸ κακό. Δὲν θὰ σὲ ὑποπτευθοῦν καὶ θὰ κάνουμε ἕνα καλὸ γεῦμα!

ΦΟΞ (ὠργισμένος).—Εἶσαι ἕνας κλέφτης, ἕνα παληοτόμαρο. Θὰ φωνάξω ἀμέσως τὸν κύριό μου νὰ κατεβῇ μὲ τὸ τουφέκι... Γάβ, γάβ, γάβ!

Ὁ ΛΥΚΟΣ (φεύγοντας δρομαίως).— Αὐτὸς ὁ σκύλος εἶναι σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὁ ἠλίθιος! Δὲν ἤθελε, λέει, νὰ κάνῃ προδοσία! Τί θὰ πῇ αὐτό;

* ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ *

Η δόξα τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐναερίου μεταφορᾶς, ἀνήκει εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Στέφανον καὶ Ἰωσὴφ Μογγολφιέρους, οἱ ὁποῖοι κατεσκεύασαν τὸ πρῶτον πραγματικὸν ἀερόστατον, τὴν σφαῖραν, ἡ ὁποία ἔλαβε τὸ ὄνομά των.

Ἡ πρώτη Μογγολφιέρα ἐπληρώθη διὰ καπνοῦ, παραχθέντος ἐκ τῆς καύσεως μαλλιοῦ καὶ ὑγρῶν ἀχύρων

καὶ ὑψώθη ἐνώπιον τῶν καταπλήκτων θεατῶν τὴν 5ην Ἰουνίου τοῦ 1783 εἰς Annonay. Ἦτο κατεσκευασμένη ἀπὸ ὕφασμα διαμέτρου 110 ποδῶν καὶ βάρους 500 λιβρῶν.

Οἱ ἀδελφοὶ Μογγολφιέροι, κληθέντες ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, μετέβησαν εἰς Παρισίους καὶ τὴν 19ην Σεπτεμβρίου ἀνυψοῦτο εἰς Βερσαλλίας ἡ σφαῖρα των, παρουσίᾳ τοῦ Λουδοβίκου 16ου καὶ πλήθους κόσμου. Μὲ τὴν σφαῖραν αὐτὴν μετεφέρθησαν οἱ πρῶτοι ἐναέριοι ἐπιβάται: ἕνας κόκορας, μιὰ πάπια καὶ ἕνα πρόβατο. Τὸ ταξείδιον τῶν... εὐτυχῶν αὐτῶν ζώων ἔληξεν ὁμαλῶς, χωρὶς δυστύχημα. Ἔσπασε μόνον ἡ ἀριστερὴ φτεροῦγα τοῦ κόκορα, ἀπὸ λάκτισμα τοῦ προβάτου. Αὐτὸ ὅμως ἔγινε πρὸ τῆς ἀπογειώσεως.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν δυὸ τολμηροὶ εὐγενεῖς, ὁ Ντὲ Ροζιὲ καὶ ὁ μαρκήσιος Ντ' Ἀρλάντ, παρὰ τοὺς ἐνδοιασμοὺς τοῦ Μογγολφιέρου, ἐπεχείρησαν τὸν πρῶτον ἐναέριον πλοῦν, διανύσαντες τὸν Νοέμβριον τοῦ 1783 ἀρκετὴν ἀπόστασιν.

Τὴν ἰδίαν περίπου ἐποχὴν ὁ Σάρλ ἐπετύγχανεν ἀνύψωσιν ἀεροστάτου πληρωθέντος δι' ὑδρογόνου.

Ὁ ἄνθρωπος

Οἱ ἀθλητικοὶ κύκλοι προβλέπουν ὅτι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας ποὺ θὰ γίνουν τὸ 1940 εἰς τὴν Φινλανδίαν θὰ σημειωθοῦν πολλὰ νέα ρεκόρ.

Ἀλλὰ εἶναι εὔκολον νὰ καταρριφθοῦν αἱ ἐπιδόσεις, ποὺ ἔχουν πραγματοποιηθῆ ἕως τώρα; Εὔκολον ὄχι, δυνατὸν ὅμως.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει φθάσει εἰς τὰ ἀνώτερα ἐπίπεδα τῆς ἀποδόσεώς του. Καὶ κάθε νέον ρεκόρ, θὰ σημειώνεται

μὲ μεγάλη προσπάθεια καὶ δυσκολία.

Ὁ ταχύτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Νέγρος Τζέσσε Ὄουενς. Ὁ δρομεὺς αὐτὸς ἐκάλυψε τὸ 1936, εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Βερολίνου, τὰ 100 μέτρα εἰς 10 δευτερόλεπτα καὶ 2)10 (10.2). Ὁ χρόνος αὐτὸς ἀντιστοιχεῖ— θεωρητικῶς — εἰς 35.294 μ τὴν ὥρα. Εἶναι τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς φυσικῆς ταχύτητος ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ὁ ἄνθρωπος, μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, ἕως ὅτου δηλ. καταρριφθῆ τὸ ρεκὸρ τοῦ Ὄουενς.

Αὐτὰ στὴν ξηρά.

Στὴ θάλασσα — ἢ μᾶλλον στὸ νερὸ — ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀναπτύξει — κολυμβῶντας— θεωρητικὴν ταχύτητα 6.382 μέτρων τὴν ὥρα.

Τὸ ρεκὸρ ἀνήκει εἰς τὸν περίφημον Ἀμερικανὸν κολυμβητὴν Πέτερ Φίκ, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχε χρόνον 56'' καὶ 4)10 (56.4) εἰς τὴν ἐλευθέραν κολύμβησιν 100 μ.

Τριάντα πέντε χιλιόμετρα στὴν ξηρὰ καὶ ἕξ χιλιόμετρα στὴ θάλασσα. Εἶναι ἡ ἀνωτέρα ταχύτης ποὺ ἀνέπτυξεν ὡς τώρα ὁ ἄνθρωπος. Θεωρητικὴ πάντως, γιατὶ μιὰ τέτοια ταχύτης εἶναι ἀδύνατον νὰ συνεχισθῇ πέραν τῶν 200 μέτρων.

ΑΠΟ ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΣΙΤΣΑΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ, Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΟΓΡΗΑΣ

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ Σουλιῶτες μάχονταν ἡρωϊκὰ ὑποχωρῶντας πρὸς τὴν Ἁγιὰ Παρασκευή, ὅπου ὁ Σαμουὴλ ἀνύψωσε τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ κι' ἦτανε ἕτοιμος γιὰ τὸν τελευταῖο ἀγῶνα μαζὶ μὲ τὸν Καραϊσκάκη καὶ τὸν Μπότσαρη.

Πάλι ἔστειλε ὁ Ἀλῆς τὸν Τζαβέλλα. Αὐτὸς ὅμως πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Πάργα παρακαλῶντας νὰ δώσουν ἄσυλο στὰ γυναικόπαιδα. Ἤθελε νὰ ἀναλάβῃ πάλι τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Ἀλῆ. Μὰ οἱ κάτοικοι τῆς Πάργας τὸν ἔστειλαν στὴν Κέρκυρα κι' ἀπὸ κεῖ δὲν ἦρθε σύντομα ἡ ἀπάντησι. Στὸ ἀναμεταξὺ τὸ σχέδιό του προδόθηκε στὸν Ἀλῆ καὶ τὸν γυιό του τὸ Βελῆ. Δὲν τοῦ ἔμενε τώρα τίποτα ἄλλο πιὰ παρὰ νὰ γυρίσῃ στὸ Σοῦλι καὶ νὰ πολεμήσῃ στὸ φρούριο τὸν τελευταῖον, τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπελπισίας.

Πολέμησαν μὲ γενναιότητα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴ χωρέσουν τὰ χαρτιά. Κάθε στιγμὴ ἦτανε κι' ἕνα μεγάλο βῆμα γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Κάθε λιθάρι, κάθε σπιθαμὴ γῆς ποὺ χάνανε ἦτανε γι' αὐτοὺς σπαραγμός. Ὁ γέρο Μπότσαρης μ' ἕνα κομμάτι μόνο σπαθιοῦ χτύπαγε λυσσασμένα. Ἡ γυναῖκα του ἔβαλε φωτιὰ στὸ σπίτι καὶ θάφτηκε μέσα. Ἡ Γκόλφω τράβηξε μὲ τὸν γέρο καπετάνιο, μὲ τὸν Γιῶργο καὶ τὸν Μάρκο πρὸς τὸ φρούριο.

Τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐταπάρνησι τῶν πολεμιστῶν ἦτανε τόσο μεγάλα ποὺ ὁ Βελῆς τοὺς θαύμασε καὶ τοὺς πρότεινε συνθηκολόγησι.

* * *

Τὸ χιόνι πέφτει ἀδιάκοπο, ἥσυχο. Λευκὸ κι' ἀνάλαφρο σὰν νὰ θέλῃ νὰ σαβανώσῃ τὸ Σοῦλι. Παντοῦ ἐρείπια. Οἱ Σουλιῶτες ποὺ ἔμεναν τρεῖς μῆνες ἀκόμη μέσα στὸ φρούριο τοῦ Σαμουὴλ ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφή, χωρίστηκαν σὲ τρία τμήματα. Ἕνα μὲ τὸν Τζαβέλλα θὰ τραβοῦσε πρὸς τὴν Πάργα, δεύτερο μὲ τὸν Γιῶργο καὶ τὸ Μᾶρκο Μπότσαρη γιὰ τὸ Ζάλογγο καὶ τὸ τρίτο γιὰ τὴ Ρενιάσα. Ὁ Σαμουὴλ θἄμενε στὸ κάστρο.

«Μέσα στὴν καρδιά σας παίρνετε τὶς ρίζες τοῦ Σουλιοῦ. Κι' ἂν φεύγετε τώρα ἡ ψυχή σας μένει ἐδῶ πετῶντας πάνω ἀπὸ τὰ ρημάδια. Μιὰ φορὰ θὰ ξαναβρῆτε πάλι τὸ δρόμο πρὸς τὶς κορφές. Ἔχετε πάντα στὸ νοῦ σας πὼς ὁ προδότης εἶναι τὸ πιὸ φαρμακερὸ φίδι στὸν κόσμο. Ἔπρεπε κι' αὐτὸ νὰ τραφῇ μέσα στὸν κόρφο μας».

Οἱ καπεταναῖοι ἔπιασαν τὸ χέρι του μὲ ὑγρὰ μάτια. Ὁ Γιῶργος ἔσκυψε καὶ τὸ φίλησε στοργικά.

«Παρακάλα γιὰ ὅλους μας!» τοῦ εἶπανε.

Ἡ Γκόλφω ἦτανε ἄρρωστη. Ἀπὸ δυὸ μέρες ἡ πληγή της στὴν ὠμοπλάτη ἀφώρμισε. Εἶχε πυρετό. Παραμιλοῦσε κατακόκκινη μὲ γυαλιστερὰ μάτια. Τὴν σήκωναν στὸν ὦμο πότε ὁ Μᾶρκος καὶ πότε ὁ Γιῶργος ὥς που νὰ κατεβοῦν τ' ἀπόκρημνο μονοπάτι.

* * *

Στὴν Ἁγία Παρασκευὴ τώρα μοναχὸς ὁ Σαμουὴλ μὲ μερικοὺς δικούς του.

Ἐκεῖ θὰ ἔπαιρνε τὰ χρήματα, ὅπως ἦτανε ἡ συμφωνία, γιὰ νὰ παραδώσῃ τὰ ὑπόλοιπα πολεμεφόδια.

Ὅταν ὁ στρατηγὸς τοῦ Ἀλῆ ὑπέγραψε καὶ πλήρωσε, τοῦ λέγει εἰρωνικά:

«Καὶ τώρα Σαμουὴλ τί τιμωρία, νομίζεις, θὰ σοῦ βάλη ὁ Ἀλῆς, ἀφοῦ εἶχες τὴν ἀφοβιὰ νὰ μείνῃς μοναχὸς ἐδῶ;».

«Καμμιά, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ μὲ τρομάξῃ», λέγει ἀτάραχος μὲ φωτεινὰ μάτια κυττῶντας τὸ στρατηγό. «Καμμιὰ ποὺ νὰ τρομάξῃ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν φοβᾶται τὸ θάνατο».

Ἀμέσως ξεπήδησε καὶ τραβήχτηκε πρὸς τὴν πόρτα. Τὰ μαλλιά του ἦτανε ἀχτῖδες καὶ τὰ γένεια του φλόγες καὶ σπίθες. Σήκωσε τὸ λύκο κι' ἄδειασε τὸ πιστόλι του πάνω στὸ βαρέλι τῆς μπαρούτης ἐκεῖ ποὺ ἀπάνω κάθονταν πρωτήτερα. Μιὰ φοβερὴ ἔκρηξι κι' ὅλα σωριάστηκαν στὸν γκρεμνό.

Λένε πὼς δὲν βρήκανε τίποτε ἀπὸ τὸν Σαμουήλ. Μόνο εἴδανε τὸ μαῦρο του καβάδι νὰ πετᾷ πρὸς τὸν χειμωνιάτικον οὐρανὸ ἀνάμερα στὶς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ. Αὐτὸ ἦτανε τὸ ἐπικήδειο τραγοῦδι πάνω στὶς ἡρωϊκὲς ἐκεῖνες κορφές.

* * *

Ὁ Ἀλῆς ὅμως, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὴν πρᾶξι αὐτὴ τοῦ Σαμουὴλ κατεδίωξε τοὺς κουρασμένους καὶ τοὺς ἀφανισμένους φυγάδες. Ὁ Τζαβέλλας κατώρθωσε νὰ φτάσῃ στὴν Πάργα.

Στὴ Ρενιάσα, ὅπου εἴχανε καταφύγει γυναῖκες καὶ

παιδιά, εἴκοσι πέντε οἰκογένειές κατακρεουργήθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες, ποὺ ἤτανε τόσο ἀγανακτησμένοι γιὰ τὴν πεισματικὴ ἀντίστασι τοῦ Σουλιοῦ.

Ἡ Δέσπω, ἡ χήρα τοῦ Βότζη, κλείστηκε μὲ τὶς κόρες της καὶ τ' ἀγγόνια της στὸν Πύργο Κουλᾶ. Μὲ μερικὰ ντουφέκια, ποὺ εἴχανε, πολεμοῦσαν ἀκόμα.

Σὰν εἶδε πῶς θάπεφταν ζωντανὲς στὰ χέρια τῶν Τούρκων ἔβαλε φωτιὰ στὸ μπαροῦτι καὶ ἀνατινάχτηκε μὲ ὅλες μαζὶ στὸν ἀγέρα.

* * *

Ἡ μικρὴ συνοδεία τοῦ Μπότσαρη καὶ τοῦ Καραϊσκάκη μὲ ἑκατὸν γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ μὲ ἑκατὸν πενήντα πέντε ἄνδρες βιαζότανε νὰ φτάση στὸ Ζάλογγο. Μπροστὰ ὁ γέρο καπετάνιος ἔσερνε τὴ συνοδεία σὰν γερανὸς ποὺ σέρνει στὰ φτερά του τὰ χελιδόνια τοῦ Μαρτιοῦ, δαρμένα ἀπὸ τὴν τρικυμία. Οἱ μάννες βαστοῦσαν τὰ μωρά τους σὰν ἀνθισμένα τριαντάφυλλα πάνω στὰ στήθια τους. Τὸ Ζάλογγο κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ σὲ ὕψος ποὺ ζαλίζεται κανεὶς σὰν βλέπει κάτω. Ἐκεῖ θάτανε πιὸ ἀσφαλισμένοι. Τὸ χιόνι, ποὺ εἶχε στιβάξει ἀπὸ χτές, τοὺς μπόδιζε νὰ προχωροῦνε γλήγορα. Τὰ μουλάρια προχωροῦσαν λαχανιασμένα. Οἱ γυναῖκες φορτωμένες σκόνταφταν μέσα στὸ χιόνι καὶ κάθε τόσο γονάτιζαν σὰν νὰ θέλανε νὰ προσευχηθοῦνε. Κι' ὅμως ἔπρεπε νὰ βιάζωνται. Αὐτοί, ποὺ ὡδηγοῦσαν, ξέραν καλὰ τὸ μονοπάτι. Ὅμως ἡ κούρασι, ἡ θλίψι καὶ ἡ ἀπελπισία τοὺς εἴχανε πιὰ ἀφανίσει. Μὲ πυρετωμένα μάτια κύτταζαν ὁλοένα πίσω ἂν τοὺς ἀκολουθοῦσαν οἱ ἐχθροί.

Οἱ δύο νέοι καπεταναῖοι ὁ ἕνας μπροστὰ κι' ὁ ἄλλος πίσω βάδιζαν μὲ ξεσκισμένη τὴν καρδιά. Ὁ Γιῶργος πήγαινε πλάϊ στὸ μουλάρι, ποὺ ἤτανε φορτωμένη ἡ Γκόλφω. Μὲ ἀναμμένη τὴν ὄψι ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ μὲ ξερὰ τὰ χείλη σκεπασμένη μὲ μιὰ κουβέρτα ὥς τὸ λαιμὸ παραμιλοῦσε.

«Διψῶ...», λέγει μιὰ στιγμή.

Κι' ὁ Γιῶργος πῆρε μιὰ χούφτα χιόνι πάνω ἀπὸ ἕνα πρινάρι καὶ τῆς ἔβρεξε τὸ ξερὸ στόμα. Πόσο ἤτανε λυπημένος αὐτὴν τὴν ὥρα!

Τὸ χέρι τῆς συμφορᾶς τοῦ ἔσφιγγε τὸ λαιμό, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ τὸν πνίξη. Ποῦ νὰ εἶναι τώρα ὁ Σαμουήλ; Τὸ δαμασκὶ σπαθὶ μὲ τ' ἀραβικὰ σημάδια κρέμονταν στὴ ζώνη του, ἀκόμα ἤτανε ματωμένο, μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνη ἕνα σπαθὶ ἔστω καὶ μὲ παράξενα ψηφιὰ σὲ μιὰ τέτοια θεομηνία; Γιατὶ ἐδῶ τοὺς βρῆκε τοῦ Θεοῦ ἡ ὀργή:

Κεῖνος ὁ Πήλιο Γκούσης, σκέφτηκε κι' ἀνατρίχιασε. Ἂν τὸν σκότωνα κεῖνο τὸ βράδυ δὲν θὰ μᾶς ἔπαιρνε τώρα ἡ μπόρα!

Ξαφνικὰ ἡ Γκόλφω μουρμούρισε κάτι. Μὲ καθαρὴ δυνατὴ φωνὴ ἄρχισε νὰ τραγουδῆ ἕνα τραγοῦδι, ποὺ σὰν μαχαῖρι ξέσκιζε τὸν καθαρὸ πρωϊνὸν ἀγέρα.

«Μὲ πᾶν νύφη στὴν ἐκκλησιά, γιὰ νὰ μὲ στεφανώσουν
ποῦν τὰ κορίτσια τὰ ὄμορφα λεμονανθοὺς νὰ στρώσουν».

Ἡ συνοδεία σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή. Κυττάχτηκαν καὶ πάλι ξεκίνησαν τὸν κουραστικό τους δρόμο. Τὰ δάκρυα ὅλων στάζαν στὸ χιόνι, ἐνῷ τὸ τραγοῦδι τῆς Γκόλφως ψηλό, καθαρό, γεμάτο πυρετὸ ξαπλώνονταν καὶ γέμιζε τὰ χιονισμένα πλάγια.

Ὁ Γιῶργος δάγκανε τὰ χείλη του ποὺ τρέμανε. Ὁ Μᾶρκος σφούγγιζε τὰ μάτια του κάποτες μὲ τὴν ἀπαλάμη.

Ὁ δρόμος ἤτανε πραγματικὰ βαρύς.

... ποῦν τὰ κορίτσια τὰ ὄμορφα λεμονανθοὺς νὰ στρώσουν.

Τώρα πετοῦσαν οἱ ἄσπρες νιφάδες ἀλαφρὲς σὰν ἀληθινοὶ λεμονανθοί.

Ἔφτασαν στὸ Ζάλογγο. Πέντε μέρες ἀπέκρουσαν ἀπὸ κεῖ τοὺς Τούρκους, ποὺ τοὺς πήρανε ξοπίσω. Ὁ Μᾶρκος κι' ὁ Γιῶργος κι' ὅλοι πολέμησαν σὰν ἥρωες, ποὺ καμμιὰ ἱστορία δὲν θὰ μπορέση νὰ περιγράψη. Σώθηκαν οἱ λίγες τροφὲς ποὺ εἴχανε μαζί τους. Πεινοῦσαν. Διψοῦσαν. Χιόνι δὲν εἶχε πιά. Ὁ ἥλιος τὄλυωσε.

Τὸ παραλήρημα τῆς Γκόλφως «διψῶ» ἔκανε τὴ δίψα πιὸ μεγάλη καὶ τὸ «πεινῶ» τῶν παιδιῶν ἔφτανε σὰν μαχαῖρι στὴν καρδιά. Πῶς μπορεῖ νὰ μαζευτῆ τόση θλῖψι πάνω στὸν ἄνθρωπο; Τὰ μάτια σπίθιζαν, τὰ χέρια τρέμαν, ἡ καρδιὰ ἔσταζε αἷμα, τὰ λόγια ὅλο καὶ λιγόστευαν.

Ὀγδόντα γυναῖκες, ποὺ δὲν μποροῦσαν πιὰ ν' ἀκοῦνε τὸ «πεινῶ» τῶν παιδιῶν τους, τὸ πήρανε ἀπόφασι.

Μὲ τρεμάμενα χέρια καὶ πιὸ τρεμάμενη καρδιὰ σήκωσαν τὰ μικρά τους καὶ τἄρριξαν στὸν γκρεμνό, ποὺ στὸ βάθος του κυλοῦσε ὁ ποταμὸς σὲ βάθος ἄμετρο. Στερνὰ πιάσανε κύκλο τὸ χορό. Τὸ ἠχερὸ τραγοῦδι ἀπὸ ὀγδόντα στόματα ἀντιλάλησε στὴ ρεματιὰ καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ὁ γῦρος ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ βράχου πηδοῦσε ἡ πρώτη τοῦ χοροῦ στὴν ἄβυσσο.

Ἤτανε ἕνα πανηγῦρι τῆς ἀπελπισίας. Κάτι τέτοιο δὲν ἔχει νὰ παρουσιάση καμμιὰ ἱστορία.

Μπροστὰ τὰ παλληκάρια ρίχνανε τὸ τελευταῖο τους φυσέκι γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὶς γυναῖκες καὶ τὶς ἀδελφές των ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι κι' ἀπὸ τὴ σκλαβιά. Πίσω οἱ γυναῖκες αὐτὲς καὶ οἱ ἀδερφὲς πηδοῦσαν τραγουδῶντας πρὸς τὸ θάνατο γιὰ νὰ ξαλαφρώσουν τοὺς ἄνδρες καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀπὸ τὴν φροντίδα αὐτή.

Σὰν σώθηκε τὸ μπαροῦτι, οἱ τροφὲς ἤτανε μέρες σωμένες, πέρασαν μιὰ σκοτεινὴ νύχτα μ' ἕνα γιουροῦσι ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς πολιορκητές, ὁ Γιῶργος κι' ὁ Μᾶρκος μὲ τὰ σπαθιὰ γυμνά. Ξοπίσω τους ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἀπὸ τὶς διακόσιες πενήντα πέντε ψυχὲς μόνο οἱ ἑκατὸ φτάσανε στὴν Πάργα. Τὸ μουλάρι, ποὺ ἤτανε φορτωμένη ἡ Γκόλφω, ἔφτασε ἀδειανό. Κάπου σ' ἕναν κατήφορο μέσα στὴ νύχτα πήδηξε κι' ἡ Γκόλφω στὸν γκρεμνὸ νὰ βρῆ τὶς ἀδερφοῦλες της.

* * *

Ἡ πρώτη ἀγάπη τοῦ νεαροῦ πολεμιστοῦ δὲν ὡρίμασε, δὲν ἔγινε καρπός. Τοὔμεινε ἄνθι στὴν καρδιὰ γιὰ νὰ μυρίζη ἀργότερα ἁγνὴ σὰν λεμονάνθι ὅλη του τὴ ζωὴ κι' ὅλη του τὴν ὕπαρξι.

ΤΕΛΟΣ

Η ΑΛΙΕΙΑ ΤΩΝ ΦΑΛΑΙΝΩΝ

Ἀπὸ τὴν παγωμένην Ἀνταρκτικὴν φθάνουν αἱ μᾶλλον ἐνθαρρυντικαὶ πληροφορίαι. Ὁ ἁλιευτικὸς στόλος, τὸν ὁποῖον ἡ Γερμανία ἔστειλεν εἰς τοὺς ἀντίποδας τοῦ γηραιοῦ μας πλανήτου ἔφθασεν εἰς τὸν προορισμόν του.

Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀποστολῶν πιστεύουν ὅτι γυρνῶντας στὴ Γερμανία θὰ φέρουν καὶ τὴν πλουσία λεία ἄφθονη, γιὰ τὴν ὁποία ἀνέλαβαν τόσον μακρυνὴν ἐκστρατεία. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν Γερμανῶν ψαράρων εἶναι τὸ ψάρεμα φαλαινῶν. Τὰ μεγάλα αὐτὰ κήτη εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τῆς γῆς συγκεντρώνονται κατὰ πολυάριθμα κοπάδια, τὸ δὲ ψάρεμά των, δύσκολο καὶ ἐπίπονο, εἶναι ἐν τούτοις πολὺ ἀποδοτικό. Ἡ ἁλιευτικὴ αὐτὴ ἐκστρατεία ἔγινεν ὑπὸ τὴν ἀρχηγία καὶ τὴν πρωτοβουλία τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στάνφορτ δόκτωρος Μπράντ, ὅστις ἐπὶ πολλὰ χρόνια διηύθυνε τὸ Ἰνστιτοῦτον γεωργικῶν ἐρευνῶν τοῦ Βερολίνου.

Ὁ δρ. Μπράντ πιστεύει ὅτι μόνον διὰ τοῦ λίπους τῶν ψαριῶν καὶ εἰδικῶς τῆς παραγομένης ἀπὸ αὐτὰ μαργαρίνης εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπισθῆ ἡ ἔλλειψις βουτύρου εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ἀπὸ τὶς φάλαινες οἱ Γερμανοὶ δὲν χρησιμοποιοῦν μόνον τὸ λῖπος των. Τὰ ἁλιευτικὰ τὰ συνοδεύουν καὶ ἄλλα μεγάλα πλοῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὁλόκληρα πλωτὰ ἐργοστάσια. Εἰς τὰ ἐργοστάσια αὐτὰ γίνεται συστηματικὴ ἐπεξεργασία, εἰς τρόπον ὥστε ἀπολύτως τίποτε, οὔτε τὰ κόκκαλα καὶ τὰ πτερύγια, οὔτε καὶ αὐτὰ τὰ λέπια, δὲν μένουν ἀχρησιμοποίητα.

Ἡ Γερμανικὴ βιομηχανία, ἐπὶ παραδείγματι, ὀφείλει κατὰ σπουδαῖο λόγο τὰ λιπαντικὰ ἔλαιά της εἰς τὰ πλωτὰ ἐργοστάσια καὶ εἰς τοὺς ψαράδες της, ποὺ ἀτρόμητοι φθάνουν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ πλανήτου μας.

Αἱ τελευταῖαι πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ἰσχυρότατοι κυκλῶνες καὶ καταιγίδες λαμβάνουν χώραν στὶς θάλασσες τῆς Ἀνταρκτικῆς. Παρὰ τὴ φοβερὴ ὅμως θαλασσοταραχὴ καὶ κακοκαιρία, πολλὰ κοπάδια φαλαινῶν προσήγγισαν τὰ ἁλιευτικὰ πλοῖα.

Τὸ θέαμα τῶν φαλαινῶν εἶναι πολὺ γραφικὸ καὶ μεγαλοπρεπές. Σὰν μικρὰ νησάκια ξεπηδοῦν μέσα ἀπὸ τὰ κύματα οἱ τεράστιοι μαῦροι ὄγκοι των, ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ὁποίους σχηματίζονται μεγάλοι πίδακες θαλασσίου νεροῦ. Οἱ πίδακες αὐτοὶ εἶναι ὁ καλλίτερος στόχος γιὰ τὰ ἀτμοκίνητα καμάκια.

Λίγη εὐθυμία

ΠΟΛΥ ΕΞΥΠΝΟΣ!

Σὲ κάποιο οἰκοτροφεῖο ξύπνησε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους στὶς ἕξη τὸ πρωΐ καὶ πῆγε στὴν κουζίνα μὲ τὶς πυτζάμες του, κρατῶντας ἕνα ρακοπότηρο στὸ χέρι.

Ζήτησε νερό. Καὶ ἀφοῦ γέμισε τὸ μικρὸ ποτῆρι, γύρισε στὸ δωμάτιό του.

Μετὰ τρία λεπτὰ ὅμως ἐπέστρεψε πάλι στὴν κουζίνα μὲ τὸ ἴδιο ποτηράκι στὸ χέρι. Τὸ ξαναγέμισε μὲ νερό, ἔφυγε κι' ἐπέστρεψε γιὰ τρίτη φορὰ ζητῶντας νὰ τὸ ξαναγεμίση.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ ξενοδόχος. Μήπως ἔχετε τίποτα;

— Εἶμαι πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ ἔνοικος, ἀλλὰ στὸ δωμάτιό μου ἐξερράγη πυρκαϊὰ καὶ ἀσχολοῦμαι στὸ σβύσιμό της!...

ΜΕΓΑΛΗ ΜΥΩΠΙΑ...

Ὁ μύωψ. — Εἶναι τρομερὰ ἀστεῖο τὸ θέαμα αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ πιθήκου.

Ὁ φύλαξ. — Μὰ εἶναι ὁ ἀδελφός σας, ὁ καθηγητής, ποὺ σᾶς χαιρετᾶ!...

ΑΥΤΟ ΕΧΡΕΙΑΖΕΤΟ

Ὁ μηχανικός. — Ἰδοὺ ἕνα σχέδιον διασκευῆς τοῦ θεάτρου σας, σὲ τρόπον ποὺ νὰ μπορῆ ν' ἀδειάζη σὲ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ὁ θεατρώνης. — Ὡραῖα! Ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα ἕνα σχέδιο μὲ τὸ ὁποῖον νὰ γεμίζη τὸ θέατρο, ἔστω καὶ σὲ μισὴ ὥρα...

ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ...

Ὁ ἐπισκέπτης. — Γιατί χτυπᾶ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας;

Ὁ νεωκόρος. — Γιατί τραβάω αὐτὸ τὸ σχοινάκι, κύριε....

ΤΕΜΠΕΛΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Δυὸ φοβεροὶ τεμπέληδες συναντῶνται καὶ ὁ ἕνας λέει στὸν ἄλλον:

— Χθὲς τὴν νύχτα εἶδα ἕνα παράξενο ὄνειρο! Εἶδα ὅτι ἐδούλευα.

— Ὄνειρο τὸ λὲς αὐτὸ ἢ ἐφιάλτη! ἀπαντᾶ ὁ ἄλλος.

ΑΦΕΛΕΙΑ

— Εἶμαι πατέρας ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ.

— Σὲ συγχαίρω. Ἀγοράκι εἶναι;

— Ὄχι!

— Ὥστε κορίτσι;

— Μπᾶ! τὸ μάθατε κι' ὅλας;

ΘΑ ΕΔΕΧΕΤΟ;

Ὁ ληστὴς στὸν κουρέα:
— Γρήγορα, κατέβαινε ὅ,τι ἔχεις!
— Δυστυχῶς κύριε, δὲν ἔχω τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σᾶς, εἶναι νὰ σᾶς ξουρίσω...

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΕ ΤΗ ΔΙΚΗ

Ὁ Ἰσμαὴλ εἶχε μιὰ δίκη καὶ ἦταν πολὺ στενοχωρημένος. Ὁ δικηγόρος τοῦ Ἰσμαήλ, ἀφοῦ ἄκουσε τὴν ὑπόθεσι τοῦ εἶπε:

— Ἡ ὑπόθεσίς μας εἶναι πολὺ ἄσχημη, κύριε Ἰσμαήλ.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἔμεινε σκεπτικός.

— Ἄκουσε, εἶπε σὲ λίγο. Θὰ στείλω στὸ δικαστὴ ἕνα δῶρο καὶ ἐλπίζω ἔτσι νὰ βγάλη εὐνοϊκὴ γιὰ μένα ἀπόφασι.

— Μὴ κάνεις τέτοιο πρᾶγμα, κύριε Ἰσμαήλ. Ὁ δικαστὴς εἶναι πολὺ τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἂν τοῦ πᾷς δῶρο θὰ τὸν δυσαρεστήσης πολύ.

Ὁπωσδήποτε ἡ δίκη ἔγινε. Καὶ πρὸς κατάπληξιν τοῦ δικηγόρου, ἡ ἀπόφασις ἦταν εὐνοϊκὴ γιὰ τὸν πελάτη του.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, εἶπε ὁ δικηγόρος.

— Ἐγὼ ἤμουνα βέβαιος ὅτι θὰ κερδίζαμε, ἀπήντησε ὁ Ἰσμαήλ. Παρὰ τὴν συμβουλή σας ἔστειλα γιὰ δῶρο ἕνα λαγὸ στὸν δικαστή.

— Εἶναι δυνατόν;

— Μάλιστα. Μονάχα καρφίτσωσα ἐπάνω στὸν λαγὸ τὴν κάρτα τοῦ ἀντιδίκου μας!...

ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟ;

Ἕνας περίφημος ψεύτης, πάνω σὲ ἕνα καυγᾶ, δάγκωσε τ' αὐτὶ ἑνὸς ἀνθρώπου. Πῆγαν στὸ δικαστήριο. Ὁ τραυματισθεὶς εἶπε στὸν δικαστή:

— Εἶναι τόσο σκληρός, κύριε δικαστά, ὥστε μοῦ δάγκωσε μὲ λύσσα τ' αὐτί.

Κι' ὁ ψεύτης διαμαρτυρόμενος:

— Ψέματα, κ. δικαστά! Μόνος του τὸ δάγκωσε!...

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

Ὁ κυνηγὸς διηγῶταν τὶς περιπέτειές του:

— Στὴ ζωή μου ἔχω δῆ πολλὰ παράξενα πράγματα. Κανένα ὅμως δὲν ἦταν τόσο περίεργο ὅσο ἐκεῖνο ποὺ μοῦ συνέβη ὅταν πῆγα νὰ κυνηγήσω ἀγριόπαπιες σ' ἕνα βορεινὸ μέρος.

— Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ ἀκροατής του. Γιὰ λέγε! Εἶμαι ὅλος αὐτιά.

— Λοιπόν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν ἡ ψυχρότερη τοῦ χρόνου καὶ κυνηγοῦσα σὲ μιὰ μεγάλη λίμνη ποὺ εἶχε παγώσει τελείως. Πάνω στὴν ἐπιφάνειά της ἦσαν χιλιάδες ἀγριόπαπιες καὶ τῆς καθεμιᾶς τὰ πόδια ἦσαν παγωμένα καὶ βυθισμένα μέσα στὸν πάγο. Ἔρριξα μιὰ ντουφεκιὰ σὲ μιὰ καὶ νά! Βλέπω ὅλο τὸ κοπάδι νὰ πετᾶ διὰ μιᾶς ψηλὰ στὸν ἀέρα παίρνοντας μαζί του ὁλόκληρη τὴν παγωμένη λίμνη!

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Ὁ λοχίας. — Τί δουλειὰ ἔκανες πρὶν ἔλθης στὸ στρατό;

Ὁ στρατιώτης. — Ἠθοποιός.

Ὁ λοχίας. — Κρῖμα σὲ σένα! Ἠθοποιὸς καὶ νὰ μὴ μπορῆς νὰ παραστήσης ἕνα ἁπλοῦν στρατιώτη;

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος συζητοῦν γιὰ τὴν κολυμβητική τους δεινότητα.

— Ἐγώ, λέει ὁ Πέτρος, κρατῶντας στὸ χέρι μου μιὰ ψιλὴ βελόνα καὶ μιὰ κλωστή, βουτάω σὲ πενῆντα μέτρα βάθος καὶ βγαίνω μὲ τὴν κλωστὴ περασμένη στὴν βελόνα.

— Κι' ἐγώ, ἀπαντᾶ ὁ Παῦλος, βουτάω σὲ διπλάσιο βάθος μὲ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 100 δραχμῶν καὶ βγαίνω κρατῶντας τὶς 100 δραχμὲς σὲ ψιλά!

ΑΣΦΑΛΗΣ ΤΡΟΠΟΣ

— Πῶς γνωρίζεις τὴν παληὰ κόττα ἀπὸ τὴ νέα;

— Ἀπὸ τὰ δόντια.

— Τί λές; Αὐτὸ γίνεται στὰ ἄλογα. Ἡ κόττα δὲν ἔχει δόντια.

— Ἔχω ὅμως ἐγώ!

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Ὁ καθηγητής. — Πές μου μιὰ ἰδιότητα τῆς θερμότητος.

Ὁ μαθητής. — Ἡ θερμότης προκαλεῖ διαστολὴν τῶν σωμάτων.

Ὁ καθηγητής. — Λαμπρά! Τώρα θέλω νὰ ἀκούσω ἕνα παράδειγμα.

Ὁ μαθητής. — Τὸ θέρος ποὺ ἡ θερμότης εἶναι μεγαλυτέρα, οἱ ἡμέρες διαστέλλονται καὶ γίνονται μεγαλύτερες!

Σπασοκεφαλιές

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ;

Ὁ κ. Πέτρας εἶπε στὸν ὑπηρέτη του:

— Χθὲς τὸ βράδυ εἶχα βάλει ἕνα κατοστάρικο σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ τραπέζι, καὶ τώρα δὲν τὸ βρίσκω. Μήπως τὸ εἶδες;

— Ναί, κύριε, τὸ πῆρα ἐγὼ καὶ τὸ-βαλα μέσα στὸ βιβλίο, ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ γραφεῖο σας.

— Διάβολε! Καὶ ἐπέστρεψα τὸ βιβλίο στὸν φίλο ποὺ μοῦ τὸ εἶχε δανείσει. Τρέχω νὰ δῶ.

Μετὰ μιὰ ὥρα ὁ κ. Πέτρας ἐπέστρεψε καὶ ξαναρώτησε τὸν ὑπηρέτη:

— Μὰ εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι εἶχες βάλει τὸ κατοστάρικο μέσα στὸ βιβλίο τοῦ φίλου μου; Ψάξαμε μαζί, ἀλλὰ δὲν βρήκαμε τίποτε.

— Πῶς, κύριε! Θὰ μποροῦσα μάλιστα νὰ σᾶς πῶ καὶ τὸ μέρος ὅπου τὸ εἶχα βάλει: ἦταν ἀνάμεσα στὶς σελίδες 87 καὶ 88.

— Πολὺ περίεργο! Θὰ ξαναγυρίσω πάντως στὸ φίλο μου νὰ ψάξουμε πάλι τὸ βιβλίο.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ κύριος ἐπέστρεψε ἄπρακτος. Ἦταν ὅμως θυμωμένος αὐτὴ τὴ φορά.

— Ἔλα, εἶπε ἀγριεμένος τοῦ ὑπηρέτου του, ἄφησε τὶς ἐξυπνάδες. Ἐσὺ πῆρες τὸ κατοστάρικο! Καὶ ἔχω τὴν ἀπόδειξι...

Μπορεῖτε νὰ βρῆτε ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀπόδειξις;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 16ου ΦΥΛΛΟΥ

Εἰς τὰ κάτωθι σχήματα βλέπετε τὸν τρόπον τῆς ἑνώσεως τῶν 21 στιγμῶν μὲ μίαν γραμμὴν καὶ τὸ χώρισμα τοῦ ὡρολογίου μὲ δύο γραμμὰς σὲ τρία μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει ἄθροισμα 26.

Κρυπτογραφικόν: Μιλτιάδης, Ἠλιάς, Ἅδης, λαΐδη, ἀδάμας, τάλας, δάς.

Αἴνιγμα: Πόνος — ὄνος.

Τρίγωνον: Ἄρης, ρίς, ἧς, Σ.

Γεωγραφικόν: Λευκάς, Σέρραι, Κασπία, Ἀραβία, Κάϊρον, Ἄνδρος. Διαγωνίως: Λέσβος.

Ναὶ ἢ ὄχι: Ὁ Μωάμεθ, ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, οἱ σύμμαχοι τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Γαλλίας, ἡ Ἰσλανδία, ὄχι. Τὸ ρεκὸρ τῶν 100 μ. καὶ ὁ Κανάρης, ναί.

Ἀκροστιχίς: Βελιγράδιον (Βόλος, Εὐρώπη, Λεωνίδας, Ἵππος, Γρανικός, Ρώμη, Ἄργος, Δανία, Ἰάσιον, Ὄλυμπος, Νάξος).

Μαγικὸν γράμμα: Κώμη, κόρος, βίος, φακός, Κῶς.

Πῶς ἀνεκαλύφθη: Ὁ ὑπηρέτης εἶπε ὅτι ὁ βιολιστής, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, ἔπαιζε βιολί. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ψευδές, διότι ἂν ἔπαιζε πράγματι ὁ βιολιστὴς θὰ ἐχαλάρωνε τὶς χορδὲς τοῦ ὀργάνου ὅταν ἐτελείωσε. Καὶ οἱ χορδὲς δὲν ἦσαν χαλαρωμένες, ἀφοῦ ὁ ἀνακριτὴς μπόρεσε νὰ παίξῃ.

ΕΝΑ ΓΑΪΔΟΥΡΟΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ!..

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.
2. Κάτοικος μιᾶς τῶν ἠπείρων (κλητ.).
4. Μέρος ἐπιφανείας.
5. Γυναικεῖον ὄνομα, συνδεδεμένον μὲ τὸν θρῦλον τοῦ Λεάνδρου, ὁ ὁποῖος διῆλθε κολυμβῶν τὸν Ἑλλήσποντον. — Ἄρθρον.
6. Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
2. Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
3. Αἰγυπτιακὴ θεότης τοῦ ἡλίου. — Καύσιμος ὕλη.
4. Κλωστή.
5. Νότα. — Μόριον τοῦ μέλλοντος.
6. Ἄνθη.
7. ΟΤ. — Θεὰ τῆς ἐκδικήσεως.
8. Ἀγύρευτος νὰ εἶναι...

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Θὰ ἀρχίσετε ἀπὸ τὸ τετραγωνίδιον ποὺ ἔχει τὸν ἀριθμὸν 1 καὶ περνῶντας ἀπ' ὅλα τὰ λευκὰ τετραγωνίδια, θὰ βγῆτε ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ φέρει τὸν ἀριθμὸν 2.

Πρέπει νὰ ἀποφύγετε τὰ μαῦρα τετραγωνίδια καὶ νὰ μὴ διασταυρώσετε τὴν πορεία σας, νὰ μὴ περάσετε δηλαδὴ δυὸ φορὲς ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄσπρο τετράγωνο.

Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

ΣΥΛΛΑΒΟΓΡΙΦΟΣ

α — α — α — α — α — αρ — αρ — ἀρ — βα — γο — δρει — θη — ι — κα — κης — κο — κος — κυ — λα — λαι — λε — λι — λων — με — μις — μο — νε — νε — νη — νης — νι — νο — ξε — ξε — ξι — ο — ὸς — ος — παρ — παρ — ρα — ρα — ρι — ρίων — ση — σο — σκα — τε — τει — της — τι — φι — φων — χι — ω — ων.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω, 56 συλλαβαί, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθοῦν δέκα ἑπτὰ λέξεις, μὲ τὰς ἑξῆς σημασίας:

1) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος, 2) Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, 3) Νῆσος τοῦ Ἀνατολικοῦ Αἰγαίου, 4) Τίτλος ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ, 5) Πόλις ἐπὶ τῆς Μεσογείου, μὲ ἀκμάζουσαν ἑλληνικὴν παροικίαν, 6) Ὄρος τῆς Ἑλλάδος, 7) Στρατηγὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, 8) Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, 9) Ἀρχαῖος Ἕλλην συγγραφεύς, 10) Ἕλλην ποιητὴς τοῦ 19ου αἰῶνος, 11) Ἀρχαία Θεά, 12) Μία τῶν Ἑπτανήσων, 13) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος, 14) Κόλπος τῆς Πελοποννήσου, 15) Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, 16) Πόλις τῆς Ἠπείρου, 17) Ἀρχαῖος νομοθέτης.

ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχήματος, ποὺ βλέπετε παραπλεύρως, νὰ τοποθετήσετε τοὺς ἀριθμοὺς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, οὕτως ὥστε, προσθέτοντες αὐτοὺς καθέτως καὶ ὁριζοντίως, νὰ εὑρίσκετε ἄθροισμα 15.

Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

= Θηρίον
= Ὀργάνωσις
= Ὁ ὑπάρχων
= Σύμφωνον

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΔΗΜ. ΣΙΣΚΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ 2ον τῆς δευτέρας κ.λ.π. ἀποτελοῦν Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα.

1. Ἱερὸς χῶρος, 2. Νῆσος, 3. Δροσερὸς ἀέρας, 4. Ἀρχαῖος μυθοποιός, 5. Ἀρχαῖος νομοθέτης.

ΑΝ. ΧΑΛΑΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Σὲ οὐρανὸ ἀρμενίζουμε
τὸν κόσμο φοβερίζουμε
ἀσπρίζουμε, μαυρίζουμε
Φωτιά, νερὸ ξερνᾶμε,
τὸν κόσμο εὐλογᾶμε.

Ι. Δ. ΔΗΜΑΚΗΣ

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΑΝΕΚΗΡΥΞΑΝ ΔΙΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΑΡΧΗΓΟΝ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως παρουσιάσθη τὸ παρελθὸν Σάββατον πολυμελὴς ἐπιτροπή, τὴν ὁποίαν κατήρτισαν οἱ πρόεδροι καὶ οἱ γενικοὶ γραμματεῖς τῶν διαφόρων Ὁμοσπονδιῶν τοῦ Ἀθλητισμοῦ, ἤτοι: Τοῦ ΣΕΓΑΣ οἱ κ.κ. Ρινόπουλος καὶ Ἀπ. Νικολαΐδης, τῆς Ἑλληνικῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας ὁ κ. Κ. Βοβολίνης, τῆς Κολυμβητικῆς Ὁμοσπονδίας οἱ κ.κ. Δ. Λούντρας καὶ Ἐπαμ. Πετραλιᾶς, τῆς Ὁμοσπονδίας Φιλάθλων Πάλης καὶ Πυγμῆς οἱ κ.κ. Κ. Ρουμπέσης καὶ Π. Πέππας, τῆς Ποδηλατικῆς Ὁμοσπονδίας οἱ κ.κ. Η. Ἡσαΐας καὶ Δ. Ξηρουχάκης, τῆς Ὁμοσπονδίας Ναυτικῶν Σωματείων οἱ κ.κ. Ἐμμ. Μιχαληνὸς καὶ Γ. Σκουλαρίκης, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρειβατικοῦ Συνδέσμου οἱ κ.κ. Σπ. Ἀγαπητὸς καὶ Ἀντ. Μαρῖνος καὶ τῆς Σκοπευτικῆς Ὁμοσπονδίας οἱ κ.κ. Φραγκ. Μαυρομμάτης καὶ Ι. Μιχαλάκης.

Ἐκ μέρους ὅλων τῶν ἀνωτέρω Ἀθλητικῶν Ὁμοσπονδιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκπροσωποῦν ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἀθλήσεως τῆς Ἑλλάδος, ὁ πρόεδρος τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Μ. Ρινόπουλος ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν δίπλωμα ἐπὶ περγαμηνῆς, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνακηρύσσεται ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰω. Μεταξᾶς ἀρχηγὸς τοῦ ἀθλητισμοῦ. Τὸ δίπλωμα τοῦτο, ὑπογραφόμενον ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους ὅλων τῶν Ὁμοσπονδιῶν τῆς Ἑλλάδος, ἔχει ὡς ἑξῆς:

ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

«Οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἀθλητικῶν ὀργανισμῶν τῆς Ἑλλάδος, συνελθόντες σήμερον τὴν 5—1—39 ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑλληνικῶν Γυμναστικῶν καὶ Ἀθλητικῶν Σωματείων, διαδηλοῦντες τὴν ὁμόθυμον θέλησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ, ἀνακηρύσσουσι τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν ἀρχηγὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ ὡς ἐλαχίστην ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης τούτου, ἀνθ' ὅσων τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ὑπὲρ τῆς ἀθλούσης Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἔπραξε. Καὶ εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὰς τύχας θέτουσι».

Η ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. Μ. ΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ κ. Ρινόπουλος, ἐνχειρίζων τὸ ψήφισμα εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, προσεφώνησεν αὐτὸν ὡς ἑξῆς:

«Κύριε Πρόεδρε,

Ὁ ἀθλητικὸς κόσμος, τὸν ὁποῖον ἐκπροσωποῦν οἱ πρόεδροι καὶ οἱ γενικοὶ γραμματεῖς τῶν ἑλληνικῶν ἀθλητικῶν ὁμοσπονδιῶν, ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἔλθῃ κοντά σας καὶ νὰ ἐκφράσῃ ὅσην αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνην δι' ὅ,τι ἐκάματε ὑπὲρ αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἡ Κυβέρνησις καὶ Ὑμεῖς τὸν περιεβάλατε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν στοργὴν καὶ τὴν τόσην ἀγάπην σας, μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὑποστήριξιν, ἡ ὁποία διὰ τὴν Πρωτεύουσαν ἰδίως ὑπερέβη πᾶσαν πιθανότητα, ἀλλὰ ἰδίως διότι ἐπιστεύσατε εἰς τὸν ἀθλητισμόν. Ἐπιστεύσατε εἰς τὸν προορισμόν του, εἰς τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν χρησιμότητα αὐτοῦ διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς ὑγιοῦς ἀθλητικῆς νεολαίας.

»Τὸ Κράτος πρότερον ἠνείχετο τὸν ἀθλητισμόν. Ἴσως συνεβιβάζετο μὲ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπίστευε. Τὸ γνωρίζω τοῦτο ἀπὸ πικρὰν καὶ μακρὰν πεῖραν μιᾶς ἀθλητικῆς ζωῆς, ἡ ὁποία συμπληρώνει ἐφέτος τὰ 35 της χρόνια. Δὲν θὰ λησμονήσω μὲ ποίαν ὀδύνην καὶ ἔκπληξιν ἤκουσα ἄλλοτε ἐκπρόσωπον τοῦ Κράτους καὶ εἰδικόν, νὰ ἀπαντᾷ εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ ΣΕΓΑΣ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν πρώτων Βαλκανικῶν ἀγώνων καὶ τῶν μετέπειτα τοιούτων, τοὺς ὁποίους εἴχομεν ἐπιτύχει νὰ ὀργανώσωμεν, ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐργαζώμεθα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας εἰς τὰ Βαλκάνια. Ἠναγκάσθη νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ βεβαίως τὸ Κράτος, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐπίστευε τότε.

»Ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ὀφείλει ἐκτὸς τούτων εἰς ὑμᾶς προσωπικῶς, κ. Πρόεδρε, μίαν μεγίστην χάριν. Ὅτι ἐνεπνεύσατε, ἐδημιουργήσατε καὶ κατηυθύνατε τὴν ἰδέαν τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ὡς ἀπὸ μίαν ἀνεξάντλητον δεξαμενὴν θὰ ἀντλῇ ἄριστον καὶ πολύτιμον ἀθλητικὸν ὑλικόν. Τοῦτο ἄλλως τε δεικνύει ἡ θαυμασία ἐγκύκλιος τὴν ὁποίαν σχετικῶς πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν ἐξέδωκε τελευταίως ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Νεολαίας.

»Ἰδοὺ διατὶ ὁ ἑλληνικὸς ἀθλητισμὸς ἀπεφάσισεν, εὐγνώμων, νὰ σᾶς ἀνακηρύξῃ Ἀρχηγόν του, ὑπερήφανος διὰ τοῦτο, ἤρεμος καὶ εὔελπις διότι ἀναθέτει εἰς τὰς χεῖρας σας τὰς τύχας καὶ τὸ μέλλον του».

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπήντησε πρὸς τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἀθλητικῶν ὀργανώσεων ὡς ἑξῆς:

«Σᾶς εὐχαριστῶ Κύριοι διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μοῦ κάμνετε. Νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι τὸ βάρος, ποὺ μοῦ ἀναθέτετε τὸ δέχομαι μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὀφείλω ὅμως νὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ δύο τινά: Ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους πρὸς τὸν ἀθλητισμὸν θὰ εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο καὶ ὅτι τὸ Κράτος εἶναι ἕτοιμο ὄχι διὰ νὰ μειώσῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτοτέλειαν μέσα εἰς τὰς ὁποίας κινεῖσθε. Κάθε ἄλλο! Θὰ σᾶς ἀφήσῃ ἐλευθέρους διὰ νὰ συντονίσητε τὰς ἐνεργείας καὶ μεταξύ σας τὰ διάφορα ἀθλητικὰ σωματεῖα καὶ πρὸς ἄλλα ὄργανα τοῦ Κράτους. Δι' αὐτὸ θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς δικαιοδοσίας, τὴν ὁποίαν μοῦ δίδετε, ὥστε νὰ προβῶ καὶ εἰς μερικὰ νομοθετικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα δὲν πρόκειται νὰ μειώσουν τὴν αὐτοτέλειαν καὶ τὴν πλήρη ἐλευθερίαν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν κινεῖται ἑκάστη ἀθλητικὴ ὀργάνωσις, ἀλλὰ μὲ τὰ ὁποῖα θὰ συντονίσῃ τὰς ἐργασίας της κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ γίνῃ ὁ ἀθλητισμὸς ἕνα ὀργανικὸν σύνολον.

»Τὸ ἄλλο ζήτημα ποὺ ἤθελα νὰ σᾶς τονίσω εἶναι ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία δὲν εἶναι ἀθλητικὸν σωματεῖον οὔτε δύναται νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸν στίβον ὡς σωματεῖον ἀθλητικὸν διαγωνιζόμενον μὲ τὰ ἄλλα σωματεῖα. Δύνανται τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας νὰ ἀνήκουν εἰς διάφορα ἀθλητικὰ σωματεῖα, θὰ ἐμφανίζωνται ὅμως, ὅταν διαγωνίζωνται, ὡς μέλη ἀνήκοντα εἰς τὰ ἀθλητικὰ ταῦτα σωματεῖα καὶ θὰ παλαίουν ὡς τοιαῦτα. Ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία θ' ἀποτελῇ τὴν πηγήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ προέρχεται ὅλον τὸ ἀνθρώπινον ὑλικὸν καὶ ἀπὸ αὐτὴν σεῖς θὰ ἀντλῆτε τ' ἀναγκαῖα πρόσωπα.

»Ὑποθέτω ὅτι εἰς αὐτὸ εἴμεθα σύμφωνοι.

»Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰ αἰσθήματά σας καὶ διὰ τὸν κόπον εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεβλήθητε νὰ ἔλθητε νὰ μὲ χαιρετίσητε.

»Εὔχομαι διὰ τὸν ἀθλητισμὸν νὰ ἴδῃ ὄχι καλὰς μόνον, ἀλλὰ ἀπολύτως καλὰς ἡμέρας».

ΟΙ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

Ὑπὸ τοῦ τμήματος Φυσικῆς Ἀγωγῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. ἀπεστάλησαν πρὸς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ἑλλάδος Κανονισμοὶ ποδοσφαίρου, ἀθλήσεως, σκοποβολίας ὡς καὶ τὰ τρία τελευταῖα δελτία τῆς Ἑλληνικῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η Ε.Ο.Ν. ΚΑΙ ΤΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΩΜΑΛΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Παρουσίᾳ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλ. Κανελλοπούλου καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Φυσικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ὀργανώσεως κ. Κ. Μπέμπη, διεξήχθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, μὲ ἀφετηρίαν καὶ τέρμα τὸ γήπεδον τῆς «Α. Ε. Κ.» ὁ ἀνώμαλος δρόμος τῶν 4.000 μ. μὲ συμμετοχὴν τῶν ἀθλητῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Οἱ ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι ἐσημείωσαν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν, ὠργανώθησαν ὑπὸ τῶν κ.κ. Κ. Μπέμπη, Ρ. Φραγκούδη, Α. Παούρη, Ε. Μοιροπούλου, Βόλτς, Ἀραβοσιτᾶ, Καραγεώργου καὶ Μαντζάρογλου.

Κατὰ μῆκος τῆς ἀποστάσεως εἶχον παραταχθῆ Φαλαγγῖται, οἱ ὁποῖοι ὑπεδείκνυον εἰς τοὺς δρομεῖς τὴν διαδρομήν.

Οἱ ἀθληταὶ πρὸ τῆς ἐκκινήσεως ἔδωσαν τὸν ὅρκον καὶ ἐτραγούδησαν τὸν Ὕμνον τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας.

Τὴν ἐκκίνησιν ἔδωσεν ὁ κ. Μοιρόπουλος. Εἰς τὸν δύσκολον ἀγῶνα τοῦ ἀνωμάλου δρόμου μετέσχον 57 δρομεῖς.

Τὰ πλήρη ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Κονταρᾶτος (3ος ὑποτομεὺς Βορρᾶ) 11.47.
2) Μελιδώνης (Ὑποδ. Πειραιῶς) 11.55.
3) Νικητόπουλος (6ος ὑποτ. Ἀθηνῶν) 11.56.
4) Παπαστεργίου (Δ.Α.Σ.) 12.07.
5) Πυρομάλλης (21ος ὑποτ. Ἀθηνῶν) 12.07.
6) Σπέρτος (Ὑποδιοικ. Πειραιῶς) 12.11.
7) Δ. Δερβένης (15ος ὑποτ. Ἀθηνῶν) 12.14.
8) Βασιλείου (Ὑποδιοικ. Πειραιῶς) 12.49.
9) Σπανογιάννης (19ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).
10) Βαλλιᾶνος (Ὑποδ. Πειραιῶς).
11) Γιαρίμογλου (14ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).
12) Ἐμμανουὴλ (18ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).
13) Φιλιππῆς (18ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).
14) Α. Ἰωαννίδης (14ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).
15) Π. Λίγηρος (9ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).
16) Α. Σκούρας (2ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).
17) Θεοδοσίου (ὑποδ. Πειραιῶς).
18) Κ. Τατάκος (ὑποδ. Ἀθηνῶν).
19) Β. Μαργαρίτης (ὑποδ. Ἀθηνῶν).
20) Κ. Κλεώπας (ὑποδ. Ἀθηνῶν).
21) Πρωτόπαπας (Δ.Α.Σ.).
22) Κρητικόπουλος (Δ.Α.Σ.).
23) Σπανὸς (Δ.Α.Σ.).
24) Καλανταρίδης (13ος ὑποτ. Ἀθηνῶν).

Τὸν ὁμαδικὸν ἀγῶνα διὰ τὸ κύπελλον τῶν 10 πρώτων τερματισάντων ἐκέρδισεν ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν μὲ 20 βαθμούς, ἔναντι 18 τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς καὶ 10 τοῦ Βορρᾶ.

Τὸ κύπελλον τῆς καλλιτέρας ἐμφανίσεως ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ἡμίσεος τῶν τερματισάντων, ἐκέρδισεν ἐπίσης ἡ Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν μὲ 15 ἀθλητάς, μὲ δευτέραν τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς μὲ 5 καὶ τρίτην τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν.

Εἰς εἰδικὴν ἑορτὴν θὰ ἀπονεμηθῇ ὡραιότατον κύπελλον εἰς τὸν νικητὴν τῶν ἀγώνων Κονταρᾶτον. Κύπελλον θὰ λάβῃ ἐπίσης καὶ ὁ δρομεὺς Παπαστεργίου, ὡς πρῶτος τερματίσας μεταξὺ τῶν ἀθλητῶν τῆς Δ.Α.Σ.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐκοινοποίησεν ἐγκύκλιον πρὸς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ὀργανώσεως ὡς καὶ τὴν Διοίκησιν Ἀνωτάτων Σχολῶν, διὰ τῆς ὁποίας καθορίζει τὰς σχέσεις τῆς Ε. Ο. Ν. μετὰ τῶν ἐπισήμων Ἀθλητικῶν Ὁμοσπονδιῶν καὶ Σωματείων, συμφώνως πρὸς τὰς κατευθύνσεις τὰς ὁποίας ἐχάραξεν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Ἡ Ε. Ο. Ν., διαλαμβάνει ἡ ἐγκύκλιος, κατ' ἐξοχὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις, οὐδόλως πρόκειται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὰς διαφόρους Ἀθλητικὰς Ὁμοσπονδίας, διότι τοῦτο δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας της. Διατηροῦσα πάντοτε ἀγαθὰς σχέσεις μετὰ τῶν ἑκασταχοῦ Ἀθλητικῶν Σωματείων, σκοπεῖ ἁπλῶς νὰ τροφοδοτῇ τὰ Σωματεῖα ταῦτα διὰ τοῦ καταλλήλου ἐμψύχου ὑλικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφθόνως διαθέτει. Ἡ δημιουργία ἐπιδόσεων καὶ ἡ ὑπόθεσις πρωταθλητισμοῦ δὲν ἀνάγονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἀρχὴν ἠθικοπλαστικὴ ὀργάνωσις.

Ἐν συνεχείᾳ διὰ τῆς ἐγκυκλίου καθορίζεται ὅτι Φαλαγγῖται τυγχάνοντες καὶ μέλη ἐπισήμου τινὸς ἀθλητικοῦ σωματείου, εἰς μὲν διοργανουμένους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. θὰ μετέχουν ὡς μέλη τοῦ Σχηματισμοῦ τῆς Ὀργανώσεως, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν ἀνήκουν, εἰς δὲ ἐπισήμους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας διοργανουμένους ὑπὸ ἀθλητικῶν ὁμοσπονδιῶν καὶ σωματείων θὰ μετέχουν ὑποστηρίζοντες τὰ χρώματα τοῦ σωματείου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουν.

Ἀγῶνες μεταξὺ σωματείων καὶ Σχηματισμῶν τῆς Ε. Ο. Ν. ἀπαγορεύονται ἀπολύτως, θὰ διεξάγωνται δὲ μόνον πάντοτε μεταξὺ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὀργανώσεως. Εἰς ἀγῶνας διοργανουμένους ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. δὲν δύνανται νὰ μετέχουν εἰς αὐτοὺς ἀθληταὶ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τῆς Ὀργανώσεως.

Ἐν τέλει ἡ ἐγκύκλιος διαλαμβάνει ὅτι Φαλαγγῖται δεικνύοντες ποιάν τινα ἐπίδοσιν εἰς τὰ διάφορα ἀθλήματα, δέον νὰ παροτρύνωνται πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὰ ἀθλητικὰ σωματεῖα, ἔνθα τοὺς δίδονται τὰ μέσα καὶ αἱ δυνατότητες νὰ ἐξελιχθοῦν καὶ παρακολουθοῦνται εἰς τὴν περαιτέρω πορείαν τους ἐντὸς αὐτῶν, ἡ δὲ Ε. Ο. Ν. θὰ εἶναι ὑπερήφανος νὰ βλέπῃ τοὺς Φαλαγγίτας της ἀθλητὰς νὰ δρέπουν δάφνας νίκης.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πρώτου γύρου τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος Λαρίσης εἶναι τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ὑποδιοίκησις Λαρίσης νικᾷ Ὑποδιοίκησιν Ἀγυιᾶς ἄνευ ἀγῶνος, λόγῳ μὴ προσελεύσεως τῆς δευτέρας.

Ὑποδιοίκησις Ἐλασσῶνος 3 — Ὑποδιοίκησις Τυρνάβου 0.

Ὑποδιοίκησις Βόλου 1 — Ὑποδιοίκησις Ἁλμυροῦ 0.

Ὑποδιοίκησις Βελεστίνου 2 — Ὑποδιοίκησις Φαρσάλων 0.

Διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ β' γύρου τοῦ πρωταθλήματος προεκρίθησαν αἱ ὁμάδες τῶν Ὑποδιοικήσεων Λαρίσης, Βόλου, Βελεστίνου καὶ Ἐλασσῶνος.

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΜΕΣΣΗΝΗΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων τῆς 92ας Φάλαγγος τῆς Ε. Ο. Ν., ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 100 μ. 1) Ε. Διονυσόπουλος 12.1, 2) Α. Πατζῆς 12.2, 3) Ν. Πατζῆς 12.6.

Ἅλμα εἰς ὕψος.— 1) Γκίνης 1 μ. 65, 2) Σαββίδης 1 μ. 60, 3) Ζαχαρόπουλος 1 μ. 55.

Δρόμος 4.000 μ.— 1) Ν. Κωνσταντακόπουλος, 2) Γαλούσης, 3) Παναγιωτόπουλος.

Δισκοβολία.— 1) Γ. Σταυρόπουλος 34 μ. 20, 2) Ι. Κακκαβᾶς 31 μ. 40, 3) Γκίνης 28 μ. 23.

Ἅλμα ἁπλοῦν.—1) Ν. Ἀγγελόπουλος 5 μ. 95, 2) Α. Πατζῆς 5 μ. 60, 3) Γκίνης 5 μ. 45.

Σφαιροβολία.— 1) Α. Φωτόπουλος 12 μ. 52, 2) Σταυρόπουλος 11 μ. 98, 3) Ν. Πατζῆς 10 μ. 95.

Μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀγώνων ἡ χορῳδία ἔψαλε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὴν πρωΐαν διεξήχθη ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων τῆς περιφερείας Κολωνοῦ εἰδικὴ ἑορτὴ πρὸς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἀρχηγόν μας διὰ τὸ στοργικὸν καὶ πατρικὸν ἐνδιαφέρον του καὶ τὰ μέτρα τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Εἰς τὴν ἑορτὴν μετέσχε καὶ ἅπασα ἡ δύναμις τῶν Ὑποτομέων τῆς περιφερείας Κολωνοῦ ἀρρένων καὶ θηλέων, παρέστη δὲ καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος μετ' ἄλλων ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως.

Ἡ ἑορτὴ διεξήχθη ἐν μέσῳ ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Ὡμίλησε δὲ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἐξάρας τὴν πατρικὴν μέριμναν τοῦ Ἀρχηγοῦ μας ὑπὲρ τῆς Νεολαίας.

Τὴν μεσημβρίαν ἐπηκολούθησεν ἡ διανομὴ τοῦ μαθητικοῦ συσσιτίου. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. προσέφερεν ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων 12.000 δραχμάς.

— Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὴν 5ην μ. μ. εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χαριλάου Τρικούπη Σχολὴν τῶν Καλογραιῶν ἐδόθη ἑορτὴ ὑπὲρ τῆς Στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου. Τὴν ἑορτὴν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Ἀρχηγός μας, παρέστη δὲ καὶ ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ἡ Διοικήτρια τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης καὶ ἄλλοι ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως.

— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας εἰς τοὺς Κινηματογράφους «Ρέξ» καὶ «Ἀττικὸν» ἤρχισε προβαλλομένη ταινία τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ληφθεῖσα ἀπὸ τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην 2αν τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 8ην μ. μ. τὸ «Ἑλληνικὸν Κουϊντέτο» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συνεργάτου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Π. Γλυκοφρύδη μετέδωσεν ἐκ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ πατριωτικὰ θούρια καὶ ἐθνικὰ ᾄσματα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΗΝ ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΛΗΤΟΥ

Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος τὴν 6 καὶ 30' μ. μ. εἰς τὴν Ἀνωτάτην Σχολὴν Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἔναρξις τῆς σειρᾶς τῶν διαλέξεων, αἵτινες θὰ δοθοῦν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Σχολῆς, περὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, περὶ Θρησκείας, Πατρίδος, Βασιλέως, Οἰκογενείας.

Κατὰ ταύτην παρέστησαν ὁ Πρύτανις κ. Ἐμμανουὴλ καὶ ἅπαντες οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, ὁ Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν κ. Φραγκίστας καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως.

Ἐν μέσῳ θυελλωδῶν ἐκδηλώσεων καὶ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. ὡμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Κεραμιδᾶς, ἀναπτύξας ὅτι αἱ διαλέξεις αἵτινες θὰ γίνωνται ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς δὲν θὰ περιορισθοῦν μόνον εἰς τὸν συνήθη τῶν διαλέξεων τύπον, ἀλλὰ θὰ ἐπακολουθῇ διαλογικὴ συζήτησις μεταξὺ καθηγητοῦ - ὁμιλητοῦ καὶ ἀκροατῶν - σπουδαστῶν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ διενεμήθη εἰς τοὺς σπουδαστὰς καὶ σπουδαστρίας τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἡ κάτωθι ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Συγκλήτου ἐγκύκλιος :

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Ἰανουαρίου 1939.

Πρὸς τοὺς κ. κ. Σπουδαστὰς καὶ Σπουδαστρίας τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν.

Γνωρίζετε καλῶς τὴν στοργήν, μεθ' ἧς ἡ Σύγκλητος τῆς Σχολῆς καὶ τὸ διδακτικόν της ἐν γένει προσωπικὸν προσέβλεψαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας καὶ εἰδικώτερον εἰς τὸ ἐν τῇ Σχολῇ τμῆμα αὐτῆς.

Ἡ Σχολὴ ὡς πρώτην βάσιν τῆς μερίμνης της διὰ τὴν Ε. Ο. Ν. ἔθεσε τὴν κατασκευὴν 500 στολῶν Φαλαγγιτῶν, ἵνα πάντες οἱ Σπουδασταί της ἐφοδιασθῶσι διὰ τοιαύτης. Ἡ διάθεσις τῶν στολῶν τούτων θέλει γίνει μέσῳ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Φάλαγγος Ε. Ο. Ν. τῆς Σχολῆς, πρὸς ὃν δέον νὰ ἀπευθυνθῶσι πάντες οἱ μὴ ἔχοντες στολὴν Σπουδασταί. Καὶ ἂν ἡ ποσότης αὕτη δὲν ἐξαρκέσῃ ἡ Σχολὴ θὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐλλεῖπον ποσόν, διότι ἐννοεῖ ὅπως οὐδεὶς σπουδαστὴς μείνῃ ἄνευ στολῆς. Ἡ Σχολὴ ἀπαιτεῖ ὅπως πάντες οἱ σπουδασταὶ περιβληθῶσι τὴν τιμίαν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σαββάτου οἱ καθηγηταὶ ταύτης ἄρχονται εἰδικῶν ὁμιλιῶν σκοπὸν ἐχουσῶν τὴν ἐξύψωσιν τοῦ φρονήματος τῶν σπουδαστῶν καὶ τὴν τόνωσιν τῶν Ἐθνικῶν, Θρησκευτικῶν καὶ Κοινωνικῶν ἰδεωδῶν αὐτῆς. Ἡ Σύγκλητος θέλει καὶ ἀπαιτεῖ, ὅπως οὐδεὶς τῶν σπουδαστῶν λείψῃ ἀπὸ τῶν ὁμιλιῶν τούτων, τῶν ὁποίων τόσον ὑψηλὸς εἶναι ὁ σκοπός.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, προσφιλεστάτου τέκνου τῆς 4ης Αὐγούστου 1936, εἶναι τόσον ἱερά, ὥστε ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης καὶ Ἀρχηγὸς τοῦ Κράτους κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς παρέσχε πλήρη τὴν ἐνεργὸν αὐτοῦ προστασίαν καὶ ἔδωσε σφριγῶσαν ζωὴν διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του δημιουργικῆς πνοῆς. Δι' αὐτὴν ἔθεσε τὸ ἀξίωμα ὅτι «τίποτε δὲν δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ζωὴν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἀρκεῖ κάθε γενεὰ Ἑλλήνων νὰ εἶναι καλλιτέρα ἐκείνης τὴν ὁποίαν διαδέχεται». Τὴν ὀργάνωσιν ταύτην, ἀπηλλαγμένην κακῶν ἕξεων κακοῦ παρελθόντος, λόγῳ τοῦ μεγάλου σκοποῦ ὃν ἐπιδιώκει, ηὐδόκησαν νὰ διοικήσουν, ὡς ἀνώτεροι ἀρχηγοί, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος καὶ αἱ Α. Α. Β. Β. Υ. Υ. αἱ Πριγκήπισσαι μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι οἱ Φαλαγγῖται Σπουδασταὶ θ' ἀναζητήσουν τὸ ἀτομικὸν των συμφέρον μόνον εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ὅλου Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὅτι ἡ ζωή των θ' ἀφιερωθῇ διὰ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος, διὰ τὴν ἄνθησιν καὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ τρίτου πολιτισμοῦ της.

Ἡ Φάλαγξ τῆς Σχολῆς, ἐξ ἧς θὰ προέλθουν οἱ οἰκονομικοὶ παράγοντες τῆς χώρας, οἱ ἔμποροι, οἱ βιομήχανοι, οἱ ὑπάλληλοι, πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πληρώσεως τῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν., διότι ἡ τάξις αὕτη ἀπετέλεσε τὸ στήριγμα τοῦ ἑλληνικοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομήματος, τοῦ βράχου εἰς ὃν προσέκρουσαν πάντοτε τὰ κύματα τῶν ἀνατρεπτικῶν ἀντεθνικῶν δοξασιῶν τῶν τελευταίων χρόνων. Σεῖς θὰ δημιουργήσετε πειθαρχικὸν σύνολον καὶ θὰ εἶσθε σεῖς ἐκ τῶν πιστοτέρων θεματοφυλάκων τῶν ὡραίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα, τῆς πίστεως πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, τῆς ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Α. Μ. τὸν λαοφίλητον Βασιλέα μας καὶ εἰς τὸν μεγαλόπνουν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην μας, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πυρῆνα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πάντες Φαλαγγῖται θὰ βαδίσωμεν «ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα».

Ὁ Πρύτανις: Ε. Ἐμμανουήλ. Οἱ Συγκλητικοί: Π. Τριανταφυλλάκος, Γ. Χαριτάκης, Δ. Καλιτσουνάκις, Κ. Πολυχρονιάδης, Τ. Κεραμιδᾶς, Η. Ἀναστασιάδης, Ι. Τουρνάκης, Ν. Σακελλαρίου, Ι. Δαλιέτος, Σ. Συρμόπουλος, Α. Νέζος, Α. Συρίγος. Ὁ Γραμματεὺς τῆς Συγκλήτου: Ν. Φωτιᾶς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΜΟΡΦΩΤΙΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, προερχόμενοι ἐκ Ναυπλίου, ἀφίχθησαν 300 Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ἀργολιδοκορινθίας, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητὰς αὐτῶν. Οἱ Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἀφίχθησαν διὰ λεωφορείων τῆς γραμμῆς, ἀπεβιβάσθησαν δὲ περὶ τὴν 11ην π. μ. εἰς τὰ ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐκεῖθεν συντεταγμένοι μετέβησαν εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ἔνθα κατέθεσαν στέφανον διὰ τῶν Περιφερ. Διοικητῶν των.

Πρὸ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου εἶχε παραταχθῆ δύναμις Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ τμῆμα τῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν. Κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ στεφάνου ἡ μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον καὶ τὸν Ὕμνον τῆς Νεολαίας.

Ἐκ τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου μετέβησαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Ἐκθέσεως Ὑγιεινῆς εἰς τὸ Ζάππειον, μετὰ ταῦτα δὲ συντεταγμένοι εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἔνθα ἔστεψαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Περὶ τὴν 1ην μ. μ. οἱ ἐκδρομεῖς - Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι μετέβησαν εἰς τὸ παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς», ἐπισκεφθέντες τὰς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεις. Τούτους ἐπεσκέφθη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ ἄλλων ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως, γενόμενος δεκτὸς μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις. Οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐγευμάτισαν εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. Περὶ τὴν 6ην δὲ ἀπογευματινὴν ἀνεχώρησαν διὰ τῶν αὐτοκινήτων λεωφορείων, ἐπιστρέψαντες εἰς Ναύπλιον.

Η Ε΄ ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ»

Τὴν προσεχῆ Πέμπτην 9ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» θὰ δοθῇ ἡ 5η διάλεξις, ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν διαλέξεων αἵτινες διωργανώθησαν ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Κατ' αὐτὴν θὰ ὁμιλήσῃ ὁ κ. Γ. Ν. Κοφινᾶς, μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου καὶ πρώην ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, μὲ θέμα «Περὶ οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς πολιτικῆς τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου». Τὴν διάλεξιν θὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὁ Ἀρχηγός.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

— Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἐγένετο συγκέντρωσις ἁπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Ὑποδιοικήσεως Α.Σ.Ο.Ε.Ε., εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν διαλέξεων τῆς Σχολῆς, καὶ ἐνώπιον τοῦ Πρυτάνεως καὶ τῆς Συγκλήτου αὐτῆς.

Παρέστησαν ὁ Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ., ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Προπαγάνδας τῆς Κεντρικῆς καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ἀνωτέρων βαθμοφόρων.

Πρὸς τοὺς σπουδαστὰς ὡμίλησε πρῶτος ὁ Διοικητὴς τῆς Διοικήσεως, τοὺς ὁποίους ἐχαιρέτησεν ἐξ ὀνόματος τῶν συναγωνιστῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν. Συνέστησε δὲ ὅπως οἱ Φαλαγγῖται τασσόμενοι ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν βαθμοφόρων φέρουν εἰς πέρας τὸ ἀνατεθὲν εἰς αὐτοὺς βαρὺ ἔργον.

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως, ὅστις ἐτόνισεν ὅτι ἡ προσπάθεια τῆς Διοικήσεως θὰ ἔχῃ ὡς μόνον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ μεταδώσῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν πίστιν τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς ἅπαντας τοὺς σπουδαστὰς τῆς Σχολῆς.

Τέλος ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Προπαγάνδας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, ὅστις διὰ συντόμου ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως κατέδειξε τὴν δυναμικότητα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐκδήλωσιν τῆς ὁποίας ἐχαρακτήρισε τὴν ἐθνοσωτήριον Ἐπανάστασιν τῆς 4ης Αὐγούστου.

— Τὴν 27ην Ἰανουαρίου ἀπέθανεν εἰς τὸ Νομικὸν Φροντιστήριον ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου Θρ. Πετιμεζᾶς.

Τὴν κηδείαν τοῦ ἐκλιπόντος καθηγητοῦ παρηκολούθησε τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς Νομικῆς Σχολῆς.

Ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν, οἵτινες συνώδευσαν τὸν νεκρὸν μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας, κατετέθη στέφανος ἐπὶ τῆς σοροῦ του.

— Τὴν περασμένην Κυριακήν, πρώτην τῶν Ἀπόκρεω, ἐδόθη ὁ ἀναγγελθεὶς ἐτήσιος χορὸς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου τῆς Δ. Α. Σ. Τὸν χορὸν ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Κ. Ε. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου, ὁ Διοικητὴς καὶ Ὑποδιοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἐπίτιμος Διοικητὴς τῆς Δ. Α. Σ. κ. Γαλανός.

— Ἐνώπιον πυκνοτάτου ἀκροατηρίου ἐγένετο εἰς τὴν Αἴθουσαν Διαλέξεων τῆς Δ. Α. Σ. ἡ 4η τῆς καθορισθείσης σειρᾶς διάλεξις ὑπὸ Φαλαγγίτου τῆς Νομικῆς Σχολῆς μὲ θέμα: «Ἡ ἐθνικὴ ἑνότης τῶν Ἑλλήνων διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

— Ἤρχισεν ἡ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσις τοῦ νεοσχηματισθέντος οὐλαμοῦ βαθμοφόρων τῆς Δ. Α. Σ. καθὼς καὶ ἁπάσης τῆς δυνάμεως.

Ἐκ τῆς παρατηρουμένης προθύμου προσελεύσεως τῶν στελεχῶν καὶ Φαλαγγιτῶν καὶ ἐκ τῆς καταβαλλομένης σοβαρᾶς προσπαθείας, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ἀρτιωτάτην στρατιωτικὴν συγκρότησιν ἁπάσης τῆς δυνάμεως.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου Δ. Α. Σ.

ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

— Τὴν προσεχῆ Τετάρτην δίδεται εἰς τὸ εὐγενῶς παραχωρηθὲν θέατρον Κοτοπούλη ρεσιτὰλ χοροῦ ὑπὸ τῆς χορογράφου τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου τῆς Ἑλλάδος καὶ συνεργάτιδός μας Λουκίας Σακελλαρίου «γιὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου». Τὸ ρεσιτὰλ τελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν 23ην τοῦ μηνὸς ἐγένοντο αἱ ἐξετάσεις τῶν Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, αἵτινες παρηκολούθησαν τακτικὰ τὰ μαθήματα τῶν πρώτων βοηθειῶν, ἀπενεμήθη δὲ εἰς αὐτὰς σχετικὸν δίπλωμα.

Ἤδη ἤρχισε νὰ λειτουργῇ καὶ δεύτερον τμῆμα. Αἱ συγκεντρώσεις ἐξ ἄλλου ἐξακολουθοῦν τακτικὰ καὶ μὲ μεγάλην προθυμίαν ἤρχισεν ἡ διδασκαλία πιάνου. Ἐπίσης ἤρχισεν ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ λειτουργεῖ κανονικώτατα τὸ νεοϊδρυθὲν Ἰατρεῖον τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Ἀθρόαι ἐγγραφαὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν διὰ τὴν εἰσαγωγὴν στὸν Οἶκον Φοιτητρίας.

— Ὡραιοτάτη ἡ ἐκδρομὴ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

— Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἶχαν ἐπίσης παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν αἱ ἐκδρομαὶ τοῦ 4ου καὶ 9ου Ὑποτομέων τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλ. Ἀθηνῶν εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» καὶ Μεγάλο Πεῦκο.

— Εἰς τὸν 6ον Ὑποτομέα ἤρχισαν νὰ παραδίδωνται μαθήματα Γαλλικῆς καὶ Χειροτεχνίας ὑπὸ εὐγενῶς προσφερθεισῶν δεσποινίδων. Ἤρχισεν ἐπίσης ἡ ἰατρικὴ ἐξέτασις τῶν βαθμοφόρων ὡς καὶ ἡ διδασκαλία ἀπαγγελίας.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου τόσον μὲ τὰ μαθήματα ὅσον καὶ μὲ τὴν ψυχαγωγίαν ὅλα τὰ τμήματα ἐργάζονται θαυμάσια.

— Μὲ τραγούδια, χορούς, γυμναστικὴ ἐπέρασε μία ὑπέροχη ἡμέρα ὁ 7ος Ὑποτομεὺς εἰς Πόρτο - Ράφτη.

— Πρωτοβουλίᾳ τῶν Φαλαγγιτισσῶν τοῦ Ἀρσακείου ἠνοίχθη λεύκωμα εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Θηλέων Βορρᾶ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγράφονται τὰ σημαντικώτερα γεγονότα ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἐντεῦθεν, σχετικὰ μὲ τὴν πρόοδον καὶ κίνησιν τῆς Ε. Ο. Ν.

— Τακτικὰ ἐξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις τῶν βαθμοφόρων Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν. Εἰς τὸν Ὑποτομέα Ἀμαρουσίου ἐγένετο ὁμιλία ἀπὸ βαθμοφόρον

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

τοῦ Ὑποτομέως, εἰς δὲ τὸ ἐν Ν. Ἐρυθραίᾳ Ὑποδιαμέρισμα ὡμίλησε περὶ Φαλαγγιτισμοῦ ἡ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Βαθμοφόροι τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς παρηκολούθησαν τὴν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ συναυλίαν τῶν Σχολῶν τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ,δοθεῖσαν «γιὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου».

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης 1ης τρέχοντος ἤρχισεν ἡ διανομὴ τῶν δωρεὰν εἰσιτηρίων διὰ τὴν εἴσοδον τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τοὺς Κινηματογράφους. Τὰ εἰσιτήρια ταῦτα διετιμήθησαν πρὸς δραχ. 2 (δύο) ἕκαστον, τὸ συγκεντρωθησόμενον δὲ ποσὸν πρόκειται νὰ ἐνισχύσῃ τὴν Ψυχαγωγίαν καὶ τὴν Πρόνοιαν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Εἶναι περιττὸν νὰ ἐξαρθῇ τὸ δῶρον αὐτὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τὸ ὁποῖον δεικνύει γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὸ μεγάλον του ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν Νεολαίαν.

— Συνεχίσθησαν καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα αἱ κατὰ τμήματα ἐπισκέψεις τῶν Ὑποτομέων εἰς τὴν Ἔκθεσιν Ὑγιεινῆς. Οἱ Φαλαγγῖται ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν εἰδικῶν ἐξηγητῶν περιοδεύουν ἅπαντα τὰ τμήματα τῆς Ἐκθέσεως.

— Ἤρχισεν ἡ γενικὴ ἀνασύνταξις τῶν μητρώων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν συμφώνως μὲ τὰς δοθείσας διαταγάς. Ἐπίσης κατὰ τὴν τακτικὴν ἑβδομαδιαίαν συγκέντρωσιν τῶν Ὑποτομεαρχῶν ἀνεκοινώθη εἰς αὐτοὺς ὁ τρόπος τῆς διαθέσεως τῶν εἰσιτηρίων διὰ τοὺς Κινηματογράφους.

— Τὰς εἰδικὰς διὰ τοὺς Σκαπανεῖς τῆς περιφερείας παιδικὰς παραστάσεις τοῦ θιάσου Ἀνδρεάδη παρηκολούθησαν πολλὰ τμήματα συντεταγμένα.

— Ἐκτὸς τοῦ καθιερωθέντος τμήματος πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς ἕτερος Λόχος τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν παρέστη εἰς τὴν κατάθεσιν στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας, οἱ ὁποῖοι ἐν συνεχείᾳ κατέθεσαν καὶ ἕτερον τοιοῦτον εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου.

— Ἅπαντες οἱ Ὑποτομεῖς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ, πλὴν τῆς τακτικῆς στρατιωτικῆς καὶ θεωρητικῆς προπαιδεύσεως τῶν βαθμοφόρων τῆς προπαρασκευάζονται γενικώτερα διὰ τὴν συμμετοχήν των εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

— Χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ θέατρον «Ἰντεάλ» ἐδόθη ἡ προαναγγελθεῖσα παράστασις τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας, στεφθεῖσα ὑπὸ ὅλως ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας.

— Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας, ἡ πάντοτε πρωτοστατοῦσα εἰς ὅ,τι χρήσιμον, ὠφέλιμον καὶ ὡραῖον, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ βρεθῇ εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τῆς μεγάλης ἐξορμήσεως ὑπὲρ τοῦ πρασίνου.

Πρὸ πολλοῦ διάφορα τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν εἶχον προβῆ εἰς τὴν δενδροφύτευσιν ἱκανῆς ἐκτάσεως τοῦ ἄλσους τῆς Καισαριανῆς, τὴν ἔναρξιν τῆς ὁποίας εἶχε κάμει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κ. Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος.

Ἤδη τμήματα τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Πρωτευούσης ἀσχολοῦνται καθημερινῶς μὲ δενδροφυτεύσεις καὶ ἐκσκαφὰς λάκκων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας εἰδικῶν.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βορρᾶ κατηρτίσθησαν πλήρη συνεργεῖα καθ' Ὑποτομεῖς διὰ τὴν δενδροφύτευσιν δύο καὶ τριῶν ὁδῶν ἑκάστου Ὑποτομέως. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸ Δασαρχεῖον Ἀναδασώσεων Ἀττικοβοιωτίας διέθεσε διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν 3.200 καλλωπιστικὰ δενδρύλλια.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Εἰς τὸν ἑορτασμόν, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ, μετέσχεν ἅπασα ἡ δύναμις τῶν Τμημάτων τῆς Ὑποδιοικήσεως. Οἱ Φαλαγγῖται μετὰ τὴν γενομένην δοξολογίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ παρετάχθησαν πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν.

Ἐν τῷ Ναῷ παρέστησαν ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι. Ἐπίσης συμμετέσχον εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τοῦ Ἀρχηγοῦ ἅπαντα τὰ Τμήματα καὶ οἱ Σχηματισμοὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως, διὰ παρατάξεως ἁπάσης τῆς δυνάμεώς των κατὰ τὰς τελεσθείσας δοξολογίας καὶ παρελάσεως κατόπιν διὰ τῶν ὁδῶν.

ΑΡΤΑ. — Τακτικῶς συνεχίζεται ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις καὶ ἡ σωματικὴ ἀγωγὴ τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἐντατικὴ ἐξ ἄλλου ἐργασία γίνεται εἰς τὸν οὐλαμὸν κατωτέρων στελεχῶν.

— Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ἐπετείου τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ ἅπασα ἡ δύναμις μετέσχε τοῦ πανηγυρισμοῦ.

Πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ εἶχε παραταχθῆ δύναμις Φαλαγγιτῶν πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν, εἰς τὴν τελεσθεῖσαν δὲ δοξολογίαν παρέστησαν καὶ ἅπαντες οἱ ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ. — Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς κανονικῆς λειτουργίας τοῦ Οὐλαμοῦ βαθμοφόρων τῆς Περιφ. Διοικήσεως ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ, ὅστις ἀνέλαβε τὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος «Ἐθνικὴ Κοινωνιολογία».

Μετὰ εἰσήγησιν τοῦ Περιφερ. Διοικητοῦ παρεδόθη τὸ πρῶτον μάθημα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου περὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ πολίτου.

— Ἀθρόαι ἐξακολουθοῦν αἱ ἐγγραφαὶ νέων μελῶν εἰς τὰ Τμήματα τῆς Περιφ. Διοικήσεως.

— Ἡ Περιφ. Διοίκησις προέβη εἰς τὴν συγκρότησιν τῶν Σκαπανέων εἰς ὀργανικὰ Τμήματα.

— Κατόπιν διαταγῆς τῆς Περιφ. Διοικήσεως γίνονται εἰδικὰ μαθήματα διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς εἰδικότητος τραυματιοφορέων, νοσοκόμων, τηλεγραφητῶν, τηλεφωνητῶν καὶ ὁδηγῶν αὐτοκινήτου καὶ μοτοσυκλέττας, τὰ ὁποῖα μετ' ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθοῦν οἱ Φαλαγγῖται.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). — Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Κρήτης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἡρακλείου, τοῦ Δημάρχου, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Χωροφυλακῆς καὶ τοῦ Περιφερ. Διοικητοῦ Ἡρακλείου, προέβη εἰς ἐπιθεώρησιν ἁπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἡρακλείου, ἥτις εἶχε παραταχθῆ εἰς τὴν πλατεῖαν Ἐλευθερίας.

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν οἱ Σχηματισμοὶ ἀρρένων καὶ θηλέων παρήλασαν πρὸ τοῦ Γεν. Διοικητοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων.

Ὁ Γεν. Διοικητής, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν. Κρήτης, ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν Περιφερειακὸν Διοικητήν.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς ὀνομαστικῆς ἐπετείου τοῦ Ἀρχηγοῦ ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς παρετάχθησαν εἰς τὸν πρὸ τῆς Μητροπόλεως χῶρον πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν. Εἰς τὴν γενομένην δοξολογίαν ἐν τῷ Ναῷ παρέστη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπισήμων καὶ ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μεθ' ὅλων τῶν ἀνωτάτων βαθμοφόρων τῆς Ε. Ο. Ν.

Τὴν ἑσπέραν ἐπηκολούθησε λαμπαδηφορία στὴν ὁποία μετέσχεν ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν.

— Τὰ μαθήματα τόσον τῆς προπαιδεύσεως, ὅσον καὶ τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς συνεχίζονται τακτικώτατα, μετ' ἐνθουσιασμοῦ δὲ παρακολουθοῦν ταῦτα οἱ Φαλαγγῖται.

— Συνεχίζονται τακτικώτατα τὰ μαθήματα τῆς χορῳδίας τῆς Διοικήσεως, ἥτις παρουσιάζει ἀρτίαν κατὰ πάντα συγκρότησιν.

— Τὴν Κυριακὴν τῆς προπαρελθούσης ἑβδομάδος, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐπόπτου Ζακύνθου τῆς Ε. Ο. Ν., ἐγένετο δενδροφύτευσις εἰς τὴν θέσιν «Φρούριον» κατὰ τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ἅπαντες οἱ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ τῶν Ἐπαρχιῶν

βαθμοφόροι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως καὶ δύναμις Φαλαγγιτῶν.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Εἰς τὴν Διοίκησιν Κερκύρας ζωηρὰ κίνησις ἐσημειώθη κατὰ τὴν περασμένην ἑβδομάδα.

Βαθμοφόροι τῆς Ε. Ο. Ν. ἐδίδαξαν περὶ μέσων καὶ συνδέσμων, περὶ παθητικῆς ἀεραμύνης, ἀνέπτυξαν καὶ ἐπεξήγησαν τοὺς κανονισμοὺς τῆς Ὀργανώσεως, τέλος δὲ ὡμίλησαν πρὸς τοὺς Σκαπανεῖς διὰ τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τοὺς γονεῖς, τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Θρησκείαν σεβασμόν.

— Ἐξετελέσθησαν μὲ μεγάλην, ὅπως συνήθως, ἐπιτυχίαν ἀσκήσεις σκοποβολῆς ὑπὸ τῶν βαθμοφόρων καὶ συνεχίσθησαν τὰ μαθήματα ὀνοματολογίας τοῦ ἐδάφους καὶ προσανατολισμοῦ ὑπὸ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ στρατοῦ. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον τιμᾷ τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Κερκύρας εἶναι ἡ ἀρίστη ὀργάνωσις τῶν συνεργείων παθητικῆς ἀεραμύνης.

— Κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς Πρωτοχρονιᾶς περιῆλθε τὴν πόλιν μικρὴ μπάντα καὶ τμῆμα χορῳδίας ψάλλουσα τὰ κάλαντα, τὸ δὲ συλλεγὲν ποσὸν διετέθη διὰ τὴν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην.

ΧΑΛΚΙΣ. — Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἕδραν του ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Εὐβοίας, ὅστις μετέσχεν εἰς τὴν Α΄ Διάσκεψιν τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν, τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ Α΄ δεκαήμερον τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου.

— Συνεχίζονται τακτικῶς τὰ μαθήματα παθητικῆς ἀεραμύνης εἰς τὴν φάλαγγα Κύμης ὑπὸ καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου, τὰ ὁποῖα μετὰ προθυμίας παρακολουθοῦν οἱ Φαλαγγῖται.

— Οἱ Φαλαγγῖται τῆς Τετραρχίας Λίμνης παρηκολούθησαν μορφωτικὴν διάλεξιν, δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ δασονόμου περὶ τῆς σημασίας τοῦ δάσους ἀπὸ οἰκονομικῆς, καλαισθητικῆς καὶ ὑγιεινῆς ἀπόψεως.

— Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Τετραρχίας περὶ ἤθους καὶ χρηστοῦ χαρακτῆρος.

— Ὁ Σύλλογος τῶν «Φιλοπροόδων» Λίμνης προσέφερε πρὸς τὴν Τετραρχίαν τὸ προϊὸν τῶν εἰσπράξεων τῆς διοργανωθείσης ὑπ' αὐτοῦ χοροεσπερίδος.

ΧΙΟΣ. — Συστηματικῶς καὶ ἐντατικῶς συνεχίζονται τὰ μαθήματα τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς πρακτικῆς προπαιδεύσεως, τὰ ὁποῖα οἱ Φαλαγγῖται μετὰ προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ παρακολουθοῦν.

Ἐπίσης τακτικῶς συνεχίζεται ἡ ἐκπαίδευσις τῶν βαθμοφόρων εἰς τὸ κέντρον ἐκπαιδεύσεως αὐτῶν.

— Τὴν Κυριακὴν 22 παρελθόντος μηνὸς διεξήχθη ὁ χορὸς τῆς Διοικήσεως, εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησαν ὁ Νομάρχης Χίου καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν., ὁ Φρούραρχος καὶ οἱ βαθμοφόροι τῆς Διοικήσεως.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Τὴν 18ην τρέχοντος ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Πάνθεον» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάρξεως τῶν μορφωτικῶν διαλέξεων τὰς ὁποίας καθιέρωσεν ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Μυτιλήνης. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν ὡμίλησε προσκληθεὶς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, ἀναπτύξας τὸ θέμα: «Ἡ Θρησκεία περὶ Πατρίδος». Εἰς τὴν ὁμιλίαν παρίσταντο ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης καὶ Νομάρχης Λέσβου καὶ ἅπαντες οἱ βαθμοφόροι τῆς Διοικήσεως.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Μὲ ἐξαιρετικὴν μεγαλοπρέπειαν διεξήχθησαν αἱ ἑορταὶ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῆς ἐπετείου τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Εἰς ἀμφοτέρας μετέσχεν ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Καστορίας τῆς Ε. Ο. Ν.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ εἶχε παραταχθῆ δύναμις Φαλαγγιτῶν ἑκατέρωθεν καὶ εἰς δύο στοίχους πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν.

ΠΑΤΡΑΙ. — Ὁ μεγαλέμπορος κ. Β. Μαραγκόπουλος ἐδώρησεν εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ἀχαΐας τῆς Ε. Ο. Ν. πλήρη καὶ καινουργῆ μπάνταν ἐκ 45 ὀργάνων, ἀξίας πλέον τῶν 100 χιλιάδων δραχμῶν.

Ἡ πρώτη δημοσία ἐμφάνισις τῆς διοργανωθείσης φιλαρμονικῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως θὰ γίνῃ κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἐθνικῆς μας ἑορτῆς, τῆς 25ης Μαρτίου.

ΣΠΑΡΤΗ. — Εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς σχεδὸν τῆς Διοικήσεως Ε. Ο. Ν. Λακωνίας ἡ Πρωτοχρονιὰ ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς μὲ γιορτὲς καὶ χορούς.

Μεγαλυτέραν ἐπισημότητα προσέλαβεν ἡ ἑορτὴ τῆς Πήττας τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὰς ἕδρας τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Διοικήσεως Λακωνίας Γύθειον καὶ Σπάρτην.

Εἰς Σπάρτην ἡ ἑορτὴ ἐγένετο τὸ ἀπόγευμα τῆς Πρωτοχρονιᾶς παρουσίᾳ τῶν Ἀρχῶν, τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Λακωνίας καὶ Νομάρχου, Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, πλήθους κόσμου ὡς καὶ τῶν ἀνωτάτων βαθμοφόρων, Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Λακεδαίμονος μὲ τὴν Περιφ. Διοικήτριαν. Ἐπίσης παρέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σπάρτης κ. Διονύσιος, ὁμιλήσας πρὸς τὰ πλήθη τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τοὺς παραστάντας ἐπὶ τῶν ἱερῶν σκοπῶν τῆς Ε. Ο. Ν., συστήσας πίστιν, ἐργασίαν καὶ πειθαρχίαν τῶν νέων στὸν Θεό, τὸν Βασιλέα, τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν Ε.Ο.Ν. Ἐπίσης ὡμίλησεν ὁ κ. Νομάρχης ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ὀργανώσεως καὶ ἄλλοι. Τὸ τέλος τῶν ὁμιλιῶν ἐκάλυψαν οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου καὶ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε. Ο. Ν. Λακωνίας καὶ πάσης Ἑλλάδος.

— Εἰς Γύθειον ἐπίσης ἡ ἑορτὴ τῆς Πήττας ἐγένετο μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Εἰς ταύτην παρέστησαν ὁ Μητροπολίτης Γυθείου Προκόπιος καὶ ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

— Παντοῦ ἡ κίνησις τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα ὑπῆρξε λίαν ἱκανοποιητικὴ μὲ φανερὴ δουλειὰ καὶ δρᾶσι. Παντοῦ διεξήχθησαν ὁμιλίαι καὶ διαλέξεις ἐπὶ διαφόρων θεμάτων συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς Διοικήσεως.

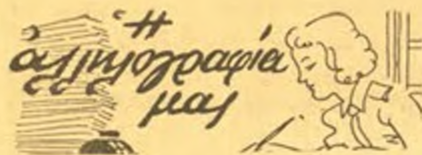
— Εἰς Βρέσθενα ὁ Σχηματισμὸς Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων ἐπεσκεύασε τὴν ὁδὸν Σπάρτης - Βρεσθένων ἀπὸ τοῦ σημείου τῆς Ἐθνικῆς τοιαύτης Σπάρτης - Τριπόλεως ἕως τὸ χωρίον των.

— Εἰς Πολοβίτσαν Φαλαγγῖτες τοῦ ὁμωνύμου Σχηματισμοῦ μετέφερον σιδηρᾶς δοκοὺς ἀπὸ τὸ χωρίον των εἰς ἕτερον ἀπέχον περὶ τὴν 1 ½ ὥραν ἵνα χρησιμοποιηθῶσιν αὗται εἰς τὴν κατασκευαζομένην ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου Λιαντίνης.

— Εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ Κροκεῶν ὡμίλησεν ὁ Γεωπόνος Κροκεῶν περὶ τοῦ τρόπου συλλογῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου καὶ περιποιήσεως τῶν ἐλαιοδένδρων διὰ νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐλάττωσις τῶν ὀξέων ἐπὶ τοῦ ἐλαίου.

— Εἰς τὸ Γύθειον ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις κατὰ τὰς ἑορτὰς ὑπὸ τοῦ 4ου λόχου τῆς Ἀνεξαρτήτου Τετραρχίας, αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετέθησαν διὰ στολὰς τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Τετραρχίας ταύτης. Εἰς Νεάπολιν ἅπαντες οἱ κάτοικοι προσέφερον διὰ τὰς στολὰς τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

— Ὁ Γενικός μας Ἐπόπτης καὶ Νομάρχης Λακωνίας ἔλαβε πρὸ ἡμερῶν λίαν ἐνθουσιώδη καὶ συγκινητικὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ δύο μικροὺς Σκαπανεῖς καὶ μίαν Σκαπάνισσαν τῆς Νεαπόλεως, διὰ τῆς ὁποίας ἔστελλον πεντακοσίας δραχμὰς ὑπὲρ τῆς στολῆς τῶν ἀπόρων συμμαθητῶν των. Ὁ Γενικός μας Ἐπόπτης ἀπαντῶν ηὐχαρίστησεν αὐτοὺς διὰ τὴν ὄντως πατριωτικήν των ταύτην συγκινητικὴν χειρονομίαν, συγχαίρων δὲ τούτους ηὐχήθη ὅπως τὸ παράδειγμά τους μιμηθῶσιν ὄχι μόνον συνομήλικοί των ἀλλὰ καὶ οἱ μεγαλύτεροί των.

Σ. Μ., Σταυρόν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἐλήφθη. — ΓΕΡ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀπὸ τὴ διασκευή σας λείπει τὸ λογοτεχνικὸ ὕφος. Ἔπειτα μεταχειρίζεσθε μιὰ καθαρεύουσα ποὺ στοῦ εἴδους αὐτοῦ τὰς διασκευὰς δὲν ἔχει τὴ θέσι της. Οἱ ἐρωταποκρίσεις δὲν εἶναι φυσικές, ἐννοοῦμεν πάντοτε στὴ γλῶσσα «Σκύλος» ἐπὶ παραδείγματι δὲν θὰ λεχθῇ ποτὲ «νεαρός». Πάντως ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι προτιμῶμεν τὰ ἑλληνικὰ θέματα. — Χ. Α. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ, μαθητήν, Καλάβρυτα. Μᾶς γράφετε: «Καὶ μεῖς νέοι καὶ νέαι τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ κλείσωμεν βαθειὰ στὴν ψυχή μας τὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ καὶ πειθαρχοῦντες πάντα στὰ παραγγέλματά του νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὸ μεγάλο ἐκεῖνο σκοπὸ τοῦ Ἔθνους, βαδίζοντες πάντα στὴν πλατειὰ λεωφόρο ποὺ ἄνοιξε ἡ 4η Αὐγούστου». Καὶ καταλήγετε: «Θεέ μας, χάρισε πολλὰ χρόνια στὸν Μεγάλο μας Ἀρχηγό». Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια καὶ περιμένουμε ἀπὸ σᾶς τὴν ἐναρμόνισι τῶν λόγων σας πρὸς τὰ ἔργα σας. — Δ. ΒΥΘΟΥΛΚΑΝ, Κοιλιωμένο Ζακύνθου. Μᾶς συγχωρεῖτε. Ἐδόθησαν ὁδηγίαι εἰς τὴν διεκπεραίωσιν. — ΠΕΤΡΟΝ ΕΥΑΓΓ. ΓΕΩΡΓΟΒΡΕΤΤΑΚΟΝ, Κυπάρισσον. Ἔχετε ἀναμφισβητήτως ἕνα λαμπρὸ διηγηματικὸ ταλέντο. Τὸ δείχνει τὸ διήγημά σας ποὺ θὰ ἐδημοσιεύετο ἂν δὲν εἶχε ἕνα τέλος πολὺ ὠχρό, ἔναντι τοῦ ἀρχικοῦ του ξεκινήματος καὶ τῆς κατόπιν πλοκῆς, ποὺ προϋποθέτει ὄχι ξύλα γιὰ τὴ φωτιά, ἀλλὰ κάτι πολὺ γενναιότερο. — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΚΑΡΑΜΟΥΖΗΝ, Ψηλόκαστρον. Μᾶς συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σας. — ΙΩΑΝ. ΑΚΚΙΝΙΔΗΝ, Πειραιᾶ. Δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ διηγήματά σας. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μᾶς γράφετε; Τί εἶναι αὐτὰ τὰ «συνγράφω ὑπὸ τὸ τρεμμάμενον φῶς μιᾶς λυχνίας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν» κλπ. κλπ. Ἀφήσετέ τα αὐτά, φίλτατε. Ἐὰν εἶσθε νέος ὁπλισθῆτε μὲ θάρρος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τραβᾶτε μπροστά! Σὲ ἄλλα πεδία δράσεως, ὅπου ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτύχετε. — ΒΑΣ. Α. ΓΚΙΟΥΛΟΓΛΟΥ. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια, ποὺ δείχνουν ἕνα Φαλαγγίτη πρώτης γραμμῆς. — ΓΕΩΡΓ. ΗΛ. ΜΠΕΡΣΗΝ. Ἐλάβαμεν τὴν ὡραίαν σας ἐπιστολή. Μᾶς γράφετε μεταξὺ ἄλλων: «Ὁ Θεός, Ἀρχηγέ, νὰ σ' εὐλογήσῃ, χίλια χρόνια ἀκόμη νὰ σοῦ χαρίσῃ καὶ νὰ στηρίξῃς τὴν Ἑλλάδα. Ἐσύ, Ἀρχηγέ, εἶσαι ὁ λυτρωτής μας». — ΧΡ. Π. ΚΑΝΑΚΑΡΗΝ. Μᾶς γράφετε καὶ σεῖς στὴν ὅλο πίστι γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ ἐπιστολή σας: «Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἰργάσθη γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ἀνύψωσε καὶ τὴν ἔκαμε νὰ εἶναι ζηλευτὴ μέσα εἰς τὰ ἄλλα Κράτη. Μὴ ξεχνᾶμε ποτὲ τὴν ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου, ποὺ ἀπὸ τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα τὸ Κράτος προώδευε καὶ πάντα θὰ προοδεύῃ»... Μὴ τὴν ξεχνᾶτε, λοιπόν, ποτὲ αὐτὴν τὴν ἅγια ἡμέρα. — ΧΑΡΙΛ. ΑΡΓΥΡΗΝ, Δημ)λον-λοχίτην. Γράφομεν. — ΛΑΚΗΝ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΝ, Ἀγριὰν Βόλου. Ἡ φωτογραφία δὲν εἶναι πολὺ καλή! Πάντως θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὴν δημοσιεύσωμε. Χρήματα, ὅπως γράφετε, δὲν χρειάζονται. Τὸ ποσὸν αὐτὸ χρησιμοποιήσατέ το, ἐὰν θέλετε, διὰ τὴν συνδρομὴν φαλαγγίτου γνωστοῦ σας, ποὺ δὲν θὰ εἶχε τὰς οἰκονομικὰς δυνάμεις νὰ ἐγγραφῇ. — ΝΙΚΟΛ. ΜΠΑΛΛΑΝ, Λίμνην. Θὰ σᾶς σταλοῦν. — ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ΛΑΪΤΣΑΝ, Κατερίνην. Πολὺ καλὴ ἡ φωτογραφία τῆς κόρης σας. Θὰ δημοσιευθῇ. Ἀλλὰ δὲν χρειάζονται χρήματα. Αἱ 50 δραχμαὶ μένουν εἰς τὴν διάθεσίν σας δι' ὃν σκοπὸν θὰ ἠθέλατε σεῖς. Προτιμότερον νὰ ἐγγράψετε ἕνα πτωχὸν Φαλαγγίτην εἰς τὸ περιοδικόν. Περιμένομεν, λοιπόν, νὰ μᾶς γράψετε. — ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΘΩΜΑΝ. Πολὺ βαθυστόχαστα αὐτὰ ποὺ μᾶς γράφετε. Καλά. Ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ τὸ περιοδικό! — ΜΗΤΣΟΝ ΚΑΤΣΙΝΗΝ. Πολὺ ὡραῖα τὰ ποιήματά σας. — ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ Γ. ΛΟΥΡΙΔΟΥ. Ἐλήφθη. — ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ, Παλ. Φάληρον. Ἀναμένομεν τὰς φωτογραφίας, ἵνα δημοσιευθοῦν μαζὶ μὲ τὸ ἄρθρον σας. — ΓΙΩΤΑΝ ΚΗΠΟΥΡΟΥ. Συνιστῶμεν νὰ μελετήσετε πολὺ τοὺς νεωτέρους διηγηματογράφους μας (Παπαδιαμάντην, Καρκαβίτσαν κλπ.), γιατὶ μόνον ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ ἀναπτύξετε τὸ διηγηματογραφικὸν ταλέντο, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς ἔχετε. — ΑΝΤΩΝ. ΒΕΝΙΤΗΝ, Βουνία Ἄνδρου. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰ καλά σας λόγια. Σεῖς οἱ δάσκαλοι τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ ἔχετε ἐνθουσιασμό. Καὶ σεῖς προσωπικῶς τὸν ἔχετε μὲ τὸ παραπάνω. Μπράβο σας. — ΣΤΡΑΤΟΝ ΧΑΤΖΗΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ. Ἐλήφθη τὸ ποίημά σας ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ πίστι καὶ ἐνθουσιασμό. — Γ. ΚΡΑΠΗΝ, Νεάπολιν Κοζάνης. Αἱ σταλεῖσαι φωτογραφίαι δὲν θὰ δημοσιευθοῦν, διότι δὲν εἶναι καθαραί. Στιγμιαῖαι ὅπως εἶναι δὲν κάνουν διὰ κλισσέ. — ΠΑΝΤΕΛΗΝ ΧΡ. ΣΙΑΠΚΑΡΗΝ, Πτολεμαΐδα. Δὲν μπορεῖτε νὰ γίνετε ἀεροπόρος διότι δὲν ἀρκοῦν αἱ γραμματικαί σας γνώσεις. — Κ. ΤΣΑΚΑΛΑΝ. Ἐλήφθη. — ΝΙΚΟΛ. ΚΑΡΥΤΙΝΟΝ, Πύργον. Δὲν ἔχομεν ἀμφιβολίαν ὅτι εἶσθε τακτικὸς ἀναγνώστης μας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τὸ φύλλον θὰ σᾶς στέλλεται κατὰ τὰς συστάσεις σας. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΜΑΝΗΝ, Ἀμάρυνθον Χαλκίδος. Μᾶς γράφετε: «Εἶμαι ἕνας ἁπλοῦς Φαλαγγίτης καὶ ἐργάζομαι διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἀναδημιουργικοῦ τούτου ἔργου. Ἡ ἀγάπη μου, ὁ ἐνθουσιασμός μου, ἄνευ οὐδεμιᾶς κολακείας, εἶναι ἀπερίγραπτος. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ σκορπίζω παντοῦ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀρχηγοῦ»... Ἐργασθῆτε, λοιπόν, ἐργασθῆτε. Ἀπὸ σᾶς τοὺς νέους ἡ Πατρὶς ἀναμένει τὴν ἀναγέννησίν της. Τὸ ἄρθρον σας καλό, ἀλλ' ὄχι διὰ τὴν Νεολαίαν. Διεβιβάσθη στὴν Κεντρικὴ Διοίκησι. — ΑΝΔΡ. ΠΙΣΚΟΠΑΚΗΝ, Ρέθυμνον. Μᾶς γράφετε: «Μόνον οἱ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας μικρόψυχοι καὶ κακεντρεχεῖς, τυφλωμένοι ἀπὸ τὸ κομματικόν των πάθος, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ θέλουν νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ συντελεσθὲν μέχρι σήμερον ἀναδημιουργικὸν ἔργον. Ἡ χειρονομία τοῦ Ἀρχηγοῦ μας ὑπῆρξε πρωτοφανής, ὥστε κάθε πραγματικὸς Ἕλλην νὰ αἰσθάνεται σήμερον μεγίστην ἱκανοποίησιν καὶ ἀπερίγραπτον χαρὰν ὅταν ἀντικρύζῃ καὶ εἰς τὴν πιὸ ἀπόμερη γωνιὰ τῆς πατρίδος μας αὐτὸ ποὺ λέγεται ἡσυχία καὶ γαλήνη». Μπράβο σας. Μπράβο σου, καλὲ Κρητικέ. — Ε. Γ. Α., Ἰθάκην. Θὰ ἐγγραφῆτε. Ἀλλὰ ὄχι δι' ἓν ἔτος, ἀλλὰ δι' 6μηνον μόνον. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄλλα σας ἐρωτώματα ἀπευθυνθῆτε εἰς Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας, ὁδὸς Καραγεώργη Σερβίας 4, Ἀθήνας. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ πατριωτικό σας διήγημα καλό, ἀλλὰ δὲν εἶναι γιὰ τὴν «Νεολαία», ἡ ὁποία θέλει πρὸ παντὸς Ἑλληνικά, καθαρῶς, διηγήματα. Τὴν παλαιάν σας συνεργασίαν, ἡ σημερινὴ σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ δὲν ἔχει ὑπ' ὄψιν. — Ι. ΚΑΤΣΑΡΟΝ, Λαύρειον. Πρέπει νὰ ἐργασθῆτε περισσότερο γιὰ νὰ καλλιεργήσετε τὸ ἀναμφισβήτητο ταλέντο σας. — ΞΕΝΟΦ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, Πάτρας. — Δυστυχῶς, ἡ συσκευὴ αὐτοῦ τοῦ Ραδίου δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ τὸ χωριό σας. Πρέπει νὰ βρίσκεται ἐγγύτατα τῶν Ἀθηνῶν. Διὰ τὸ ἄλλο σας ἐρώτημα ἀποταθῆτε εἰς Σχολὴν Ἐργοδηγῶν Ἐθνικοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου νὰ σᾶς πληροφορήσουν. — ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΘΩΜΑΝ. Καλὰ καὶ ἅγια ὅσα μᾶς γράφετε περὶ φιλίας, ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι τὸ προτιμότερον ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶναι, προτοῦ μᾶς βομβαρδίσετε καὶ μὲ «ἄλλο», νὰ καθήσετε νὰ διαβάσετε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο καὶ νὰ μὴ καταπιάνεσθε μὲ θέματα ποὺ εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολα καὶ ἀπαιτοῦν πεῖραν τῆς ζωῆς καὶ γνώσεις πολλάς. — ΓΕΩΡΓ. ΑΔΡΑΚΤΑΝ. Δὲν εἶναι καλὸ τὸ ἄρθρον σας. Μεταχειρίζεσθε κάτι ἐκφράσεις: «Μανδρὶ τῆς Εἰρήνης». «Ἐνσάρκωσις σχεδίων» κλπ. Προσέχετε: Ἐὰν ἔλειπαν ὡρισμέναι φράσεις, ὡρισμέναι κοινοτυπίαι ἀπὸ τὸ ἄρθρο σας, θὰ ἦταν ἀρκετὰ καλό! Ἔτσι ὅμως... — ΑΝΤ. Ι. ΠΕΤΡΟΓΛΟΥ, Θήβας. Μᾶς γράφετε: «Χαιρετίζω μέσῳ ὑμῶν τὸν μεγάλο μας Κυβερνήτη, ποὺ ἡ νεανική μου καρδιὰ θαυμάζει ἀκράτητα καὶ βλέπω μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸ τεράστιο ἔργο του νὰ πετυχαίνῃ». Τὸ ποίημά σας δείχνει ἄνθρωπο ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ γράψῃ πολλά, μὰ ποὺ ἀκόμα δὲν ἀπέκτησε ὕφος. Ἐργασθῆτε, λοιπόν, διαβάζοντας καὶ ἀσκούμενος στὴν ποίησι. Ἀλλὰ προσέξατε. Ἡ ποίησις εἶναι «τέχνη» καὶ «ἔμπνευσις». — Μ. Δ. ΚΑΝΤΖΑΒΕΛΟΝ, Τρίπολιν. Τὸ σταυρόλεξόν σας ἀποτελεῖται ἀπὸ 5 μικρὰ μεμονωμένα σταυρόλεξα, πρᾶγμα ποὺ ἀντίκειται εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ὀνομασίαν τῆς ἀσκήσεως. — Δ. ΣΚΑΝΔΑΜΗΝ, Φαλαγγίτην Β' Ὑποδ. Ἠλείας. Ἀποφεύγετε τὰς ἀνορθογράφους λέξεις εἰς τὰ σταυρόλεξα καὶ τὰ 3 καὶ 4 γράμματα ἀπὸ μίαν λέξιν. Ἔχετε ἐπίσης πολλὰς ἀπιθάνους καὶ δυσκόλους λέξεις. Ἂν προσέξετε εἰς τὸ μέλλον εἶσθε εἰς θέσιν νὰ κάμετε καλὰ σταυρόλεξα. — ΓΕΩΡΓ. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΗΝ. Ἐλήφθη. Θὰ χρησιμοποιηθῇ. — ΣΠΥΡΟΝ ΑΡΜΕΝΙΑΚΟΝ. Μᾶς γράφετε: «Ὡς φρουρὸς τῶν συνόρων τῆς Ἑλλάδος εὐχαριστῶ τοὺς μέλλοντας νὰ μὲ διαδεχθῶσι νέους ὡς καὶ τὰς συντρόφους αὐτῶν νεάνιδας, διότι διὰ τῆς σεμνῆς των χειρονομίας ἀπέδειξαν ὅτι σκέπτονται καὶ ἐνδιαφέρονται δι' αὐτούς». — Ι. Δ., Νίκης 9. Εὐχαριστοῦμεν. Πολὺ καλὸ τὸ ποίημά σας. — Ν. Π. ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐλήφθη τὸ ποίημά σας «Στὴ Γαλανόλευκη». Καλὸ τὸ δεύτερο τετράστιχο. Παρεπέμφθη πάντως εἰς τὴν Ἐπιτροπήν. — ΒΑΣ. ΦΕΖΟΝ, Ἀμφιλοχίαν. — Ἐλήφθη καὶ ἡ δική σας «ἔκθεσις» γιὰ τὴν σημαία. Καλή. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΝ. Ἡ ἐπιστολή σου δὲν στερεῖται πνεύματος καὶ μᾶς ἐκάματε νὰ γελάσουμε μὲ τὴν καρδιά μας. Βέβαια εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ γράφῃ κανεὶς στίχους, ἄλλους τῆς κακῆς ὥρας καὶ ἄλλους καλούς. Αὐτὸ ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — ΣΠΥΡΟΝ ΜΟΥΡΑΤΙΑΔΗΝ, Καρυόφυτον. Θὰ ἐγγραφῆτε, σπεύσατε ὅμως νὰ στείλετε τὴν συνδρομήν σας. — ΘΕΟΔ. ΚΥΤΙΔΗΝ. Πολὺ καλά, ἀλλὰ πρέπει νὰ μεγαλώσετε καὶ νὰ διαβάσετε γιὰ νὰ γράψετε καλύτερα. — Τ. Ι. ΤΟΥΣΟΥΛΗΝ, Φαλαγγίτην Β' Γυμν. Πειραιῶς. Αἱ λέξεις εἶναι ἐπιτυχεῖς εἰς τὸ σταυρόλεξόν σας, ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὸ δὲν εἶναι δημοσιεύσιμον, ἐπειδὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ 4 μικρότερα. — Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ, Ἀλεξάνδρειαν. Οἱ μεταγραμματισμοί, λόγῳ τοῦ μεγέθους των, ἀκατάλληλοι πρὸς δημοσίευσιν. Τὸ σταυρόλεξον ἀνεπιτυχές. Τὸ «ἄθροισμα 15» θὰ δημοσιευθῇ. — Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ(;). Τὸ ρητὸν δὲν εἶναι τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλὰ τοῦ Ἡρακλείτου. Πάντως αἱ λέξεις εἶναι ἀνεπιτυχεῖς. — ΙΩ. Π. ΚΑΤΟΥΖΩΦ, Τρίπολιν. Τὸ σταυρόλεξόν σας εἶναι καλό, ἀλλὰ ὡρισμέναι ἀτέλειαί του δὲν ἐπιτρέπουν τὴν δημοσίευσιν. — Μ. Α. ΤΡΟΧΑΝΗΝ, Φαλαγγίτην, Λεωνίδιον. Πῶς θέλετε οἱ ἀναγνῶσται μας νὰ γνωρίζουν τὸν υἱὸν τοῦ Ἴθρα (Ἄμαις); Ἐὰν διορθώνεται πάντως θὰ δημοσιευθῇ. — ΑΘ. Λ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Τὸ αἴνιγμα θὰ δημοσιευθῇ. Τὸ σταυρόλεξόν σας εἶναι καλό, ἀλλὰ ὄχι καὶ δημοσιεύσιμο. Περιμένουμε κανένα καλύτερο. — Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Ι. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ, ΙΓΚΟΡ Β. ΡΑΝΙΣΤΣ, Π. ΑΡΓΥΡΟΝ, Θ. ΠΕΡΙΛΗΝ, ἐνταῦθα, Ν. ΜΠΑΚΟΝΙΚΑΝ, Θεσσαλονίκην. Αἱ λύσεις τοῦ σταυρολέξου τοῦ 13ου φύλλου ἀπολύτως ὀρθαί. — Π. ΙΕΡΙΧΟΝ, Κ. ΠΕΡΤΟΝ, Ν. ΑΦΕΝΤΟΥΛΗΝ, ΑΝΝΑΝ ΒΕΡΣΗ, Ι. ΙΑΚΩΒΙΔΗΝ. Αἱ λύσεις τοῦ σταυρολέξου ἐλαφρῶς λανθασμέναι. — ΠΟΥΛΣΟΥΛΟΝ(;). Τὸ σταυρόλεξό σας ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ χωρίζεται σὲ 5 μικρότερα. Ἔχει ἐξ ἄλλου δύο γράμματα στὸ ἴδιο τετράγωνο καὶ λέξεις ἀπιθάνους. — ΑΙΚ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ. Ἐλήφθησαν ἀμφότερα ὑποβληθέντα πρὸς κρίσιν. — ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΝ, φυλακὰς Ἀβέρωφ, ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε: «Ἀναγεννημένοι πλέον ἄνθρωποι μὲ ἀγωνίαν περιμένουμε τὴν ἀποφυλάκισίν μας πότε νὰ ταχθοῦμε κάτω ἀπ' τὸν γαλανόλευκο πέπλο τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδος. Τὸ καθεστὼς τὸ πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου μᾶς παρέσυρε στὸ κακό! Μὲ πόση χαρὰ βλέπουμε τώρα τὴ νέα Πατρίδα μας μέσ' ἀπὸ τὰ σίδερα καὶ ἀναπολοῦμε μιὰ μεγαλύτερη δόξα γιὰ τὴν Πατρίδα μας. Μὲ πόση χαρὰ παρακολουθοῦμε τὴ δρᾶσι τῶν Νέων τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ ἡ ψυχή μας ἀναγαλλιάζει». Δὲν ξέρουμε πῶς βρεθήκατε ἐκεῖ μέσα. Ἕνα ξέρουμε. Πῶς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἀπὸ αὐτοῦ μέσα θὰ βγῆτε γρήγορα καλὸς πολίτης χρήσιμος στὴν κοινωνία, ὅταν ἔχετε τέτοιες ἀντιλήψεις. — ΣΟΦ. ΠΟΥΛΟΥ. Ἐλήφθη. Θὰ διαβασθῇ ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπή. — ΙΩΑΝ. ΔΗΜΟΥ. Ἐὰν δὲν ἐπήρατε θὰ πάρετε. — Ι. ΠΑΠΟΥΛΙΔΗΝ. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. — ΙΩ. Μ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ, Φαλαγγίτην, Μοσχᾶτον. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὰ ἔξοχα σχέδια τῶν σταυρολέξων σας, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπίσης καλά. Ἔλαβον σειρὰν δημοσιεύσεως, τὸ ἓν δὲ ἐξ αὐτῶν πιθανὸν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς. — Γ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Διὰ τὰς δημοσιεύσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἔχομεν εἰδικὸν συνεργάτην. Στείλατέ μας κάτι ἄλλο. — Κ. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ. Θὰ χρησιμοποιήσωμεν μερικὰς ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις ποὺ μᾶς στείλατε. — ΗΛ. ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΡΗΝ, Γύθειον. Τὸ σταυρόλεξον «Ε. Ο. Ν.» ἀνεπιτυχὲς (ἀντιτορπιλλικὰ καὶ ὄχι ἀντιτορπιλικά). Τὸ ἄλλο, τοῦ ὁποίου δὲν μᾶς στείλατε τὴν σημασίαν τῶν λέξεων, εἶναι πολὺ καλό, ἀλλὰ καὶ πολὺ δύσκολο διὰ τοὺς ἀναγνώστας μας. — Σ. Δ. ΣΑΡΑΤΣΙΩΤΗΝ, Πύλον. Τὸ ὡραῖον σας σταυρόλεξον ἔλαβε σειρὰν δημοσιεύσεως. — Μ. Γ. ΠΕΡΙΦΑΝΑΝ, Πειραιᾶ. Καλὸ τὸ ἀνέκδοτό σας, ἀλλά.... πολὺ γνωστό. — Δ. ΓΚΡΙΤΖΑΝ, Βέρροιαν. Ἐγκρίνονται αἱ ἀσκήσεις σας. — Ν. Α. ΖΑΓΚΛΑΒΕΡΑΝ, Λιδωρίκιον. Δὲν εἶναι κακὸ τὸ σταυρόλεξόν σας, ἀλλ' ὄχι καὶ δημοσιεύσιμον. Ἀποφεύγετε τὰς ξένας λέξεις εἰς τὰ σταυρόλεξα. — Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, Σκαπανέα, Ν. Ὀρεστιάδα. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἐπίδοσίν σας εἰς τὰς λύσεις τῶν ἀσκήσεων ποὺ δημοσιεύομεν. Εἶναι μία ἀπασχόλησις ποὺ ὀξύνει τὴν ἀντίληψιν καὶ εὐρύνει τὸν κύκλον τῶν γνώσεων. Ὁ «Λαβύρινθός» σας πολὺ καλός. Δημοσιεύεται. — ΣΠ. Α. ΜΑΝΙΑΡΙΖΗΝ. Τὰ ἀριθμητικὰ παιγνίδια σας εἶναι γνωστὰ καὶ δημοσιευμένα. Περιμένουμε κάτι πρωτότυπον, δ ι κ ό σ α ς. Ἀπὸ τὰ ἄλλα πιθανὸν νὰ δημοσιεύσωμεν μερικά. — ΑΡΧ. ΧΑΛΔΕΖΟΥ, Μυτιλήνην. Κατασκευάσατε ἕνα σταυρόλεξο ὅπως-ὅπως καὶ ἐθυσιάσατε τὴν ὀρθογραφίαν κατὰ τρόπον ἀσυγχώρητον. (Εἶναι ρὶς καὶ ὄχι ρής, Βάσω καὶ ὄχι Β Βάσω, Ὀστάνδη καὶ ὄχι Ὀσκάνδη, Νιόβη καὶ ὄχι Νιόβι, Ἰάσων καὶ ὄχι Ἠάσων κλπ.). Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σας φαίνεσθε καλὴ ὀρθογράφος καὶ τὴν ὀρθογραφίαν πρέπει νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας κυρίως, ὅταν κάνετε σταυρόλεξα. Στεῖλτε μας κανένα ἄλλο.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

